

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΝΟΕΜΒΡΗΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 2019 ΑΡ. ΦΥΛ. 547, € 1,50

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Το σαμποτάζ του λιγνίτη σκοτώνει τη βιομηχανία και τη χώρα

Στη σύνοδο των Ηνωμένων Εθνών για το κλίμα, ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει στο κλείσιμο όλων των λιγνιτικών ηλεκτρικών μονάδων της ΔΕΗ δήθεν στα πλαίσια της αντιμετώπισης της κλιματικής αλλαγής. Μάλιστα, δεσμεύτηκε να τις κλείσει το αργότερο ως το 2028, όταν ο προηγούμενος πρωθυπουργός, που άφησε έργο σε κλεισίματα, ο Τσίπρας είχε αφήσει ένα περιθώριο για να κλείσουν μέχρι το 2030, ενώ άφηνε να ζησει το 17% της ηλεκτρικής παραγωγής από τα λιγνιτικά.

Το κλείσιμο των λιγνιτικών μονάδων τόσο από την προηγούμενη όσο και από τη νέα κυβέρνηση εμφανίζεται σα συμμόρφωση με την πολιτική του περιορισμού της χρήσης λιγνίτη με βάση τα κοινοτικά πλαίσια για την ενέργεια και τελικά της ολοκληρωτικής απανθρακοποίησης της ΕΕ η οποία όμως προβλέπεται για το 2050, με κάθε χώρα να είναι ελεύθερη να κάνει το δικό της σχεδιασμό. Με βάση το δικό της πλάνο η Γερμανία προχωρά σταδιακά για την πλήρη κατάργηση των λιγνιτικών το 2038, πολύ αργότερα από την Ελλάδα!!!

Αντίθετα, στην Ελλάδα η νέα κυβέρνηση της ανάπτυξης εκτόνησε ένα πιο «φιλόδοξο» βιομηχανοκτόνο πρόγραμμα από αυτό του Τσίπρα ώστε να υλοποιηθεί το μεγαλύτερο μέρος της απολιγνιτοποίησης μέχρι το 2023, και η διαδικασία να ολοκληρωθεί το 2028, αντί για σταδιακή απολιγνιτοποίηση μέχρι το 2030 που ήταν το σχέδιο του αρχισαμποταριστή ΣΥΡΙΖΑ.

Συγκεκριμένα, για την τρέχουσα δεκα-

2020: ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ χαιρετίζει θερμό πρωτοχρονιάτικο χαιρετισμό σε όλους τους εργαζόμενους, κυρίως τους εργάτες και εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα που ζουν το μαρτύριο της εντατικοποίησης της δουλειάς και σε όλους τους ανέργους που ζουν με αξιοπρέπεια το μαρτύριο της ανέχειας.

Τους διαβεβαιώνουμε ότι δεν θα αργήσει η στιγμή που η ζωή τους και η δράση τους θα τους βάλει ορμητικά από το περιθώριο στο κέντρο της πολιτικής ζωής της χώρας.

Συνέχεια στη σελ. 2

ετία, η πολιτική της ΕΕ για την ενέργεια και το κλίμα της περιόδου 2021-2030 καθορίζεται από ένα γενικό πλαίσιο το οποίο κάθε χώρα πρέπει να εξειδικεύσει σε εθνικά νομοθετικά και διοικητικά μέτρα. Αυτά τα μέτρα για την Ελλάδα περιγράφονται στο «Εθνικό Σχέδιο για την Ενέργεια και το Κλίμα» (ΕΣΕΚ) που εκπόνησε η κυβέρνηση Τσίπρα και τροποποιεί τώρα η κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Πρόκειται για τη δεύτερη δέσμη μέτρων για το κλίμα στα πλαίσια της συμφωνίας του Παρισιού που υπογράφηκε το 2016. Οι βασικοί στόχοι του κοινοτικού πλαισίου από το 2021 μέχρι το 2030 είναι οι εξής: «*Τουλάχιστον 40% περικοπές των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου (από τα επίπεδα του 1990). Τουλάχιστον 32% για ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Τουλάχιστον 32,5% βελτίωση της ενεργειακής απόδοσης. Το πλαίσιο εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο τον Οκτώβριο του 2014.*» (https://ec.europa.eu/clima/policies/strategies/2020_en). Προηγούμενα, η πρώτη δέσμη μέτρων της ΕΕ για το κλίμα και την ενέργεια είχε βάλει τους παρακάτω τρεις στόχους μέχρι το έτος 2020: «*20% μείωση των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου (από τα επίπεδα του 1990). 20% της ενέργειας της ΕΕ από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. 20% βελτίωση της ενεργειακής απόδοσης.*» Οι στόχοι αυτοί είχαν καθοριστεί από τους ηγέτες της ΕΕ το 2007 και εγκρίθηκαν νομοθετικά το 2009. (https://ec.europa.eu/clima/policies/strategies/2020_en).

Η κυβέρνηση της ΝΔ ισχυρίζεται ότι το άμεσο κλείσιμο επιβάλλεται από το νέο κοινοτικό πλαίσιο για «πράσινη ενέργεια». Πρόκειται για ένα μεγάλο και ελεεινό ψέμα. Για άλλη μια φορά το ρωσόδουλο καθεστώς των σαμποτέρ κρύβεται πίσω από ευρωπαϊκές πολιτικές. Ασφαλώς ο Τσίπρας μόνο ικανοποιημένος θα μπορούσε να είναι από την πολιτική του Κ. Μητσοτάκη για το λιγνίτη.

Το κοινοτικό πλαίσιο για τον περιορισμό της χρήσης του λιγνίτη για παραγωγή ενέργειας και τη σταδιακή αντικατάστασή από πιο πράσινες τεχνολογίες, πέρα από

το ότι έχει ένα μακροπρόθεσμο ορίζοντα, το 2050, λαμβάνει πάντα υπόψη για κάθε χώρα τη διασφάλιση της ενεργειακής επάρκειας ιδιαίτερα για τη βιομηχανία. Η ενεργοβόρα βιομηχανία, δηλαδή η βιομηχανία που καταναλώνει μεγάλες ποσότητες ενέργειας, δεν μπορεί να καλυφθεί από ενέργεια που προέρχεται από ανανεώσιμες πηγές γιατί είναι δυσανάλογα ακριβή, και δεν μπορεί να καλύψει τόσο μεγάλες ποσότητες. Η εναλλακτική για την ενεργοβόρα βιομηχανία μετά το κλείσιμο του λιγνίτη είναι το φυσικό αέριο, και για την Ελλάδα το ακριβό ρώσικο φυσικό αέριο. Οι ευρωπαϊκές χώρες είναι χώρες εισαγωγής και όχι παραγωγής φυσικού αερίου. Η πάγια πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης την οποία υπονομεύουν οι ρωσόφιλοι μέσα στα ευρωπαϊκά θεσμικά όργανα και τις κυβερνήσεις των ευρωπαϊκών χωρών είναι η όσο το δυνατόν μεγαλύτερη απεξάρτηση από το ρώσικο φυσικό αέριο και η εξασφάλιση εναλλακτικών πηγών προμήθειας. Δεν υπήρχε λοιπόν καμία περίπτωση να μην πετύχει η Ελλάδα ευνοϊκές εξαιρέσεις από το πλάνο, αν παρουσίαζε ένα αποδεκτό περιβαλλοντικό πρότυπο λειτουργίας των λιγνιτικών μονάδων, με διασφαλισμένους τους όρους της πρόσβασης ιδιωτών στο λιγνίτη, που μέχρι τώρα είναι αποκλειστικότητα της ΔΕΗ, φόρος έβαζε με έμφαση την ανάγκη της αποδέσμευσης από την ενεργειακή εξάρτηση από το ρώσικο φυσικό αέριο στη βάση της αποικιοκρατικής σύμβασης προμήθειας φυσικού αερίου που υπόγραψε ο Σημίτης με την Γκάζπρον.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το ενεργειακό πλάνο της κυβέρνησης προβλέπει ότι μετά την απόσυρση των λιγνιτικών μονάδων, η ηλεκτροπαραγωγή από μονάδες που λειτουργούν με φυσικό αέριο θα έχει μεγάλο μερίδιο στην κάλυψη των ενεργειακών αναγκών, μέχρι να ολοκληρωθεί το υπόλοιπο σκέλος του πλάνου που αφορά επενδύσεις σε ΑΠΕ και μικρά υδροηλεκτρικά έργα, για τις οποίες επενδύσεις με τα δεδομένα της χώρας, δεν μπορεί να υπάρξει καμία εγγύηση σε ότι αφορά το χρονοδιάγραμμα, το κόστος και την αποδοτικότητα. Ο μόνος σταθερός ενεργειακός πυλώνας που απομένει κάτω από αυτές τις συνθήκες είναι οι μονάδες του φυσικού αερίου, ενώ παραμένει αναπάντητο το ερώτημα αν χρειαστεί η κατασκευή νέων τέτοιων μονάδων. Σύμφωνα με το σχετικό ρεπορτάζ: «*Γενικά, όπως σημειώνεται στο κείμενο, η εκτίμηση είναι ότι κατά την περίοδο 2020-2025 η ηλεκτροπα-*

ραγωγή από φυσικό αέριο θα εμφανίσει τις υψηλότερες απόλυτες τιμές ηλεκτροπαραγωγής και αντίστοιχα μερίδια συμμετοχής στο σύνολο της εγχώριας ηλεκτροπαραγωγής. Η διατήρηση του μεριδίου του φυσικού αερίου στην ηλεκτροπαραγωγή σε σχετικά σημαντικά μερίδια μέχρι και το έτος 2030 (>30%) οφείλεται και στον ενισχυμένο του ρόλο ως τεχνολογία κατανεμόμενης παραγωγής, μετά την ολική απόσυρση των λιγνιτικών μονάδων ηλεκτροπαραγωγής» (<https://greenagenda.gr/>, 29/11/2019, «Τι προβλέπει το ΕΣΕΚ»).

Σε αυτά τα πλαίσια λοιπόν ακόμα και με το πλάνο της απανθρακοποίησης το 2050, η Ελλάδα ειδικά με τα μεγάλα κοιτάσματα λιγνίτη, θα μπορούσε να διεκδικήσει άνετα την εξαίρεσή της με συγκεκριμένους όρους για τη χρήση λιγνίτη.

Όχι μόνο δεν έγινε κάτι τέτοιο, αλλά η Ελλάδα που έχει ειδικό συμφέρον από τη χρήση λιγνίτη, γίνεται η πρώτη χώρα που σπεύδει να τον κλείσει (!!!)

Για να δικαιολογήσουν αυτό το τρομερό έγκλημα, προβάλουν το ψέμα ότι λόγω του διεθνούς και κοινοτικού κανονιστικού πλαισίου ο λιγνίτης έχει γίνει ζημιόγονος και ασύμφορος. Υπολογίζουν τη ζημιά των λιγνιτικών της ΔΕΗ στα 683 εκατ ευρώ.

Βασικός λόγος ισχυρίζονται για τον οποίο ο λιγνίτης έγινε ζημιόγονος είναι τα ποσά που πρέπει να πληρώνει η χώρα στα πλαίσια του συστήματος του εμπορίου ρύπων. Το ότι αυτή είναι μια υποχρεωτική ζημιά λόγω του κοινοτικού πλαισίου είναι μεγάλο ψέμα.

Η υποχρέωση αγοράς δικαιωμάτων ρύπων διοξειδίου του άνθρακα (CO2) από τη βιομηχανική λειτουργία επιβλήθηκε στις ευρωπαϊκές χώρες με στόχο την προώθηση της μεγαλύτερης χρήσης πράσινης ενέργειας.

Ωστόσο, όπως υποστηρίζει η ΕΒΙΚΕΝ (Ένωση Βιομηχανικών Ιδιοκτητών Κατανάλωσης Ενέργειας) «*Οι περισσότεροι βιομηχανικοί κλάδοι εντάσεως ενέργειας δικαιούνται βάσει των Ευρωπαϊκών Κατευθυντηρίων Γραμμών να λάβουν αντιστάθμιση για το πρόσθετο κόστος που προκαλεί στο ανταγωνιστικό σκέλος της ηλεκτρικής ενέργειας η υποχρεωτική αγορά δικαιωμάτων εκπομπής ρύπων.*

Συνέχεια στη σελ. 4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Αίσχος!!! Μετά από 4,5 χρόνια δίκη η εισαγγελέας κάνει αθωωτική πρόταση για τους ναζιστές, σ. 3, • Θετικό το αποτέλεσμα στις εκλογές των ΕΛΜΕ, σ. 6 • Συμφωνία Τουρκίας-Λιβύης: Μια καταστροφική κίνηση, ένα πολύ μεγάλο δώρο του Ερντογάν στη ρώσικη διπλωματία, σ. 8 • Τα αποικιοκρατικά δάνεια της Κίνας στον Τρίτο Κόσμο, σ. 9 • Ο Μητσοτάκης συνεχίζει την παραπλάνηση του λαού, σ. 10 • Τελευταία σε επενδύσεις η Ελλάδα, σ. 10 • Η αλήθεια για το φασιστικό τείχος του Βερολίνου, σ. 12 • Η δολοφονία Σουλεϊμάνι ευνοεί τη ρώσικη πολιτική στη Μ. Ανατολή, ειδικά στο Ιράκ σ. 16

2020: ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΓΙΑ ΤΗ ΝΕΑ ΧΡΟΝΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Ακόμα η ΚΕ της ΟΑΚΚΕ απευθύνει θερμό επαναστατικό χαιρετισμό στους συντρόφους και τους φίλους του Κόμματος που με επιμονή υπερασπίζονται, ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια κάτω από εξαιρετικά αρνητικούς πολιτικούς συσχετισμούς, τα συμφέροντα της εργατικής τάξης της χώρας μας και της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των λαών κόντρα στον επελαύνοντα νεοχιτλερικό ρωσοκινεζικό άξονα και τα αποθρασυμένα φαιο-«κόκκινα» τσιράκια του. Ποτέ η πάλη μιας μαρξιστικής και εργατικής πρωτοπορίας δεν ήταν τόσο χρήσιμη και τόσο κρίσιμη όσο σήμερα ειδικά σε μια τόσο βαθιά διαβρωμένη από τον ιμπεριαλισμό χώρα σαν τη δικιά μας.

Γιατί ενώ ο νεοχιτλερικός άξονας αξιοποιεί σήμερα παντού στον κόσμο τη σαπίλα των δυτικών φιλελεύθερων ιμπεριαλιστών και των τριτοκοσμικών εθνοσοβινιστών και διεισδύει, διασπά και αρπάζει με τη βία χώρες και κομμάτια χωρών για να μπορέσει να αποκτήσει εκείνες τις βάσεις που θα του επιτρέψουν να κάνει το μεγάλο του πόλεμο, μόνο στην Ελλάδα έχει καταφέρει να υποτάξει σε τέτοιο βαθμό τα βασικά κόμματα και πολιτικά ρεύματα της ιστορικά ξενόδουλης αστικής τάξης ώστε να μπορεί να χρησιμοποιεί ολόκληρη τη χώρα σαν δόλωμα για να διεισδύσει και να αλώσει όλη την υπόλοιπη, ακόμα δημοκρατική, Ευρώπη.

Για να ασκούν όμως σταθερά την ξένη πολιτική τους κυριαρχία σε μια χώρα σαν την Ελλάδα που έχει προλάβει να αναπτυχθεί βιομηχανικά, οι νεοχιτλερικοί την τσιπώνουν παραγωγικά ώστε να αποβιομηχανοποιηθεί και να υποταχθεί σε αυτούς με αποικιακό τρόπο. Αυτό το βλέπουμε να συμβαίνει σταδιακά με όλες τις κυβερνήσεις και να κλιμακώνεται. Αυτό το βλέπουμε και με την κυβέρνηση Μητσοτάκη που επίσης χτυπάει τη μεγάλη βιομηχανική παραγωγή και με ιδιαίτερη μάλιστα μανία την καίρια για την επιβίωση της βιομηχανίας λιγνιτική παραγωγή ηλεκτρισμού. Όλες οι κυβερνήσεις των δύομισι τελευταίων δεκαετιών επιτρέπουν μόνο μικροεπενδύσεις στη μικρή αστική τάξη και σκίζονται να δίνουν έτοιμο πλούτο και έτοιμα μέσα παραγωγής, κυρίως μεταφορικές και ενεργειακές υποδομές στους ρωσοκινεζούς μονοπωλιστές, σε κάποιους φίλους τους ντόπιους κρατικούς ολιγάρχες και στο πιο φιλικό προς τη Ρωσία ευρωπαϊκό, κυρίως το ιταλικό και δευτερευόντως το γερμανικό, κεφάλαιο. Γι αυτό οι μεγάλες παραγωγικές επενδύσεις σαμποτάρουν με μανία (Χρυσός, ΔΕΗ, Ελληνικό, σαμποτάρισμα χωροταξικών σχεδίων και σαμποτάζ με γραφειοκρατικά και περιβαλλοντικά προσχήματα). Από αυτό το σαμποτάζ χρεωκόπησε η χώρα το 2010, από αυτό προέρχεται η μεγάλη ανεργία που δεν λείπει να πέσει αν λογαριαστεί η αύξηση της μερικής απασχόλησης, και από αυτήν την ανεργία προκύπτει η συντριβή του μεροκάματου και η εξόντωση στη δουλειά των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα.

Σε μια χώρα με τόσο διαβρωμένη από τον ιμπεριαλισμό αστική τάξη μόνο μια οργανωμένη επαναστατική πρωτοπορία δεμένη με τις μάζες και ειδικά με την εργατική τάξη, και τελικά μόνο ένα πραγματικό κομμουνιστικό κόμμα θα μπορεί να οδηγήσει τον αντιφασιστικό και αντιιμπεριαλιστικό αγώνα όλου του λαού και του έθνους. Γιατί αυθόρμητα ο ελληνικός λαός, διψάει για δημοκρατία και εθνική ανεξαρτησία και έχει αποδείξει ότι μπορεί να πολεμάει κάτω από εξαιρετικά άνισες

συνθήκες φασισμού και ιμπεριαλιστικές κατοχές. Όμως εξαιτίας της ξενόδουλης φύσης της αστικής τάξης αυτό το κάνει έχοντας στην ηγεσία του κυρίως μαρξιστικά και εργατικά κόμματα και οργανώσεις (ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΔΣΕ, Πολυτεχνείο). Το μεγάλο πρόβλημα της εποχής που διανύουμε είναι ότι οι νέοι Χίτλερ κρατάνε πάνω απ όλα εργατικές σημαίες και τείνουν να ελέγχουν στον κόσμο οτιδήποτε εμφανίζεται σαν αριστερό και μαρξιστικό. Γιατί οι νέοι Χίτλερ πήραν την πολιτική εξουσία και τον οικονομικό πλούτο από τις εργατικές εξουσίες της Ρωσίας και της Κίνας από τα μέσα, ντυμένοι σαν μαρξιστές και σαν εργατές, και μετά την πήρανε και σε όλα τα κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα του κόσμου οπότε τα μετέτρεψαν στη συντριπτική πλειονότητα τους στο αντίθετό τους, δηλαδή σε αστικά και μάλιστα σε υποταγμένα στο νεοχιτλερικό κόμματα.

Μάλιστα ειδικά στην Ελλάδα αφού πήραν την εξουσία στο κομμουνιστικό κίνημα δηλαδή στο μόνο συνεπές κίνημα εθνικής και δημοκρατικής αντίστασης, και μάλιστα με τη βία διέλυσαν το αληθινό ΚΚΕ και εξόρισαν και δολοφόνησαν στη Σιβηρία τον ηγέτη του Ζαχαριάδη, μπόρεσαν πολύ πιο εύκολα από κάθε άλλη χώρα να διεισδύουν και σε όλα τα κόμματα της αστικής τάξης. Έτσι πήραν σταδιακά την ηγεσία τους, αρχίζοντας από το κόμμα της μικρής αστικής και μικροαστικής τάξης, το ΠΑΣΟΚ με τον Α. Παπανδρέου, και συνέχισαν παίρνοντας την ηγεσία και στο κόμμα της μεγαλοαστικής τάξης, τη ΝΔ, με τον Καραμανλή τον Β και μετά τους διαδόχους του Σαμαρά και Μητσοτάκη. Εννοείται ότι εύκολα έλεγξαν από τη γέννα τους όλα τα εθνικιστικά και ναζιστικά κόμματα και φράξιες, κυρίως τη ΧΑ. Τα κατάφεραν τόσο καλά ώστε τελικά έφτιαξαν και ένα εντελώς αφοσιωμένο στη Ρωσία μεγάλο αστικό κόμμα τον ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ, κόβοντας το καλύτερο κομμάτι ταλαντούχων διπρόσωπων από τα πλευρά του γνήσιου ρωσικού φασιστικού κόμματος, του ψευτοΚΚΕ.

Αυτός ο πολυεισοδισμός και οι μεταμορφώσεις ενός και του ίδιου πολιτικού ρεύματος είναι ο βασικός λόγος που ο λαός μας κατεβάζει από την εξουσία όλες τις κυβερνήσεις και τα κόμματα, ακόμα και τα διαλύει το ένα μετά το άλλο, αλλά δεν αλλάζει καθόλου την κεντρική πολιτική της χώρας ούτε στο εσωτερικό ούτε στο εξωτερικό. Ισα-ίσα τη χειροτερεύει γιατί κάθε έναν κυβερνητικό διάδοχο μιας αποτυχημένης πολιτικής τον επιβάλλει η ξένη ηγεμονική δύναμη που επέβαλε αυτήν την πολιτική. Η μοίρα δηλαδή του λαού μας θα είναι να ελπίζει και να απογοητεύεται όσο δεν βλέπει και δεν νικάει τον κύριο εχθρό του αλλά διαρκώς πολεμάει τους εχθρούς του κυριο εχθρού του. Πχ κατεβάζει από την κυβέρνηση τον ΣΥΡΙΖΑ όχι γιατί είναι εχθρός της Ευρώπης αλλά επειδή νομίζει ότι είναι πολύ ευρωπαϊός, όχι επειδή δεν εφάρμοσε κανένα από τα μέτρα βιομηχανικής ανάπτυξης της χώρας αλλά επειδή νομίζει ότι υπήρξε πράκτορας του βιομηχανικού κεφάλαιου κλπ. Το ίδιο πρόκειται να κάνει σε λίγο με τον Μητσοτάκη που από το ρόλο του θα τον ρίξει στη μεγαλύτερη πείνα και ανεργία που έχει γνωρίσει ως τώρα.

Το τέλος αυτού του φαύλου κύκλου δεν βρίσκεται στην εξάντληση όλων των μορφών μιας κρυμμένης απάτης, αλλά στην αποκάλυψη της. Και αυτή πραγματοποιείται από την πορεία του ίδιου του κρυμένου εχθρού προς το φως όταν νικάει, αλλά και από τη ανάπτυξη της συνείδησης του λαού, που καίριο μέρος της είναι και το πολιτικό και οργανωτικό δυνάμωμα της πρω-

τοπορίας του.

Σήμερα γίνονται και τα δύο. Η Ρωσία και η Κίνα γίνονται όλο και πιο κυρίαρχες πολιτικά και οικονομικά στην περιοχή και στη χώρα μας και ο λαός μας αρχίζει προς το παρόν αγνά να διακρίνει ποιος ιμπεριαλισμός ανεβαίνει και ποιος πέφτει παγκόσμια και στην περιοχή, και τελικά ποια πολιτική γραμμή, ποιες πολιτικές προβλέψεις και ποια πολιτικά συνθήματα επαληθεύονται από τις ζωντανές εξελίξεις. Αυτή η διαδικασία θα δυναμώσει στη νέα χρονιά και θα εμφανιστεί, ιδιαίτερα στο εσωτερικό σαν αποθράσυνση και ένταση του παραγωγικού σαμποτάζ και της φασιστικής βίας των φαιο-«κόκκινων» πρακτόρων του νεοχιτλερισμού κάθε είδους, αρχίζοντας από τους ναζί, τους «ορθόδοξο» φασίστες και τα αστυνομικά τους αποσπάσματα και φτάνοντας στο συριζέικο κρατικό ψευτο-αναρχισμό-τροτσκισμό και το ψευτοΚΚΕ. Ειδικά θα δούμε τον πολιτικό και συνδικαλιστικό ρόλο του τελευταίου, του κατ'εξοχήν ρώσικου και μάλιστα στρατηγικά επιτελικού μέσα στη χώρα κόμματος να αναβαθμίζεται από την κυβέρνηση Μητσοτάκη – Θεοδωρικάκου. Το κόμμα αυτό μένει ως τώρα επίτηδες έξω από την επίσημη, δηλαδή την κυβερνητική νομή της κρατικής εξουσίας, για να μη φθειρείται και να μπορεί να εμφανίζεται στη βάση του και γενικά στη βάση της αριστεράς σαν συνεπές εργατικό κόμμα, την ώρα που σαν το πιο μαχητικό αντιβιομηχανικό και το πιο εχθρικό στα επιχειρησιακά σωματεία και πιο φιλικό στα πραξικοπηματικά κλαδικά, είναι το κατεξοχήν αντεργατικό και αντιμαρξιστικό κόμμα της χώρας. Μόνο σαν δήθεν αντιπλουτοκρατικό (ενώ με μανία υπερασπίζει στην συνδικαλιστική πράξη τα ρωσοκινεζικά κάτεργα) θα μπορεί την κατάλληλη στιγμή να επιβάλει τη ρωσική δικτατορία σαν μια δήθεν μορφή της δικτατορίας του προλεταριάτου. Τώρα που τα αφεντικά του επιτίθενται παντού, αναγκαστικά το ψευτοΚΚΕ θα δυναμώσει και το οικονομικό σαμποτάζ και το συνδικαλιστικό φασισμό και την πιο διεφθαρμένη κρατική υπαλληλία για να πνίξει κάθε δημοκρατική φωνή και διαδικασία μέσα στην εργατική τάξη, ιδιαίτερα τη βιομηχανική. Εκεί κυρίως θα φανεί, ήδη φαίνεται, ο κρατικός, αρχικαθεστωτικός του ρόλος.

Τέτοιου είδους είναι οι αποκαλύψεις της εποχής που έρχονται και θα δυναμώσουν τη νέα χρονιά. Αλλά κανείς πολιτισμένος άνθρωπος δεν περιμένει την πραγματικότητα για να τον διδάξει και να δράσει πολιτικά. Αλλωστε έτσι η θεωρία και γενικά η επιστήμη καθώς και τα πολιτικά κόμματα θα ήταν περιττά. Ο ρόλος της επιστήμης είναι να βλέπει το συνολικό μέσα από το μερικό, το μελλοντικό από τα ψήγματα του σήμερα, και να δρά μέσα από αυτά για να αλλάξει το μέλλον. Αυτός είναι ο ρόλος της πολιτικής και ταξικής πρωτοπορίας γενικά, και ο ρόλος της ΟΑΚΚΕ σήμερα. Κατά κάποιο τρόπο η ΟΑΚΚΕ έζησε όλη αυτή τη μακρύτερη και μοναχική, κόντρα στο ρεύμα 35χρονη πορεία της, για να μπορέσει να ωριμάσει πολιτικά και να φανεί χρήσιμη ακριβώς αυτή τη στιγμή, τη στιγμή όπου λίγο πριν την Ανατολή το σκοτάδι είναι το πιο βαθύ και η ανάγκη για φως η πιο μεγάλη. Αυτή είναι η στιγμή που επιτίθενται τα τέρατα και ακριβώς η στιγμή που αρχίζουν να συσπειρώνονται ενάντια τους οι λαοί.

Σύντροφοι και Φίλοι, Αριστεροί και Δημοκράτες, Αντιφασίστες και διεθνιστές Πατριώτες. Σταθείτε δίπλα στην ΟΑΚΚΕ όσο ποτέ πριν. Δυναμώστε την οργανωτικά και ενισχύστε την οικονομικά για να δώσει τις πολιτικές και προπαγανδιστικές μάχες που έρχονται. Σε κάθε περίπτωση

δουλέψτε μαζί της, δίπλα της ώμο με ώμο σε κάθε πολιτική μάχη, σε κάθε εργατικό και συνδικαλιστικό χώρο, σε κάθε γειτονιά και σε κάθε σύλλογο.

Ο νους μας είναι σε ένα πράγμα. Δεν θέλουμε να γίνουμε ποτέ σωτήρες. Οι σωτήρες ειδικά σήμερα, στην εποχή της επίθεσης του φασισμού σκοτώνουν και υποδουλώνουν τους λαούς και στην καλύτερη περίπτωση τους ευνουχίζουν και τους κάνουν ανίκανους να δώσουν την αντιφασιστική πάλη. Εμείς θέλουμε οι καταπιεσμένοι και οι αδικημένοι να απελευθερωθούν οι ίδιοι στηριγμένοι κύρια στις δικές τους δυνάμεις επιλέγοντας αυτοί μέσα από την πείρα τους ποιους θα ορίσουν και ποιους, ανθρώπους και κόμματα, θα αναδείξουν σαν πολιτικές τους πρωτοπορίες και σαν ηγέτες τους. Δεν ακολουθούμε πολιτική ουράς. Δεν περιμένουμε να μας οδηγήσουν οι μάζες. Μαθαίνουμε από τις ζωντανές μάζες αλλά μαθαίνουμε και από την παγκόσμια ιστορία και τους νόμους της ταξικής πάλης και γι αυτό θέλουμε να είμαστε στην πρώτη γραμμή αυτή της πάλης. Αυτό είναι το νόημα του ενιαίου ταξικού μετώπου, το νόημα του αντιφασιστικού μετώπου. Αυτός είναι ο τρόπος όχι μόνο και όχι τόσο για να νικήσουμε τον κύριο εχθρό αλλά πάνω απ όλα ο τρόπος για να ανοίξουμε στις μάζες μέσα από την πείρα τους, μέσα από την άμεση ανάγκη για το φωμί, για τη δημοκρατία και για την εθνική λευτεριά και την ανεξαρτησία το δρόμο για την επαναστατική τους εξουσία.

Γι αυτό θέλουμε τη δυνατή ΟΑΚΚΕ και γι αυτό θέλουμε να χτίσουμε το συντομότερο δυνατό το νέο κομμουνιστικό κόμμα στην Ελλάδα.

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
ΤΚ 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΑΙΣΧΟΣ!!! ΜΕΤΑ ΑΠΟ 4,5 ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΚΗΣ, Η ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΚΑΝΕΙ ΑΘΩΩΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ

Μέσα στην εκκωφαντική σιωπή των κομμάτων που τους κρατάνε νόμιμους

Με τη συνδρομή του Ποινικού Κώδικα ΣΥΡΙΖΑ που διατήρησε η ΝΔ

Με την αξιοποίηση της συμμαχίας της ντροπής ΚΕΕΡΦΑ-ΠΑΜΕ και Χ.Α. μέσα στη δίκη κατά των προστατευόμενων μαρτύρων κατηγορίας

ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΩΡΑ ΟΙ ΝΑΖΙ

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλλουν την κατάπτυστη φιλοναζιστική εισαγγελική πρόταση που αποτελεί πρόκληση για τη δημοκρατία στη χώρα, και ένα σημείο καμπής για την πορεία εκφασισμού της από τη στιγμή που δεν ξεσήκωσε κύμα καταγγελιών από κοινοβουλευτικά κόμματα και θεσμικούς παράγοντες μέσα κι έξω από τη δικαιοσύνη. Κυρίως τώρα αποδεικνύεται περισσότερο από ποτέ πόσο πολύτιμες υπηρεσίες προσφέρουν οι πολιτικοί προστάτες των ναζιστών για τη νομιμοποίηση της ναζιστικής βίας όταν για χρόνια τους κρατάνε στη νομιμότητα σαν «πολιτικό κόμμα», και με επικεφαλής την ψευτοαριστερά έχουν με κάθε τρόπο αντιπαλέψει το αντιφασιστικό αίτημα για το «εκτός νόμου» της ναζιστικής Χ.Α.

Όλα τα εισαγγελικά επιχειρήματα βασίστηκαν πάνω σε αυτό το ένα και κεντρικό.

Έτσι μπόρεσε η εισαγγελέας να λειτουργήσει σα συνήγορος υπεράσπισης και να ρωτάει «τι όφελος θα είχε το κόμμα της Χ.Α.;

από βίαιες και δολοφονικές επιθέσεις. Πράγματι ένα δημοκρατικό πολιτικό κόμμα δεν μπορεί να είχε όφελος. Μία ναζιστική οργάνωση όμως που ο ίδιος ο χαρακτήρας της σημαίνει ότι οι ηγέτες της και τα μέλη της οργανώνονται για έναν και μόνο λόγο, την άσκηση ρατσιστικής και φασιστικής βίας και τρομοκρατίας, έχει ακριβώς το όφελος που επιδιώκει από το σκοπό της σύστασής της. Γι' αυτό πρέπει να βγαίνει εκτός νόμου.

Η εισαγγελέας πρότεινε την αθώωση των ναζιστών βουλευτών για συγκρότηση και λειτουργία εγκληματικής συμμορίας, και την απαλλαγή από κάθε ευθύνη της «Χρ. Αυγής» για την οργάνωση της δολοφονίας του Π. Φύσσα, και των δολοφονικών επιθέσεων ενάντια στους Αιγύπτιους ψαράδες και τους συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ.

Βέβαια το δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να ακολουθήσει την εισαγγελική πρόταση, και θεωρητικά έχει τη δυνατότητα και να την ανατρέψει ολοκληρωτικά. Ωστόσο, η εκκωφαντική σιωπή των κομμάτων εκτός από δυο τυπικές κουβέντες που ψέλισε το ψευτοΚΚΕ, και μια όχι κεντρική ανακοίνωση, αλλά του «Τομέα Δικαιωμάτων» του ΣΥΡΙΖΑ, δείχνει ότι έχει στρωθεί ο δρόμος για αθώσεις και ελαφριές ποινές κάποιων στελεχών. Σε κάθε περίπτωση η αθωωτική πρόταση από την εισαγγελέα της έδρας ενισχύει και τη «Χρυσή Αυγή» και το χρυσαυγιτισμό και δίνει ενθάρρυνση σε κάθε φασίστα και ρατσιστή τραμπούκο.

Σύμφωνα με την εισαγγελική αγόρευση ήταν όλα μεμονωμένα περιστατικά και τυχαία. Τυχαίοι δολοφόνοι και τραμπού-

κοι με μπλούζες της «Χρ. Αυγής» που τις φορούσαν χωρίς να σημαίνει κάτι αυτό, και κυρίως χωρίς συγκεκριμένα κίνητρα, επέλεξαν τυχαία θύματα, σκότωσαν, μάτωσαν ανθρώπους, άνοιξαν κεφάλια, τυχαία όπλα περιφέρονταν κατά λάθος ή από ένα συλλεκτικό βίτσι στα γραφεία της Χ.Α. και στα σπίτια των βουλευτών της. Η εκπρόσωπος του κράτους, δεν αναγνώρισε κανένα στοιχείο που να δικαιώνει τα θύματα σαν στόχους ναζιστικής και ρατσιστικής βίας, και να οδηγεί στην καταδίκη της ηγεσίας της συμμορίας και των δολοφόνων-τραμπούκων της σαν εντεταλμένων μελών της. Έδωσε δίκιο μόνο στο δολοφόνο Ρουπακιά, που δήλωσε μέσα στο δικαστήριο ότι το έγκλημά του ήταν απλά μια δολοφονία. Ήξερε σε ποιο δικαστήριο μίλαγε, σε αυτό που μπορούν οι δολοφόνοι να γράφουν εισαγγελικές αγορεύσεις. Υπάρχει μεγαλύτερος διασυρμός για ένα κράτος, για το πολιτικό σύστημα και τους θεσμούς μιας δημοκρατικής υποτιθέεται χώρας από το να έχει στην έδρα τέτοιους εισαγγελέες; Κι όμως όλοι συνέχισαν τη μέρα τους ασυγκίνητοι με ψηλά το κεφάλι, Πρόεδροι Δημοκρατίας, πρωθυπουργοί, υπουργοί δικαιοσύνης, νυν και πρώην, όλοι έμειναν ατάραχοι.

Για όλα τα κατάπτυστα «αθώος», που πρότεινε η εισαγγελέας υπάρχουν αντίστοιχοι πολιτικοί ένοχοι. Στην τελευταία φάση αυτής της δίκης ο πιο κραυγαλέος τέτοιος ένοχος είναι ο ΣΥΡΙΖΑ, με την αλλαγή του ποινικού νόμου κυρίως στο σκέλος για την εγκληματική οργάνωση το οποίο άφησε ανέγγιχτο επίσης για να προστατεύσει τους ναζί η κυβέρνησή της ΝΔ. Έτσι, για να χαρακτηριστεί μία συμμορία εγκληματική οργάνωση σύμφωνα με το νέο Ποινικό Κώδικα δεν αρκεί πλέον η συγκρότησή της με σκοπό την τέλεση κακούργηματων, αλλά η **δρακόνια εγκληματική της δράση**, δηλαδή να έχει πολλά τέτοια κακούργηματα και σε ένα βάθος χρόνου (!) Η Εισαγγελέας αξιοποίησε στο έπακρο αυτή τη διάταξη και δήλωσε ότι δεν αρκούν πέντε κα-

κούργηματα που αναφέρθηκαν στη δίκη, για τα οποία δεν προκύπτει και με σαφήνεια ότι εμπλέκονταν μέλη της Χ.Α., όπως η περίπτωση της δολοφονίας του Λουκμάν.

Ασφαλώς θα ήταν πολλαπλάσια περισσότερες οι δικογραφίες αν σε αυτή τη δίκη είχαν ήδη βγει εκτός νόμου οι ναζί οπότε θα είχαν ανοίξει τα στόματα των πραγματικά χιλιάδων τρομοκρατημένων μεταναστών, προσφύγων, νεολαίων που έχουν δεχθεί δολοφονικές επιθέσεις χωρίς να τις έχουν καταγγείλει. Ακριβώς αυτό είναι που τόνιζαν από την πρώτη στιγμή της δίκης η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και η ΟΑΚΚΕ λέγοντας ότι όταν πρόκειται για δίκες εγκληματιών ναζί πρώτα εξασφαλίζεται η στρατιωτική τους συντριβή (όταν είναι κράτη) ή η αστυνομική τους δίωξη και η θέση τους εκτός νόμου (όταν είναι συμμορίες) και μετά γίνεται η ποινική τους καταδίκη. Τέτοιες δίκες, που επιπλέον μένουν στο μεγαλύτερο μέρος τους μακριά από τα φώτα της τηλεοπτικής δημοσιότητας είναι φτιαγμένες από τη μια για τον καθουσιασμό των δημοκρατών, κυρίως στο εξωτερικό και από την άλλη για την πολιτική ελάφρυνση της θέσης των ναζιστικών συμμοριών τουλάχιστον σαν πολιτικά διωκόμενων από το «σύστημα».

Σε ότι αφορά το χαρακτηρισμό των θυμάτων σα στόχων της Χ.Α., προϋπόθεση για την οργάνωση από αυτήν των επιθέσεων, η εισαγγελέας επέμεινε σε δύο σημεία:

Το ένα, και το πιο αποκαλυπτικό για τη φύση της πολιτικής αγωγής ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ ήταν η αμφισβήτηση των μαρτυριών των προστατευόμενων μαρτύρων κατηγορίας που μόνο αυτοί θα μπορούσαν να έχουν καταλυτική μαρτυρία για το θέμα των στόχων αφού ήταν πρώην χρυσαυγίτες, και μίλησαν ειδικά για τη στοχοποίηση του Π. Φύσσα. Για αυτές η εισαγγελέας είπε ότι είναι αναξιόπιστες γιατί οι προστατευόμενοι μάρτυρες έπесαν σε αντιφάσεις !!! Η εισαγγελέας μπόρεσε να ακυρώσει έτσι εύκολα τις μαρτυρίες των προστατευόμενων μαρτύρων γιατί αυτές είχαν ήδη ακυρωθεί από τους συνηγόρους της πολιτικής αγωγής ΚΕΕΡΦΑ (ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και ΠΑΜΕ όταν ζήτησαν να μην εξετα-

στούν οι προστατευόμενοι μάρτυρες σε πλήρη σύμπλευση με τους συνηγόρους των ναζιστών, ενώ στη συνέχεια απείχαν από την εξέτασή τους. Δηλαδή την ίδια στιγμή που οι συνήγοροι των ναζιστών διατήρησαν το δικαίωμά τους για μια τέτοια εξέταση, ώστε να τους βγάλουν αναξιόπιστους ακριβώς αυτοί έμειναν ακάλυπτοι και απροσάγγελοι από τους συνηγόρους πολιτικής αγωγής!!! Αυτή την πρακτική την ακολούθησαν σε μία δίκη που είχε προηγηθεί παράξ τρομοκρατήσης, προσβολών και των προπηλακισμών των φανερών μαρτύρων κατηγορίας από τους ίδιους τους ναζιστές και τους δικηγόρους τους με την ανοχή της έδρας και των πολιτικών κομμάτων. Το επιχειρήμα των συνηγόρων πολιτικής αγωγής της επιλογής των ΣΥΡΙΖΑ-ψευτοΚΚΕ ήταν ότι έτσι θα νομιμοποιήσουν την εφαρμογή του μέτρου στις περιπτώσεις διώξεων με τον «τρομονόμο». Την ίδια στιγμή, δηλαδή, που αμφισβητούσαν το κράτος σαν προστάτη αξιόπιστων μαρτύρων στην περίπτωση μιας βίας, της 17νοεμβρίτικου τύπου, που χαρακτήριζαν σαν επαναστατική, υποστήριζαν με τη στάση τους ότι το ίδιο κράτος κάνει μια επιχείρηση για να στήσει μάρτυρες κατηγορίας και κατά της ναζιστικής βίας, συμπλέοντας ουσιαστικά με τους ναζιστές που μιλούσαν για πολιτική δίωξη. Αλλωστε όλη η λογική των ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ για να μη βγει εκτός νόμου η ΧΑ είναι ότι αν βγει αυτή θα βγούν και οι κομμουνιστές. Έτσι όχι μόνο γίνονται σύμμαχοι των ναζί, αλλά δικαιώνουν το επιχειρήμα των φιλελεύθερων ότι σταλινικοί ίσον ναζί. Θυμίζουμε ότι όταν οι αυτοαποκαλούμενοι κομμουνιστές ήταν πραγματικοί κομμουνιστές, δηλαδή πριν το 1956, ακόμα και όταν ήσαν στην παρανομία μετά το 1947 οι ίδιοι ζητούσαν να τεθούν εκτός νόμου οι ναζί και οι συνεργάτες των ναζί. Ποτέ δεν στήριζαν τους ναζί για να γίνουν ή να μείνουν νόμιμοι οι ίδιοι. Αλλωστε μόνο με την απόλυτη και άνευ όρων αντίθεση τους στο ναζισμό αποδεικνύουν στις μάζες οι κομμουνιστές ότι είναι οι πρωταθλητές της δημοκρατίας. Αλλά αυτοί εδώ οι ψευτοαριστεροί δεν είναι οι διάδοχοι των αντιναζιστών της Γ' Διεθνούς του 30 και του 40. Είναι οι διάδοχοι των τροτσικιστών που κραυγαζαν ούτε Χίτλερ ούτε Στάλιν ενάντια στα αντιφασιστικά μέτωπα και έμειναν στην ιστορία σαν αντικειμενικοί συνεργάτες

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΔΙΑΚΟΜΜΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Το σαμποτάζ του λιγνίτη σκοτώνει τη βιομηχανία και τη χώρα

Συνέχεια από τη σελ. 1

Με απλά λόγια εάν η λιγνιτική ενέργεια αξιοποιείται από τη βιομηχανία, τότε απαλλάσσεται από το πρόσθετο κόστος των ρύπων.

Η εξαίρεση αυτή έγινε ειδικά για την ηλεκτρική ενέργεια που χρησιμοποιείται στη βιομηχανία, ακριβώς γιατί δεν μπορεί καμία ευρωπαϊκή πολιτική να δολοφονεί τη βιομηχανική παραγωγή.

Για να μην καταβάλλονται δικαιώματα αγοράς ρύπων για το λιγνίτη της βιομηχανίας θα έπρεπε οι βιομηχανίες να έχουν τη δυνατότητα να υπογράφουν διμερείς προθεσμιακές συμβάσεις (OTC) με λιγνιτικές μονάδες. Σύμφωνα με την ΕΒΙΚΕΝ «Αυτή η δυνατότητα μπορεί να διατηρηθεί σε λειτουργία λιγνιτικά εργοστάσια που σε διαφορετική περίπτωση θα οδηγούνταν σε κλείσιμο».

Αυτή η δυνατότητα δεν δόθηκε ποτέ στις ελληνικές βιομηχανίες γιατί ακολούθησε η πολιτική της υποχρεωτικής ημερήσιας αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας με το σύστημα των δημοπρασιών (NOME), που δεν επιτρέπει τη σύναψη τέτοιων συμβάσεων. Αυτό το μοντέλο των δημοπρασιών υποτίθεται ότι λύνει το πρόβλημα να τηρούνται όροι ελεύθερης αγοράς στην προμήθεια της ηλεκτρικής ενέργειας εφόσον υπάρχει και κρατική ΔΕΗ και ιδιώτες παραγωγοί. Όμως αυτό δεν ήταν το μοναδικό διαθέσιμο μοντέλο για την τήρηση των κοινοτικών κανόνων ανταγωνισμού. Οι δημοπρασίες αποτελούν έναν εναλλακτικό μηχανισμό υποβοήθησης της απελευθέρωσης της αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Αντίθετα στην Ελλάδα υιοθετήθηκε ως κύριος μηχανισμός συμμόρφωσης με τις δεσμεύσεις του τρίτου Μνημονίου που υπογράφηκε το 2015 από τον ΣΥΡΙΖΑ (<https://energyexpress.gr/news/oi-dimoprasi-yes-nome-os-mihanismos-enishysis-toy-antagonismoy-stin-elliniki-agma-ilektrikis>). Να λοιπόν, ποιος ξεκίνησε να βάζει και την ταφόπλακα, αφού σκάφηκε ο λάκκος επί δεκαετίες για το λιγνίτη, για να αποτελειώσει τη βρωμοδουλειά, εφόσον το καταφέρει με τη συμφωνία όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων, η κυβέρνηση της ΝΔ.

Το σύστημα NOME καταργήθηκε πρόσφατα γιατί υιοθετήθηκε νέο κοινοτικό μοντέλο ενιαίο για όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Οι αποφάσεις για το κλείσιμο των λιγνιτικών μονάδων ωστόσο δεν άλλαξαν και δεν επιχειρήθηκε καμία προσαρμογή που να περιλαμβάνει και τη χρήση λιγνίτη με ευνοϊκούς όρους στο νέο μοντέλο. Η επιτυχημένη ένταξη του λιγνίτη σε οποιοδήποτε και κάθε σύστημα διάθεσης και προμήθειας, εθνικό ή κοινοτικό θα έπρεπε να είναι προτεραιότητα για κάθε κυβέρνηση που ακολουθεί στοιχειωδώς και στο ελάχιστο πολιτική εθνικοανεξαρτησιακή, φιλική στη βιομηχανική παραγωγή, και τελικά φιλολαϊκή.

Σύμφωνα με την ΕΒΙΚΕΝ (Ενωση Βιομηχανικών Καταναλωτών Ενέργειας) πρόκειται για το μοναδικό εθνικό και ανταγωνιστικό για τη βιομηχανία καύσι-

μο: «Το μεταβλητό κόστος μας πλέον σύγχρονης μονάδας συνδυασμένου κύκλου με καύσιμο φυσικό αέριο, ακόμα και σήμερα (50Ευρώ/MWh), δεν οδηγεί σε ανταγωνιστική τιμή για τη βιομηχανία εάν συγκριθεί με τις τιμές που απολαμβάνουν οι Ευρωπαίοι ανταγωνιστές μας. Εκτός όμως από το θέμα του κόστους, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι σε όλες τις χώρες της ΕΕ, αποτελεί προτεραιότητα η χρήση και αξιοποίηση των εγχώριων πηγών ενέργειας, ενώ και στο πλαίσιο μιας ευρωπαϊκής ενεργειακής πολιτικής, κεντρικός στόχος είναι ο διαρκής περιορισμός μας ενεργειακής εξάρτησης από εισαγωγές. Σε κάθε περίπτωση, η ενεργηβόρος βιομηχανία δεν μπορεί να έχει βιώσιμο και ανταγωνιστικό κόστος ενέργειας από μονάδες βάσης που χρησιμοποιούν εισαγόμενο καύσιμο όπως είναι το φυσικό αέριο. Κατά συνέπεια από πλευράς ασφάλειας ενεργειακού εφοδιασμού αλλά και κόστους το ποσοστό του λιγνίτη στο ενεργειακό μείγμα δεν πρέπει και δεν μπορεί να μειωθεί κάτω από 30%» (<https://energyexpress.gr/news/mellon-toy-ligniti-einai-synyfasmeno-me-ti-viomihania>).

Καταλαβαίνει κανείς τι σημαίνει με αυτά τα δεδομένα η εγκληματική απόφαση της κυβέρνησης με τη στήριξη του διακομματικού καθεστώτος να κλείσει το λιγνίτη.

Ενας άλλος λόγος που η κυβέρνηση υποστηρίζει ότι επείγει το κλείσιμο των λιγνιτικών μονάδων είναι γιατί όσο τις έχει κρατικές πληρώνει πρόστιμα το κράτος και επιβαρύνει το έλλειμμα και το χρέος, αφού έχει αποδειχθεί ότι αυτές δεν μπορούν να ιδιωτικοποιηθούν ιδιαίτερα μετά τις τελευταίες αλλαγές στην ενεργειακή πολιτική γιατί δεν θα υπάρχει ενδιαφέρον.

Όμως η πτώση της αξίας των μονάδων λόγω της πολιτικής απανθρακοποίησης της ΕΕ, στα πλαίσια της οποίας καμία ουσιαστική διαπραγμάτευση δεν έκανε το ελληνικό κράτος για να τις διατηρήσει, δεν θα αρκούσε μόνη της για να ματαιώσει την ιδιωτικοποίηση τους κυρίως αν δεν είχε μεσολαβήσει το σαμποτάζ στις υποδομές της ΔΕΗ που έχει γίνει για χρόνια στα εργοστάσια λιγνιτοπαραγωγής και τα έχει απαξιώσει, και δευτερευόντως αν δεν λειτουργούσε ένα στρεβλό ρυθμιστικό πλαίσιο στην αγορά ενέργειας στη χώρα. Ο αληθινός λόγος της μη ιδιωτικοποίησης των λιγνιτικών μονάδων είναι κατά τη γνώμη μας ότι η Ρωσία έχει περισσότερο συμφέρον να κλείσουν, όπως άλλωστε και όλη η βαρεία βιομηχανία, για να μην αποτελούν εμπόδιο στην απόλυτη οικονομική και κυρίως πολιτική εξάρτηση από το ρωσοκινεζικό άξονα και στην προκειμένη περίπτωση ειδικά από το τσάρο φυσικό αέριο.

Αυτή ήταν η κατάσταση για τα λιγνιτικά εργοστάσια στη χώρα όταν έφτασε να μπει σε εφαρμογή το ενεργειακό πλαίσιο του 2021-2030 για την ΕΕ, μία μοναδική ευκαιρία για τους ρωσόδουλους να ξεφορτωθούν το λιγνίτη, χωρίς να χρεωθούν το έγκλημα. Το ίδιο αυτό ενεργειακό πλαίσιο της ΕΕ ασφαλώς δεν είναι ότι καλύτερο μπορεί να υπάρξει σαν προγραμματισμός για την ενεργειακή ανεξαρτησία της Ευρώπης, και οπωσδήποτε βάλανε σε αυτό το χεράκι τους οι φίλοι του Πούτιν

και της Γκάζπρομ μέσα στην ΕΕ.

Το χρονοδιάγραμμα του Εθνικού Σχεδίου της Ελλάδας (ΕΣΕΚ) για τη συμμόρφωση με το κοινοτικό πλαίσιο παρουσιάζεται τώρα από την κυβέρνηση σαν άμεσα και όχι μακροπρόθεσμα υποχρεωτικό, και μάλιστα σαν να έχει επιβληθεί από την Ευρώπη. Σε αυτή την παραπλάνηση του λαού βοηθάει το ότι η κυβέρνηση και η πρῶνη και η νυν, σκόπιμα συγχέει το ζήτημα της κοινοτικής πολιτικής για ελεύθερη πρόσβαση των ιδιωτών στο λιγνίτη, δηλαδή τη μη ιδιωτικοποίηση των λιγνιτικών μονάδων με την αναγκαιότητα τάχα της κατάργησής τους.

Πράγματι ο Τσίπρας δεν πούλησε, όπως είχε υποχρέωση σύμφωνα με την κοινοτική νομοθεσία αλλά και με το τρίτο μνημόνιο, λιγνιτικές μονάδες, και συγκεκριμένα τα τρία λιγνιτικά εργοστάσια, Μελίτη I και Μεγαλόπολη III και IV, ενώ ο Μητσοτάκης είναι υποχρεωμένος να τα πουλήσει άμεσα από το 2020. Τα λιγνιτικά όμως όπως και όλη η ΔΕΗ σαμποταρίστηκαν τόσο άγρια από τον Τσίπρα που στο τέλος δεν άξιζαν τίποτα και δεν τα αγόραζε κανείς. Οπότε ο Μητσοτάκης έχει ένα επιχείρημα να τα κλείσει γιατί δεν πουλιούνται. Όλο αυτό το σαμποτάρισμα του Τσίπρα που υποστήριζε ανοιχτά ο Μητσοτάκης σαν αντιπολίτευση το κρύβει τώρα υποδύμενος στον ΟΗΕ το μεγάλο υπερασπιστή της ευρωπαϊκής πολιτικής για την κλιματική αλλαγή. Οι ελληνικές κυβερνήσεις αρνούνται επί δεκαετίες να αποκρατικοποιήσουν τη ΔΕΗ γιατί τη χρησιμοποιούν ως εργαλείο σαμποταρίσματος όλης της παραγωγής. Γι' αυτό και η αποκρατικοποίηση με προϋποθέσεις κρατικού ελέγχου των υποδομών για τη διασφάλιση της ενεργειακής αυτάρκειας με όρους εθνικής ανεξαρτησίας συμφέρει το λαό. Οι φιλελεύθεροι θέλουν βέβαια την αποκρατικοποίηση ως ζήτημα αρχής, τόσο πολύ αρχής ώστε θα προτιμούσαν μια κλειστή ΔΕΗ και να αγοράζουμε όλο το ρεύμα απ έξω παρά μια κρατική ΔΕΗ. Με αυτά τα μυαλά γίνονται αθέλητοι σύμμαχοι των σαμποταριστών όταν δεν είναι φίλοι τους.

Πως σαμποταρίστηκε ο λιγνίτης στη χώρα μας, πως κλείνει λόγω σαμποτάζ, και πως αυτό το κλείσιμο το φορτώνουν στην ΕΕ

Μια σύντομη αναδρομή της απαξίωσης των λιγνιτικών: Οι ηγέτες της ΕΕ είχαν αποφασίσει από το 2007 την πρώτη δέσμη μέτρων της ΕΕ για το κλίμα και την ενέργεια που ισχύουν για μέχρι το 2020. Δηλαδή τότε αποφάσισαν τη μερική απανθρακοποίηση της ηλεκτροπαραγωγής ή αλλιώς την υποτίμηση της αξίας των λιγνιτικών εργοστασίων. Την απόφαση τη νομοθέτησαν το 2009 την ίδια χρονιά που τέθηκε επιτακτικά το ζήτημα της πώλησης του 40% τουλάχιστον των λιγνιτικών της ΔΕΗ, σε συμμόρφωση με σχετική απόφαση ευρωπαϊκού δικαστηρίου, σύμφωνα με τη λογική ότι δεν μπορεί μια επιχείρηση, όπως η ΔΕΗ να έχει στα χέρια της το απόλυτο μονοπώλιο σε ένα βασικό μέσο ηλεκτροπαραγωγής όπως είναι ο λιγνίτης.

Πέντε χρόνια μετά το 2009, το καλοκαίρι του 2014, ο Σαμαράς, συμφώνησε με

την ΕΕ την πώληση ενός κομματιού της ΔΕΗ, το πακέτο της λεγόμενης μικρής ΔΕΗ στο οποίο συμπεριλαμβάνονταν και λιγνιτικές μονάδες. Το καλοκαίρι όμως του 2014 τα λιγνιτικά χάνουν ακόμα μεγαλύτερη αξία, καθώς λίγες ημέρες από την ψήφιση τη μικρής ΔΕΗ, τον Οκτώβρη του 2014 το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ψήφισε το δεύτερο πλαίσιο των σημερινών μέτρων για την ενέργεια και το κλίμα που αφορούν την περίοδο 2021-2030 με βασικό στόχο τις περικοπές κατά 40% των εκπομπών αερίων θερμοκηπίου.

Το 2015 η κυβέρνηση Τσίπρα έβαλε στόχο την τελική χρεοκοπία της ΔΕΗ, την ολοκλήρωση δηλαδή του διακομματικού σχεδίου δεκαετιών των ρωσόδουλων για μια ΔΕΗ της οποίας τα ιμάτια θα καταστραφούν ή θα μοιραστούν ανάμεσα στη Ρωσία και στην Κίνα δηλαδή μια αδύναμη ηλεκτροπαραγωγή που θα την ελέγχει ο Άξονας για στρατηγικούς λόγους. Έτσι, παρά τις σχετικές δεσμεύσεις, που όπως είπαμε πιο πάνω είχε αναλάβει για τη μερική ιδιωτικοποίηση των λιγνιτικών έως και τις 30/11/2016, τελικά η κυβέρνηση Τσίπρα οδήγησε σε ματαίωση την πώληση της Μελίτης I και της Μεγαλόπολης III και IV. Η Κομισιόν πρότεινε τότε σα μέτρο ενάντια στην παραβίαση της κοινοτικής νομοθεσίας, οι νέες μονάδες κάρβουνου και λιγνίτη να μην μπορούν να επιδοτηθούν ενώ οι υφιστάμενες μονάδες να αποκλειστούν από την επιδότηση από το 2025 και μετά. Η μη πρόσβαση σε κοινοτική επιδότηση θα δυσκόλευε αρκετά την ήδη σαμποταρισμένη ιδιωτικοποίηση. Έτσι το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφάσισε στις 20/12/2017 να παίρνουν επιδοτήσεις τα νέα λιγνιτικά και τα εργοστάσια άνθρακα ως το 2025 και τα υφιστάμενα ως το 2035, δηλαδή έβγαλε μία πιο ευνοϊκή απόφαση από την πρόταση της Κομισιόν.

Στις 17 Απριλίου 2018 η Κομισιόν αποφάσισε, μετά από διαπραγματεύσεις, ότι το πρόβλημα της περικοπής των επιδοτήσεων θα μπορούσε να επιλυθεί με την πώληση του 35,6 % του λιγνιτικού δυναμικού της ΔΕΗ και συγκεκριμένα των εργοστασίων της Μελίτης και της Μεγαλόπολης 3 και 4. Και επειδή τα λιγνιτικά δεν τα αγόραζε κανείς, και φαινόταν η κυβερνητική πρόθεση να τα κλείσει, αντί να τα πουλήσει, η Κομισιόν έβαλε και ένα άλλο όρο για να διασφαλίσει τη μερική αποκρατικοποίηση της ΔΕΗ: Σε περίπτωση που η πώληση αυτή δεν θα καρποφορούσε, τότε η ΔΕΗ θα ήταν υποχρεωμένη να πουλήσει και υδροηλεκτρικά εργοστάσια που έχουν σχεδόν σταθερή διαχρονική αξία, λόγω της μεγάλης διάρκειας του παγίου κεφαλαίου τους. Στη συνέχεια στις 18/12/2018 τα όργανα της ΕΕ έλαβαν την τελική τους απόφαση για την απανθρακοποίηση.

Σε άρθρο της Καθημερινής ο υπουργός Ενέργειας Χατζηδάκης συγκαλύπτει το σαμποτάρισμα των λιγνιτικών και της ΔΕΗ από την προηγούμενη κυβέρνηση υποστηρίζοντας ότι τα λιγνιτικά εργοστάσια που δεν πουλήθηκαν από την κυβέρνηση Τσίπρα, τώρα θα κλείσουν αναγκαστικά και γρήγορα από την κυβέρνησή του γιατί είναι ζημιογόνα επειδή πληρώνουν εκπομπές διοξειδίου. Οι ευθύνες της κυβέρνησης Τσίπρα για τη μη απαλλαγή από αυτή την υποχρέωση αγοράς ρύπων δεν υπάρχουν για το φιλοσυριζαίο υπουργό (<https://www.kathimerini.gr/1042730/article/oikonomia/ellhnikh-oikonomia/business-plan-xwris-lignith-katartizei>

twra-h-deh-): «Ο ίδιος ο κ. Χατζηδάκης, εξάλλου, έχει δηλώσει ότι «η ΔΕΗ, λόγω του υψηλού κόστους των δικαιωμάτων CO2 για κάποιες μονάδες, πληρώνει περισσότερα με το να τις λειτουργεί απ' ό,τι θα πλήρωνε εάν ήταν κλειστές και πληρώνονταν κανονικά οι εργαζόμενοι».

Εκτός όμως από αυτή τη συγκεκριμένη ευθύνη της κυβέρνησης Τσίπρα, η κυβέρνηση της ΝΔ με τον υπουργό της κρύβουν το σαμποτάρισμα που έκανε στα αλήθεια προβληματική τη λειτουργία των λιγνιτικών της ΔΕΗ. Αυτό έχει δύο σκέλη: το γενικό σαμποτάρισμα της ΔΕΗ, και μέσα σε αυτό το ειδικό των λιγνιτικών.

Το γενικό σαμποτάρισμα της ΔΕΗ έγινε με πολλούς τρόπους όπως με το πολύ ακριβό φυσικό αέριο, με επίτηδες υποαποχολούμενους εργαζόμενους στα εργοστάσια της ΔΕΗ, με το σαμποτάρισμα της διασύνδεσης των νησιών και της Κρήτης με το ηπειρωτικό σύστημα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, με την υψηλή εισφορά για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, με μόνιμη απαγόρευση από όλες τις κυβερνήσεις για αναδιάρθρωση και εκσυγχρονισμό της ΔΕΗ, με τους απλήρωτους λογαριασμούς του δημόσιου προς τη ΔΕΗ, με το οργανωμένο κίνημα δεν πληρώνω από τις κυβερνήσεις που δίδαξαν τον κόσμο να μην πληρώνει έχει δεν έχει λεφτά, αλλά και με τον Τσίπρα να βάζει τη ΔΕΗ να πουλάει κάτω του κόστους στους άλλους παραγωγούς (ΝΟΜΕ). Τελικά η ΔΕΗ έφτασε στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, ώστε τα λιγνιτικά να τη βαρύνουν δυσανάλογα.

Το ειδικό σαμποτάρισμα στα λιγνιτικά έγινε από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις που δεσμεύονταν στην ΕΕ, ήδη από το 2010, με πρόσχημα την πράσινη ανάπτυξη, ότι δεν θα κατασκεύαζαν κανένα εργοστάσιο λιγνίτη, και πλειοδότησαν ότι στην Ελλάδα οι πανάκριβες ανανεώσιμες πηγές (ΑΠΕ) θα έχουν πάνω από το 20% της κατανάλωσης, δηλαδή του ποσοστού που θα είχαν οι ΑΠΕ στην υπόλοιπη ΕΕ, μέχρι το 2020, και έτσι ακύρωσαν κάθε νέο λιγνιτικό και λιθανθρακικό εργοστάσιο του προγράμματος 2009-2014 της ΔΕΗ! Όλοι αυτοί έκριναν ακατάλληλο το

εθνικό φτηνό καύσιμο, τον λιγνίτη, από το 1987 που παρέδιδαν την τροφοδοσία της χώρας στη Ρωσία, ως ρυπογόνο τάχα και σκόπιμα δεν επένδυναν σε τεχνολογίες απορρύπανσης. Μιλούσαν για αντικατάσταση του λιγνίτη όταν η αντικατάσταση αυτή θα επιβάρυνε με 4,3 δις ευρώ ετησίως το ισοζύγιο πληρωμών της χώρας και αυτό με μια ΔΕΗ με τζίρο κοντά στο ποσό αυτό! (δες σχετικό άρθρο της Νέας Ανατολής, <https://www.oakke.gr/item/348>).

Πως θολώνει τα νερά το νέο επενδυτικό σχέδιο της ΔΕΗ, και πως τα ψευτοαριστερά κόμματα βάζουν πλάτη στη ΝΔ για να κρύψουν το έγκλημα

Στο μεταξύ η χρεωκοπία της ΔΕΗ και το κλείσιμο των λιγνιτικών μονάδων εμφανίζονται ξαφνικά από τη ΝΔ σε μία ιστορία επιτυχημένου εκσυγχρονισμού της παραγωγής, και απαλλαγής από ένα βαρίδι, αυτό του λιγνίτη!

Αυτή η πρόβλεψη κερδοφορίας στο πλάνο, που έχει προκαλέσει σύμφωνα με τα ρεπορτάζ, θετικό κλίμα για τη ΔΕΗ, έχει σαν κύριους άξονες τη χρηματοδότηση της ΔΕΗ με έκδοση ευρωομολόγου 400 εκατ ευρώ (!) δηλαδή με δάνειο που θα πάρει από την αγορά με την υπόσχεση αποδοτικών επενδύσεων σε ΑΠΕ, μικρά υδροηλεκτρικά, και ελάφρυνση σε προσωπικό, αφού μαζί με το κλείσιμο των λιγνιτικών θα απολυθούν 5000 εργαζόμενοι (!). Σε ότι αφορά αυτό τους εργαζόμενους, η ΔΕΗ θα δρομολογήσει προγράμματα μετακίνησης και επανειδίκευσης εργατικού δυναμικού, προγράμματα συνταξιοδότησης και προγράμματα εθελούσιας εξόδου, σε συνεργασία με τους ίδιους τους εργαζόμενους και αυτοχρηματοδοτούμενα από την ίδια την επιχείρηση.

Αυτά σημαίνουν ανάπτυξη μιας εναπομείνουσας χωρίς δικιά της ισχυρή παραγωγική βάση ΔΕΗ σε βάρος όλης της χώρας, δηλαδή με δάνειο και απολύσεις (που προφανώς θα καλυφθούν από ένα τμήμα του δανείου) και με ακριβό ρεύμα, ενώ θα έχει μπει μια μεγάλη ταφόπλακα συνολικά

στη βιομηχανία, που θα φέρει η αύξηση της τιμής του βιομηχανικού ρεύματος μετά το κλείσιμο του λιγνίτη.

Το καθεστώς που έχει στραγγαλίσει για χρόνια τη βιομηχανία, με το κλείσιμο των λιγνιτικών μονάδων διαπράττει το μεγαλύτερο του έγκλημα κατά του λαού και της χώρας, που θα πληρώνεται για δεκαετίες από σήμερα, αν δεν ανατραπεί.

Το πόσο μεγάλο είναι αυτό το έγκλημα, αποδεικνύεται από το πόσο θέλουν να ξεπλυθούν από την ευθύνη γι' αυτό, τα δύο ψευτοαριστερά κόμματα που για χρόνια έχουν φανατικά παλέψει και πρωταγωνιστήσει στο να σαμποτάρουν την ηλεκτρική παραγωγή από λιγνίτη και για να προωθήσουν το ρώσικο φυσικό αέριο. Σε τοποθετήσεις τους οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, ανακάλυψαν ότι χρειάζεται σύνεση στην απολιγνιτοποίηση γιατί ο λιγνίτης είναι εθνικό καύσιμο (χωρίς να μιλάνε ειδικά για τη βιομηχανία βέβαια), και το φυσικό αέριο εισαγόμενο (από ποια χώρα ποτέ όμως δεν λένε), οπότε κακώς βιάζεται τόσο πολύ η ΝΔ, χωρίς σαφές μεταβατικό πλάνο (που είχε υποτίθεται το σχέδιο του ΣΥΡΙΖΑ που θα έκλεινε το λιγνίτη το 2030 ...). Στην πραγματικότητα αυτά τα λέει ο ΣΥΡΙΖΑ και τα αντιστοιχα το ψευτοΚΚΕ για να κερδίσουν πολιτικά τους εργαζόμενους της ΔΕΗ ειδικά αυτούς που δουλεύουν με συμβάσεις στους εργολάβους και θα βρεθούν κυριολεκτικά στο δρόμο.

Ειδικά το ψευτοΚΚΕ οργάνωσε κάποιες συμβολικές διαμαρτυρίες με τα κλαδικά του με κύριο σύνθημα «φτηνό ρεύμα για το λαό» γιατί οι χαμένοι από αυτή την πολιτική είναι «οι εργαζόμενοι του κλάδου και τα φτωχά λαϊκά στρώματα» επειδή θα αυξηθεί ο λογαριασμός του ηλεκτρικού ρεύματος από τις ακριβές ΑΠΕ (!), και όχι επειδή θα μεγαλώσει η ανεργία από το χτύπημα που θα δεχθεί η βιομηχανία, ενώ θα κάνει περίπατο ο ρώσος προμηθευτής για να επιβάλει τους όρους του, δηλαδή μεγαλύτερη φτώχεια και εξαθλί-

ωση σε μια χώρα που δεν θα έχει στοιχειώδη ενεργειακή επάρκεια (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=10604526>). Είναι χαρακτηριστικό ότι οι συνδικαλιστές του ψευτοΚΚΕ αναφέρουν πως κερδισμένα θα βγουν κάποια μονοπώλια. Ποια είναι αυτά κανείς δεν λέει. Πολύ λίγες μέρες στο λαό ξέρουν ότι κερδισμένος από αυτή την ιστορία όπου έχει βάλει την υπογραφή της η ΕΕ, θα βγει ένας κάποιος Πούτιν, πολύ απλά γιατί δεν το ακούει από κανέναν πολιτικό, από κανένα κανάλι και από καμία τηλεόραση εκτός από τους λίγους διαύλους επικοινωνίας που διαθέτει σε αυτή τη φάση η ΟΑΚΚΕ.

Οι σοσιαλφασίστες του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ, κρύβουν δηλαδή το αληθινό έγκλημα που είναι η ακόμα μεγαλύτερη καταστροφή της παραγωγής σε μία ήδη ρημαγμένη χώρα, σαν άμεση συνέπεια της απόσυρσης του λιγνίτη. Οποιαδήποτε πάλη για τη σωτηρία της βιομηχανίας τη συκοφαντούν ότι υπηρετεί τα κέρδη των βιομηχάνων και τα συμφέροντά τους. Αλλά αυτή είναι η μισή αλήθεια. Η άλλη μισή είναι ότι το εργοστάσιο παράγει το μισθό του εργάτη και την ίδια την εργατική τάξη. Ότι το εργοστάσιο είναι το πεδίο της ταξικής πάλης. Αλλά οι σοσιαλφασίστες δεν θέλουν συνειδητούς εργάτες να παλεύουν για τα συμφέροντα της τάξης τους αλλά μισοάνεργους δούλους στην υπηρεσία του ρώσικου αφεντικού, που θα περιμένουν ένα σύνθημα του για να χορτάσουν την πείνα τους ακολουθώντας τα στρατεύματά του στη λεηλασία της Ευρώπης. Αυτό το νόημα έχει η σημαία που έχει βάλει από τώρα στα χέρια του απελπισμένου έθνους αυτό το αφεντικό και που γράφει: επιστροφή των ελγίνειων, γερμανικές αποζημιώσεις.

Είναι στα χέρια του συνειδητού προλεταριάτου να αντισταθεί στα σχέδια της υποδούλωσης του λαού και της χώρας που εκπονεί με αμείωτο ενθουσιασμό το καθεστώς των ρωσόδουλων σαμποταριστών.

Το πελώριο κόστος για την Ευρώπη και ειδικά για την παραγωγικά βομβαρδιζόμενη από τα μέσα χώρα μας από την εφαρμογή του δευτέρου σχεδίου για την κλιματική αλλαγή

Τα θεσμικά όργανα της ΕΕ αποφάσισαν να επιτύχουν μηδενικές εκπομπές άνθρακα έως το 2050 στις χώρες της ΕΕ, δηλαδή μέχρι τότε, μεταξύ άλλων, να σταματήσει η ηλεκτροπαραγωγή από λιγνίτη. Δικαιολογητική βάση αυτής της απόφασης είναι η αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής.

Τα ηλεκτρικά λιγνιτικά εργοστάσια είναι εργοστάσια βάσης. Στηρίζουν δηλαδή και σταθεροποιούν το ηλεκτρικό σύστημα με την συνεχή τους λειτουργία όταν ο αέρας δεν φυσάει για να γυρίσουν οι ανεμογεννήτριες ή ο ήλιος κρύβεται για αρκετό καιρό ώστε να μην δίνουν αρκετή ενέργεια τα φωτοβολταϊκά. Η ροή δηλαδή της ηλεκτρικής ενέργειας στα δίκτυα δεν είναι τόσο απλή όπως όταν πατάμε ένα κουμπί και ανάβουμε μια λάμπα. Η ποσότητα ενέργειας που ρέει στο σύστημα διακυμαίνεται ανάμεσα σε ένα κατώτατο και ένα ανώτατο όριο και οι ποσότητες ηλεκτρικού ρεύματος από τις ΑΠΕ (ανανεώσιμες πηγές ενέργειας) που εγχέονται στο ηλεκτρικό δίκτυο της χώρας καθορίζονται από τα εργοστάσια που ρυθμίζουν το φορτίο του συστήματος και αυτά είναι τα εργοστάσια άνθρακα και τα εργοστάσια φυσικού αερίου που παρέχουν μόνιμη ροή στο σύστημα. Με το κλείσιμο των ηλεκτρικών λιγνιτικών και γενικά των εργο-

στασίων άνθρακα, σε όλη την ΕΕ, τη θέση τους θα την πάρουν αναγκαστικά τα εργοστάσια φυσικού αερίου. Οπότε θα αυξηθεί έτσι και η εξάρτηση όλης της ηλεκτροπαραγωγής των χωρών της ΕΕ από τους προμηθευτές αερίου. Και αυτό ανεξάρτητα από το αν οι ποσότητες φυσικού αερίου που θα καταναλώνουν οι χώρες της ΕΕ θα αυξηθούν ή θα μειωθούν. Με προμηθευτή τη Ρωσία μιλάμε για τη χειρότερη εξάρτηση, αυτήν από τον μεγαλύτερο εκβιαστή του πλανήτη, το φασιστικό μονοπώλιο του πολέμου. Αυτό σημαίνει ότι η Ευρώπη κινδυνεύει πολύ περισσότερο να πεθάνει από το κρύο πολύ πριν πεθάνει από τη ζέση. Βέβαια αν ένας ενεργειακός αποκλεισμός από τη Ρωσία συνδυαστεί με μια πολεμική επίθεση από μέρους της, τότε η κόλαση για την Ευρώπη θα έχει κυρίως θερμή μορφή αλλά δεν θα είναι κλιματικού τύπου. Αν η Ευρώπη δεν αιφνιδιαστεί και αντισταθεί τότε τα τανκς της θα μένουν ακίνητα με άδεια ντεπόζι-

τα και θα κινούνται μόνο τα ρώσικα με τα γεμάτα. Εκτός αν οι ευρωπαίοι μονοπωλιστές προνοήσουν αυτά τα τανκς να είναι ηλεκτρικά που σημαίνει ότι κάποια στιγμή, έχοντας κλείσει τα πυρηνικά τους εργοστάσια θα περμιμένουν να φυσήξει δυνατό για να κινηθούν όπως τα πλοία του Αγαμέμνωννα στην εκστρατεία της Τροίας. Τότε με συγχισμένα τα τόσο πολιτικά και ιδεολογικά καθυστερημένα μυαλά τους ίσως μέσα στον πανικό τους αρχίζουν να σφάζουν και ιφιγένειες.

Αλλά ας έρθουμε στη σημερινή φάση της πρακτικά ειρηνικής διαχείρισης της ενέργειας. Για όλες τις χώρες της ΕΕ τα κόστη αντικατάστασης των ηλεκτρικών εργοστασίων άνθρακα από εργοστάσια φυσικού αερίου και ΑΠΕ, τα αυξημένα κόστη παραγωγής της βιομηχανίας λόγω πληρωμής των αερίων του θερμοκηπίου, τα κόστη της μερικής αντικατάστασης της ενέργειας ορυκτών από ΑΠΕ (πετρελαίου και αερίου), τα προγράμματα για την οικονομία στην κατανάλωση ενέργειας κλπ είναι πελώρια αφού πρόκειται για αντικατάσταση σε μεγάλο βαθμό της τεχνολογίας παραγωγής, μετατροπής, μεταφοράς, οικονομίας και διανομής

κάθε μορφής ενέργειας. Η πολιτική αυτή της ΕΕ για το κλίμα ακριβαίνει την ενέργεια κάθε μορφής, φρενάρει τη βιομηχανική της ανάπτυξη και μειώνει την ανταγωνιστικότητα της ευρωπαϊκής οικονομίας έναντι του παγκόσμιου παραγωγού του Άξονα, την Κίνα. Το απέραντο αυτό κάτεργο που παράγει με το χαμηλότερο ενεργειακό κόστος, ρυπαίνοντας σε τέτοιο βαθμό έχει μετατρέψει τις πόλεις της Κίνας σε θαλάμους αερίων κλέβοντας ταυτόχρονα την ΕΕ με το να πουλάει ψεύτικα δικαιώματα εκπομπής αερίων θερμοκηπίου!! Επομένως, η συμφωνία του Παρισιού που υλοποιείται την περίοδο 2021-2030, με το δεύτερο πρόγραμμα για την ενέργεια και την κλιματική αλλαγή, όπως και το πρωτόκολλο του Κιότο, είναι μια ακόμα μορφή αυτοκτονίας της ΕΕ, την οποία επιβάλουν οι πνιγμένοι στις οικονομίστικες αυταπάτες τους φιλελεύθεροι μονοπωλιστές ηγέτες της στους προδομένους από τους σοσιαλδημοκράτες και τους σοσιαλφασίστες λαούς της.

Η προστασία του περιβάλλοντος από τα αέρια του θερμοκηπίου αντιμετωπίστηκε από την ΕΕ στη βάση των υπεροβολικών εκτιμήσεων που

καλλιέργησαν στο δυτικό κόσμο τα κινήματα και τα κόμματα τα καθοδηγούμενα από την φασιστική Ρωσία ότι επαπειλείται μια άμεση και εντελώς κατακλυσμική καταστροφή λόγω κλιματικής αλλαγής την ώρα που η αληθινά μεγάλη και πολύ πιο άμεση απειλή είναι ένας παγκόσμιος πόλεμος που ήδη εγκυμονείται στις πολλές αιματηρές συγκρούσεις και τον πολιτικό και στρατιωτικό κανιβλισμό που ανεβαίνει παντού. Είναι χαρακτηριστικό ότι από τους δύο μεγάλους στρατιωτικούς φασισμούς που απειλούν την ειρήνη η μεν Ρωσία δεν πιστεύει καθόλου την ανθρωπογενή κλιματική αλλαγή και κάνει το αντίθετο, η Κίνα προσποιείται ότι την πιστεύει για να καθυστερήσει και να κερδίσει πολιτικά και επενδυτικά την Ευρώπη αλλά και αυτή κάνει τα αντίθετο. Αλλά στην πράξη και οι ΗΠΑ δεν ανησυχούν ιδιαίτερα. Ετσι τελικά μένει μόνη της η ΕΕ να μειώνει τις εκπομπές με ρυθμούς που εμποδίζουν και την ανάπτυξη της παραγωγής της και μειώνουν την ενεργειακή της αυτάρκεια στην περίπτωση μιας μεγάλης επίθεσης από τον Άξονα

ΘΕΤΙΚΟ ΤΟ ΕΚΛΟΓΙΚΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΩΝ ΕΛΜΕ

Το φετινό εκλογικό κατέβασμα στις ετήσιες εκλογές των ΕΛΜΕ βρήκε την Κίνηση «Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη» πιο μπροστά από τα προηγούμενα χρόνια κυρίως σε επίπεδο ανάπτυξης της γραμμής, και, δευτερευόντως σε επίπεδο σταθεροποίησης και ανάπτυξης της δραστηριότητάς της.

Συγκεκριμένα τον περασμένο Μάη και με αφορμή τις εκλογές για το συνέδριο της ΟΛΜΕ, η Κίνηση είχε πρωτοδιατυπώσει τη θέση ότι μέσα στο σχολείο, ιδιαίτερα στη μέση εκπαίδευση, σε κάθε τάξη έχουν πια διαμορφωθεί δύο βασικά και εντελώς διακριτά «διαμερίσματα». Το ένα, που τείνει να γίνει πλειοψηφικό είναι αυτό της «πίσω» τάξης», δηλαδή των μαθητών που έχουν ουσιαστικά πεταχτεί έξω από την εκπαιδευτική και μορφωτική διαδικασία και ουσιαστικά δεν μπορεί πια να παρακολουθήσει το μάθημα και μένει ουσιαστικά με τη βία για να πάρει ένα απολυτήριο και μετά να πάει σε ανειδίκευτες δουλειές ή σε σχολές τριτοβάθμιας εκπαίδευσης χωρίς κανένα κύρος. Το άλλο διαμέρισμα είναι αυτό που παρακολουθεί το μάθημα αλλά στο οποίο το δημόσιο σχολείο παίζει δευτερεύοντα ρόλο, ενώ το βασικό τον παίζει το φροντιστήριο και το ιδιαίτερο μάθημα που θα ικανοποιήσει το βασικό στόχο των μαθητών που το αποτελούν να περάσουν σε μια από τις λεγόμενες καλές πανεπιστημιακές σχολές που δίνουν τη δυνατότητα μιας καλύτερης ζωής στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό.

Αυτή η διαμερισματοποίηση είναι ολοφάνερη καθώς προχωράμε προς τη γ' λυκείου και γίνεται σαφής από τις αρχές του Απριλίου σχεδόν όταν οι λεγόμενοι καλοί μαθητές μένουν στο σπίτι και στο φροντιστήριο για να διαβάσουν και στην ουσιαστικά άδεια σχολική τάξη έχει μείνει μόνο η «πίσω τάξη». Κάτω από αυτές τις συνθήκες ούτε λόγος φυσικά έστω για ένα υποτυπώδες μάθημα.

Διατυπώσαμε εδώ και δυο χρόνια τη θέση ότι αυτή διαμερισματοποίηση της τάξης έχει γενικά ταξικό χαρακτήρα. Δηλαδή η «πίσω τάξη» είναι βασικά τα φτωχότερα παιδιά. Εκείνα δηλαδή που οι γονείς τους είναι εργάτες ή φτωχοί δημόσιοι υπάλληλοι ή και άνεργοι. Είχαμε τότε καλέσει τους καθηγητές να αντισταθούν σε αυτή τη διαμερισματοποίηση, που φτάνει μέχρι και τα όρια του κοινωνικού ρατσισμού για τους φτωχούς μαθητές.

Σε τούτες εδώ τις εκλογές η Κίνηση εμβάθυνε ακόμη πιο πολύ τις παραπάνω θέσεις και διατύπωσε την άποψη ότι μια πραγματική αριστερά το πρώτο πράγμα που θα πάλευε θα ήταν να μάθουν γράμματα τα παιδιά της «πίσω τάξης», δηλαδή τα παιδιά της εργατιάς, τα πιο φτωχά παιδιά του λαού και θα έδινε ακόμα μεγαλύτερο βάρος στη θέση του Μαρξ, που πάντα τονίζε η κίνηση μας, ότι «η σύνδεση της διδασκαλίας των μαθημάτων

με την παραγωγή είναι μια σημαντική μέθοδος για την ανατροπή της σημερινής κοινωνίας». Αυτή η σύνδεση συνδέεται υποχρεωτικά με την αυξημένη βαρύτητα της διδασκαλίας της ζωντανής γλώσσας, των μαθηματικών, των φυσικών επιστημών και των τεχνικών μαθημάτων και που είναι εκείνα που προσφέρονται για τη μικρότερη παπαγαλία, αυτό το εθνικό καρκίνωμα. Μέσα σε ένα τέτοιο ζωντανό και γεμάτο κίνηση σχολείο, κάθε μαθητής θα μπορούσε να βρει ενδιαφέρον, αλληλεγγύη με το συμμαθητή του και κυρίως τα παιδιά της φτωχολογιάς δεν θα έμεναν αμόρφωτα. Ταυτόχρονα και υποχρεωτικά η σύγχρονη παραγωγή θα μάσει μέσα στο σχολείο την Πληροφορική, τις Ξένες Γλώσσες και τη Ρομποτική, αυτά τα σύγχρονα μαθήματα που επίτηδες υποβάθμισαν όλες ανεξαιρέτως οι ελληνικές ξενόδουλες κυβερνήσεις των τελευταίων δεκαετιών, μέσα στα πλαίσια του γενικότερου σαμποτάζ της παραγωγής, που αυτές πραγματοποιούν ασταμάτητα.

Το πιο σημαντικό που κάναμε φέτος ήταν ότι εξηγήσαμε την ακραία διάσπαση και τη διάλυση της ελληνικής εκπαίδευσης με το ότι δεν υπηρετεί τίποτα άλλο από την αποικιοποίηση της χώρας από τον ρωσοκινεζικό άξονα. Μάλιστα καταγγείλαμε ότι αυτήν την αποικιοποίηση την προωθεί στην εκπαίδευση κυρίως η ηγεσία της ψευτοαριστεράς, γι αυτό όχι μόνο δεν ενδιαφέρεται για να σταματήσει τη διάλυσή της, αλλά αντίθετα κάνει τα πάντα για να την αποδιάλυσει, δηλαδή να διαλύσει ακόμα και το κομμάτι της τάξης που ακόμα επιβιώνει και να μετατρέψει σε λούμπεν το κομμάτι που έχει εξοστρακιστεί από αυτήν.

Οι προοδευτικοί εκπαιδευτικοί θα πρέπει να ενδιαφέρονται και για τα δύο «διαμερίσματα» και μάλιστα ο τελικός στόχος της αριστεράς θα είναι να τα καταργήσει μέσα από την κοινωνική επανάσταση, αλλά το κύριο βάρος πρέπει να δίνεται στο ανέβασμα της πίσω τάξης δηλαδή στη μόρφωση των παιδιών της φτωχολογιάς, πράγμα που ήταν πάντα το κύριο για τους μαρξιστές και μάλιστα και τον ίδιο το Μαρξ.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η Κίνηση έκανε την εκλογική καμπάνια της κατεβαίνοντας φέτος εκτός από τη Β ΕΛΜΕ της Δυτικής Αττικής όπου δραστηριοποιείται σταθερά ο σύντροφος Γιάννης Μπουρίτης και στην ΕΛΜΕ Πειραιά όπου κατέβηκε για πρώτη φορά ο σύντροφος Γιάννης Νικολόπουλος. Το κατέβασμα στην ΕΛΜΕ Πειραιά δεν είχε αξιώσεις ψήφων μιας

και ο υποψήφιος μας διορίστηκε εκεί αρκετά πρόσφατα και μάλιστα αναπληρωτής, (οπότε δεν δουλεύει σε ένα σχολείο με ένα σταθερό σύλλογο διδασκόντων). Κρίναμε ωστόσο ότι το βασικό ήταν να πάει η γραμμή μας σε περισσότερο κόσμο ενώ αυτό το κατέβασμα ήταν και μια δήλωση ότι η Κίνηση «Παιδεία για Δημοκρατία και Ανάπτυξη» θα προσπαθήσει να αναπτύξει τη δουλειά της και σε άλλες ΕΛΜΕ.

είχε απήχηση. Τόσο στην εκλογολογιστική συνέλευση που προηγήθηκε των εκλογών, όσο και κατά την προεκλογική εκστρατεία στα σχολεία, πιο πολλοί συνάδελφοι καθηγητές από ποτέ, ακόμα και αυτοί που δεν μας ψήφισαν εκφράστηκαν ανοιχτά και μας είπαν ότι αυτές οι θέσεις είναι οι μόνες που εξηγούν την κατάσταση στην εκπαίδευση και μπορούν να δώσουν προοπτική στον αγώνα των καθηγητών. Θεωρούμε ότι ακόμα και

τους 17 και το 4,5% στους 18 και το 4,6%), δηλαδή μια σταθεροποίηση προς τα πάνω σημαίνει πολλά στο βαθμό που πρώτη φορά διαπιστώσαμε τόσο έντονη την αντίθεση στην Κίνησή μας από όλες τις παρατάξεις του σοσιαλφασισμού, και επιπλέον από τη ΝΔ αυτή τη φορά. Το να κρατάει κανείς τις δυνάμεις του σε αυτές τις συνθήκες είναι σημαντικό γιατί ένας δικός μας υποψήφιος δεν μπορεί να είναι σε όλα τα σχολεία στα οποία ανεμώδιστα και χωρίς άμεση και ζωντανή απάντηση μπορεί να δουλεύουν οι πολυμελείς εχθρικές παρατάξεις. Όσο πάνε προς την υποδούλωση στον ρωσοκινεζικό άξονα τόσο η γραμμή μας θα τους ενοχλεί περισσότερο καθώς η απήχηση της θα είναι μοιραία μεγαλύτερη, όπως άλλωστε και η εμβάθυνσή της.

Δίπλα αναρτούμε τα εκλογικά αποτελέσματα στις δύο ΕΛΜΕ. Πιο κάτω δημοσιεύουμε την εκλογική διακήρυ-

ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΔΣ Β'ΕΛΜΕ ΔΥΤ. ΑΤΤΙΚΗΣ	2019	2018
ΚΙΝΗΣΗ «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»	18-4,5%	17-4,5%
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	155-38,5%	149-40,6%
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	70-17,3%	59-16,1%
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ (Εξωκοινοβουλευτική ψευτοαριστερά)	87-21,5%	79-21,5%
ΠΑΜΕ (ψευτοΚΚΕ)	63-15,6%	52-14,2%
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ (ΛΑΕ)	-	11-3%
ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΙΑ ΔΣ ΕΛΜΕ ΠΕΙΡΑΙΑ	2019	2018
ΚΙΝΗΣΗ «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»	3	0,002
ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ)	283-22,3%	242-23,3%
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	318-25,1	141-13,6%
ΑΣΕ (ψευτοΚΚΕ)	385-30,4%	322-36,9%
ΕΝΟΤΗΤΑ ΑΝ.ΑΝΑΤΡΟΠΗΣ (Εξωκοινοβουλευτική ψευτοαριστερά)	186-14,7%	157-15,1%
ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ)	93-7,3%	103-9,9%
ΑΡ.ΕΝ	ΣΥΜΜΕΤΗΧΑΝ ΣΤΗΝ ΕΝ.ΑΝ.ΑΝ	12-1,1%

Στη Β ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής η αύξηση κατά έναν ψήφο (από 17 σε 18) είδαμε ζωντανά ότι η γραμμή

Κίνηση «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»

ΝΑΙ ΣΤΗ ΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ

Συνάδελφοι/ισσες,

Οι κυβερνήσεις αλλάζουν αλλά η διάλυση και ο εκβαρβαρισμός της μέσης εκπαίδευσης συνεχίζεται σαν έγκλημα διαρκείας.

Όλοι διαπιστώνουμε στους περισσότερους μαθητές τα πολλά γραμματικά και συντακτικά λάθη, την αδύναμη γλωσσική έκφραση, τη μη κατανόηση απλού κειμένου, την απουσία κριτικής σκέψης. Αυτά χαρακτηρίζουν όλη τη μέση εκπαίδευση. Τα υπουργεία σαν απάντηση μας λένε να κάνουμε εκπτώσεις: «όχι πολύ ορθογραφία, όχι πολύ συντακτικό, όχι δύσκολες ασκήσεις». Το πιο αποκαλυπτικό είναι το πογκρόμ στη θετική εκπαίδευση. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ουσιαστικά κατάργησε τα Λατινικά, (τη βάση της επιστημονικής ορολογίας), βγάλλοντάς τα από τις πανελληνίες και κατάργησε ουσιαστικά την Γεωμετρία μέσω της αφαίρεσης της εξέτασής της από τη Β' Λυκείου. Η Γεωμετρία δίνει την μαθηματική αφαίρεση με την εμπειρική εικόνα του χώρου αλλά συνάμα είναι και απαραίτητη στη Φυσική για την κατανόηση του χώρου στον οποίο πραγματοποιούνται όλα τα φυσικά φαινόμενα. Νωρίτερα η ίδια κυβέρνηση κατάργωσε τη Φυσική στη Γ' Λυκείου και τον Ηλεκτρομαγνητισμό στη Β' Λυκείου. Όμως πριν το έγκλημα του ΣΥΡΙΖΑ είχε προηγηθεί η μείωση των ωρών της Φυσικής στην Α' Λυκείου και η κατάργηση της Αστρονομίας από την κυβέρνηση της ΝΔ. Ταυτόχρονα υποβαθμίστηκε η Πληροφορική και οι ξένες γλώσσες. Με όλες

αυτές τις μεθοδεύσεις η ζωντανή μας γλώσσα, η κατανόηση των νόμων της φύσης, η ανάπτυξη του επιστημονικού τρόπου σκέψης σταδιακά εξοβελίζονται από το σχολείο.

Είναι μια συνειδητή υποβάθμιση από τις κυβερνήσεις της σύγχρονης, ζωντανής και πειραματικής εκπαίδευσης που εκδηλώνεται στο τρομακτικό φαινόμενο, ειδικά από τη μέση του γυμνασίου και πέρα, ότι **πολλοί μαθητές βρίσκονται εγκαταλελειμμένοι, ουσιαστικά εκτός τάξης**. Κάποτε ήταν ένα μειοψηφικό φαινόμενο αλλά τώρα έχει μετατρέψει την μισή τάξη σε αποθήκη ταπεινωμένων και παροπλισμένων νεολαίων που στη διάρκεια των πιο κρίσιμων για την μορφωτική και ψυχική τους ανάπτυξη χρόνων υφίστανται το μαρτύριο καθηλωμένοι σε ένα θρανίο να ακούν χωρίς να καταλαβαίνουν και να κοιτάνε χωρίς να βλέπουν. Από την άλλη μεριά η παπαγαλία, οι πολλές εξετάσεις καθώς και η εντατικοποίηση της μελέτης που συνδέεται με αυτές είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει βασικά το μειοψηφικό και κοινωνικά κάπως πιο προνομιούχο διαμέρισμα της τάξης που συμμετέχει στο μάθημα και που παρακολουθεί το δημόσιο σχολείο σαν υποχρεωτικό συμπλήρωμα του φροντιστηρίου. Στην πραγματικότητα τα δυο διαμερίσματα της τάξης συνιστούν τις δύο όψεις του ίδιου ελληνικού εκπαιδευτικού πιτανικού όπου απλά οι εύποροι ταξιδιώτες μπαίνουν έντρομοι στις βάρκες ενώ οι υπόλοιποι βυθίζονται μαζί με το πλοίο

Συνάδελφοι/ισσες,

Οι κυβερνήσεις αλλάζουν αλλά η διάλυση και ο εκβαρβαρισμός της μέσης εκπαίδευσης συνεχίζεται σαν έγκλημα διαρκείας.

Όλοι διαπιστώνουμε στους περισσότερους μαθητές τα πολλά γραμματικά και συντακτικά λάθη, την αδύναμη γλωσσική έκφραση, τη μη κατανόηση απλού κειμένου, την απουσία κριτικής σκέψης. Αυτά χαρακτηρίζουν όλη τη μέση εκπαίδευση. Τα υπουργεία σαν απάντηση μας λένε να κάνουμε εκπλώσεις: «όχι πολύ ορθογραφία, όχι πολύ συντακτικό, όχι δύσκολες ασκήσεις». Το πιο αποκαλυπτικό είναι το πογκρόμ στη θετική εκπαίδευση. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, ουσιαστικά κατάργησε τα Λατινικά, (τη βάση της επιστημονικής ορολογίας), βγάζοντάς τα από τις πανελλήνιες και κατάργησε ουσιαστικά την Γεωμετρία μέσω της αφαίρεσης της εξέτασής της από τη Β΄ Λυκείου. Η Γεωμετρία δένει την μαθηματική αφαίρεση με την εμπειρική εικόνα του χώρου αλλά συνάμα είναι και απαραίτητη στη Φυσική για την κατανόηση του χώρου στον οποίο πραγματοποιούνται όλα τα φυσικά φαινόμενα. Νωρίτερα η ίδια κυβέρνηση καταργούσε τη Φυσική στη Γ΄ Λυκείου και τον Ηλεκτρομαγνητισμό στη Β΄ Λυκείου. Όμως πριν το έγκλημα του ΣΥΡΙΖΑ είχε προηγηθεί η μείωση των ωρών της Φυσικής στην Α΄ Λυκείου και η κατάργηση της Αστρονομίας από την κυβέρνηση της ΝΔ. Ταυτόχρονα υποβαθμίστηκε η Πληροφορική και οι ξένες γλώσσες. Με όλες αυτές τις μεθοδεύσεις η ζωντανή μας γλώσσα, η κατανόηση των νόμων της φύσης, η ανάπτυξη του επιστημονικού τρόπου σκέψης σταδιακά εξοβελίζονται από το σχολείο.

Είναι μια συνειδητή υποβάθμιση από τις κυβερνήσεις της σύγχρονης, ζωντανής και πειραματικής εκπαίδευσης που εκδηλώνεται στο τρομακτικό φαινόμενο, ειδικά από τη μέση του γυμνασίου και πέρα, ότι **πολλοί μαθητές βρίσκονται εγκαταλελειμμένοι, ουσιαστικά εκτός τάξης**. Κάποτε ήταν ένα μειοψηφικό φαινόμενο αλλά τώρα έχει μετατρέψει την μισή τάξη σε αποθήκη ταπεινωμένων και παροπλισμένων νεολαίων που στη διάρκεια των πιο κρίσιμων για την μορφωτική και ψυχική τους ανάπτυξη χρόνων υφίστανται το μαρτύριο καθηλωμένοι σε ένα θρανίο να ακούν χωρίς να καταλαβαίνουν και να κοιτάνε χωρίς να βλέπουν. Από την άλλη μεριά η παπαγαλία, οι πολλές εξετάσεις καθώς και η εντατικοποίηση της μελέτης που συνδέεται με αυτές είναι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει βασικά το μειοψηφικό και κοινωνικά κάπως πιο προνομιούχο διαμέρισμα της τάξης που συμμετέχει στο μάθημα και που παρακολουθεί το δημόσιο σχολείο σαν υποχρεωτικό συμπλήρωμα του φροντιστηρίου. Στην πραγματικότητα τα δυο διαιρέσιμα της τάξης συνιστούν τις δύο όψεις του ίδιου ελληνικού εκπαιδευτικού τιτανικού όπου απλά οι εύποροι ταξιδιώτες μπαίνουν έντρομοι στις βάρκες ενώ οι υπόλοιποι βυθίζονται μαζί με το πλοίο σε έναν αργό θάνατο.

Το ελληνικό εκπαιδευτικό ναυάγιο έχει καταγραφεί διεθνώς σε μια έγκυρη διαδικασία αξιολόγησης τη γνωστή μας PISA. Εκεί φαίνεται η γενική πτώση των επιδόσεων των μαθητών μας, στην κατανόηση κειμένου, στα μαθηματικά και στις φυσικές επιστήμες. Εκεί επίσης καταγράφεται ότι το μορφωτικό αυτό ελλείμμα πλήττει κυρίως τους πιο φτωχούς μαθητές, δηλαδή καταγράφεται και η έντονη ταξική διαμερισματοποίηση του σχολείου. Αντί η ηγεσία της ΟΛΜΕ, με «πρωτοπόρα» την αυτοαποκαλούμενη «αριστερά» να συγκλονιστεί από αυτήν την κατάσταση καταγγέλλει την PISA για να μην αφυπνιστεί ο λαός μας, για να κρύψουν δηλαδή από αυτόν το έγκλημα που οι ίδιοι διαπράττουν εδώ και δεκαετίες τσακίζοντας την μόρφωση των παιδιών του, ιδιαίτερα των παιδιών της εργατικής τάξης. Πρόκειται γιαυτές τις δυνάμεις που κυρίως εμφανίζονται σαν αριστερά αλλά είναι αντίθετοι με κάθε τι που εκπροσωπεί ιστορικά η αριστερά.

Το μέτωπο ψευτοΚΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ είναι ο σκληρός πυρήνας όχι μόνο της αντιεκπαιδευτικής, αλλά γενικά της αντιβιομηχανικής και της αντεργατικής πολιτικής της αστικής τάξης στην Ελλάδα. Πρόκειται

για μια ψευτοαριστερά που έχει αντιστρέψει, και έτσι έχει κατασκευοφαντήσει, όλη την αριστερή και κομμουνιστική παράδοση και όλες τις μαρξιστικές αρχές τόσο στην εκπαίδευση όσο και γενικότερα στην ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων ειδικά σε εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό χώρες σαν την δικιά μας. Αν κανείς ρίξει μια ματιά στα πολιτικά εκπαιδευτικά προγράμματα του παλιού ΚΚΕ και του ΕΑΜ, θα δει πόσο αυτά κυριαρχούνταν από την ανάγκη για την προώθηση των μαθημάτων των φυσικών επιστημών, από την ανάγκη για το πείραμα και μάλιστα για το δέσιμο της εκπαίδευσης με την παραγωγή. Είναι άλλωστε πολύ χαρακτηριστικό πόσο ο ίδιος ο Μάρξ τόνιζε στην Κριτική του προγράμματος της Γκότα την «**έγκαιρη σύνδεση της παραγωγικής δουλειάς με τα μαθήματα σαν ένα από τα πιο ισχυρά μέσα για τη μετατροπή της σημερινής κοινωνίας**». Πρόκειται για ό,τι πιο αντίθεστο με το «υποχρεωτικό δωδεκάχρονο σχολείο της γενικής παιδείας» που είναι μαχητικά αντίθετο με την παραγωγή, που απεχθάνεται το πείραμα, τη μέση τεχνική και την πολυτεχνική εκπαίδευση. Αυτή η ψευτοαριστερά είναι ιδιαίτερα αντεργατική γιατί αφαιρεί από την εργατική νεολαία το δικαίωμα να δουλεύει και να σπουδάζει ταυτόχρονα, και της επιβάλλει να σέρνεται μέσα στην τάξη στο μαρτυρικό της διαμέρισμα «των νεκρών ψυχών». Ενώ ο μαρξισμός σε κάθε νίκη της τεχνολογίας, της τεχνικής κατάρτισης και εξειδίκευσης των μαζών και σε κάθε ανάπτυξη της παραγωγής βλέπει το πλησίασμα της εργατικής επανάστασης, η ελληνική ψευτοαριστερά βλέπει το σατανά. Ετσι σε συνεργασία με τα πιο μαύρα τμήματα της αστικής τάξης που εκπροσωπούνται από τις ηγεσίες της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και πλέον κυρίως και του ΣΥΡΙΖΑ, κλείνει τα εργοστάσια, εμποδίζει τις βιομηχανικές επενδύσεις και σαμποτάρει την τεχνική παιδεία, ιδιαίτερα τη μέση. Ετσι ρίχνει σε πρώτη φάση στην ανεργία την εργατική τάξη, μείωνει τον όγκο της και τον ταξικό πολιτικό της ρόλο και δημιουργώντας έναν τεράστιο στρατό ανέργων τσακίζει λόγω ανταγωνισμού το μεροκάματο των ενεργών εργατών και εργαζομένων. Όχι τυχαίο εκείνο που προπαγανδίζει κάθε στιγμή δεν είναι η συντριβή του αστικού κρατικού μηχανισμού και το χτύπημα του δημοσιοευρωπαϊκού πνεύματος της αδιαφορίας προς το λαό αλλά η μετατροπή όλων των εργατών σε μόνιμους κρατικούς υπαλλήλους.

Γιατί συμπεριφέρεται έτσι αυτή η λεγόμενη αριστερά; Συμπεριφέρεται έτσι γιατί αυτή η δήθεν αριστερά έχει τους βαθύτερους δεσμούς με τους νέους, ανερχόμενους και πιο φασίστες ιμπεριαλιστές, τους ρώσους και τους στενούς σύμμαχους τους κινέζους ιμπεριαλιστές. Μόνο τώρα τελευταία μπορεί να γίνει αντιληπτό ότι ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ ενώ κάνουν «λαϊκά» κινήματα ενάντια σε κάθε μεγάλη ντόπια και δυτική βιομηχανική επένδυση βοηθάνε Ρωσία και Κίνα να αγοράσουν τη χώρα με όρους αποικιακής κυριαρχίας, σκοτώνοντας για αυτό το σκοπό την ελληνική βιομηχανία. Σε αυτήν την οικονομία αντιστοιχεί μια εκπαίδευση που θα παράγει ελάχιστους ειδικούς και ένα πελώριο πλήθος από ανέργους και μισοανέργους ανειδίκευτους εργάτες στις κάθε λογής υπηρεσίες που θα οδηγούν άθελά τους ακόμα παρακάτω τους μισθούς. Να γιατί η ψευτοαριστερά σαμποτάρει με τόσο μεγάλο και σταθερό πάθος την μέση εκπαίδευση, ιδιαίτερα τη θετική και τεχνολογική.

Αυτό που έκανε πάντα ο λαός και η εργατική τάξη για να πάρουν αλλάξουν πραγματικά το σχολείο ήταν να αποσπάσουν την κρατική εξουσία επαναστατώντας. Όσο η επανάσταση δεν είναι στη ημερήσια διάταξη **τα αριστερά και προοδευτικά κινήματα κάνουν τα πάντα μέσα από την καθημερινή πολιτική πάλη για να εμποδίσουν τις πιο βρώμικες πλευρές της αστικής ιδεολογίας να διδάσκονται σε αυτά με ανοιχτό η με έμμεσο τρόπο ιδιαίτερα ο σοβινισμός, ο ρατσισμός ο φασισμός κλπ και επίσης κάνουν ότι μπορούν για να μορφώνονται όσο γίνεται περισσότερο στα ταξικά ουδέτερα μαθήματα, γλώσσα, θετικά μαθήματα, τεχνική, τα παιδικά των φτωχότερων τάξεων.**

Όμως δεν υπήρξε καμιά αληθινή αριστερά στην

ιστορία που απαιτούσε να μην αξιολογεί η ιδιοκτήτρια τάξη των κρατικών σχολείων, η αστική τάξη, τους δασκάλους ειδικά αυτούς του δημόσιου σχολείου. Η ψευτοαριστερά έχει πετυχει ως τώρα αυτή τη μη αξιολόγηση ακριβώς επειδή είναι κρατική δύναμη. Η μη αξιολόγηση στην πραγματικότητα είναι η θεσμοποίηση της κυριαρχίας της κρατικής αδιαφορίας για τα παιδιά του λαού που σαπίζουν στην τάξη, αλλά και απέναντι στους δημιουργικούς δασκάλους που βλέπουν το επίπεδο της τάξης να χαμηλώνει διαρκώς προς το επίπεδο ακριβώς εκείνων των εκπαιδευτικών που είτε δεν θέλουν είτε δεν μπορούν να δεθούν με τους μαθητές και να δουλέψουν για τη μορφωτική τους ανάπτυξη. Πρόκειται δηλαδή για εγκατάλειψη του δασκάλου χωρίς βοήθεια μέσα στην όλο και πιο αδιάφορη ή και εχθρική προς αυτόν τάξη. Οι προοδευτικοί και δημοκρατικοί εκπαιδευτικοί δεν είχαν ποτέ καμιά αντίρρηση για οποιονδήποτε έλεγχο της δουλειάς τους από το κράτος και τους μηχανισμούς του, αρκεί να εξασφαλίζουν το δικαίωμα της οργάνωσης τους μέσα και έξω από τα σχολεία για να αμύνονται μαζί με όλο το λαό, και ειδικά με τους μαθητές και τους γονείς, σε κάθε κρατική αυθαιρεσία και σε κάθε άδικη επίθεση εναντίον τους. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται και η πρωτοφανής εκστρατεία ενάντια στο προσοντολόγιο, δηλαδή ενάντια στο να επιλέγονται για να διδάσκουν τα παιδιά του λαού, αυτοί που έχουν τα περισσότερα προσόντα. Δεν θα υπήρχε πρόβλημα αν η συζήτηση στο ζήτημα του προσοντολογίου διεξαγόταν πάνω στα ποια είναι τα προσόντα, κυρίως η ικανότητα για καλή διδασκαλία, που θα πρέπει να λογαριάζονται πιο ψηλά στην επιλογή των καλύτερων εκπαιδευτικών. Πάλι δηλαδή εδώ δεν λογαριάζεται το συμφέρον του μαθητή της λαϊκής οικογένειας, ο οποίος χρειάζεται ακριβώς τον καλύτερο δάσκαλο για να ξεφύγει κάπως από το φραγμό του στη μόρφωση.

Το «όχι στην εντατικοποίηση» και το «όχι στην παπαγαλία» που προβάλλει η ψευτοαριστερά είναι εντελώς υποκριτικά όταν δεν υποστηρίζει κανείς το αντίθετό τους που είναι η **έμφαση στα θετικά μαθήματα, στο πείραμα, στην πρακτική τεχνική κατάρτιση, και στη διδασκαλία με ζωντανό δημιουργικό τρόπο της γλώσσας.**

Αυτό το σχολείο δεν βασανίζει μόνο τους μαθητές, ιδιαίτερα τους πιο φτωχούς βασανίζει και εμάς τους καθηγητές. Γιατί είναι στην πραγματική μας διάθεση το να κάνουμε μάθημα για όλη την τάξη, και επίσης βλέπουμε ότι τα παιδιά θέλουν να μορφωθούν. Αλλά ουσιαστικά είμαστε μόνοι μας και διασπασμένοι. Στους

συλλόγους σπάνια θα συζητήσουμε ουσιαστικά παιδαγωγικά θέματα και σχεδόν ποτέ διδακτικά θέματα. Αυτήν τη μεγάλη εμπειρία που κουβαλά ο καθένας μας για τη διδασκαλία, για την παιδαγωγική στάση, για τις μεθόδους μάθησης δεν την συζητάμε, δεν την μεταλαμπαδεύουμε στους συναδέλφους μας. Ακόμη και οι συντονιστές μας καλούν μόνο για να μας πουν. Κανείς δεν μας ακούει. Και ας έχουμε δεκάδες χρόνια στον πίνακα και ας έχουμε φάει κιλά κιμωλία ο καθένας μας.

Αυτό πρέπει επιτέλους να αλλάξει. Πρέπει να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας, να βρούμε το συνάδελφό μας στη δουλειά και στον αγώνα. Πάνω σε αυτό η Κίνησή μας θα δώσει όλες τις δυνάμεις της. **Μόνο αν ρίξουμε το συντριπτικά μεγαλύτερο βάρος της συνδικαλιστικής μας δουλειάς στο σταμάτημα της ορμητικής εκπαιδευτικής αποσάρθρωσης των σχολείων και στην ανόρθωσή τους, τόσο στις εκπαιδευτικές διαδικασίες όσο και στο περιεχόμενο της διδασκαλίας θα μπορούμε να έχουμε και καλύτερες μισθολογικές απολαβές.** Το υλικό αίτημα που πρέπει να προτάξουμε επίσης αποφασιστικά είναι **πρόσληψη τώρα όλων των αναπληρωτών.**

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΟΥΣ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΥΣ ΤΟΥ ΠΑΜΕ

Καταδικάζουμε την οργανωμένη εισβολή δύο φορές στο συνέδριο της ΓΣΕΕ των τραμπούκων του ψευτοΚΚΕ-ΠΑΜΕ οι οποίοι πέτυχαν πραξικοπηματικά τη ματαιώσή του, ενώ είχαν πάλι τραμπούκικα ματαιώσει το συνέδριο της Ομοσπ. Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας, ενώ τελευταία ματαιώσαν πάλι με τη βία το συνέδριο της Παν. Ομοσπονδίας Εργατών Μετάλλου. Ο ταξικός συνδικαλισμός πραγματοποιείται από την πλειοψηφία των εργαζομένων και όχι από μειοψηφίες τραμπούκων σωτήρων που έχουν μαζί τους μόνο κυβερνήσεις και αξιωματικές αντιπολιτεύσεις, οπότε αστυνομίες και δικαστές με τη βοήθεια των οποίων, δηλαδή με την βοήθεια του αστικού κράτους διαλύουν δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα που δεν ελέγχουν.

Συνάδελφοι,

Είναι φανερό από τα παραπάνω ότι χρειάζεται μια άλλη πορεία για το συνδικαλιστικό κίνημα. **Να αναπτύξουμε παντού πλατιές προοδευτικές δημοκρατικές κινήσεις σε κάθε σχολείο** συζητώντας και παλεύοντας για ένα άλλο πρόγραμμα και για μια άλλη πορεία.

ΣΤΗΡΙΞΤΕ-ΨΗΦΙΣΤΕ Κίνηση «ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΗ»

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥΡΚΙΑΣ-ΛΙΒΥΗΣ

ΜΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ, ΕΝΑ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΕΡΝΤΟΓΑΝ ΣΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

Οι ελληνικές προβοκάτσιες δεκαετιών δίνουν καρπούς

(Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, www.oakke.gr, 14/12/2019)

Η συμφωνία ανάμεσα στην Τουρκία και την κυβέρνηση Σαράτζ της Λιβύης για την οριοθέτηση της ΑΟΖ των δύο χωρών στην Ανατολική Μεσόγειο είναι ως προς το περιεχόμενό της, και κυρίως ως προς τη στιγμή που γίνεται, μια κίνηση καταστροφική για το μέλλον της Ευρώπης.

Από γενική άποψη πιθανά αυτή η συμφωνία σηματοδοτεί το σημείο καμπής κατά το οποίο η Τουρκία αποφασίζει στην κύρια πλευρά να συμπαραταχθεί με τη Ρωσία ενάντια στην ΕΕ, αν και η πρώτη μεγάλη τροχιοδεικτική κίνηση σε αυτή την κατεύθυνση ήταν το πρόσφατο βέτο του Ερντογάν με το οποίο απείλησε και απειλεί ακόμα το ΝΑΤΟ σε βάρος της άμυνας των Βαλτικών απέναντι στη Ρωσία. Τώρα η παράνομη αφαίρεση ενός μεγάλου τμήματος της ΑΟΖ της Ελλάδας και της Κύπρου, που εμφανίζονται εδώ σαν αθώες ευρωπαϊκές χώρες, συνδυάζεται με το γεγονός ότι αυτή η συμφωνία έχει σαν κύριο στόχο να επιτρέψει στην Τουρκία να ελέγξει, δηλαδή ακόμα και να διακόψει, τους υποθαλάσσιους αγωγούς που πρόκειται να μεταφέρουν το φυσικό αέριο της Ανατολικής Μεσογείου προς την Ευρώπη. Μόνο με τον πελώριο ακρωτηριασμό της ΑΟΖ της Κρήτης (δες βασικό χάρτη του άρθρου) θα μπορούσε η Τουρκία να έχει κοινά οικονομικά θαλάσσια σύνορα με μια Λιβύη εξαρτημένη από την ίδια. Αυτός είναι ο βαθύτερος λόγος που η συμφωνία αυτή στρέφει έντονα την ΕΕ ενάντια στην Τουρκία παρόλο που την κύρια ευθύνη για αυτές τις δηλητηριασμένες σχέσεις την έχει ως τώρα η ΕΕ, τόσο στα ελληνοτουρκικά όσο στο γκιουλενικό φασιστικό πραξικόπημα και στο κουρδικό.

Όμως το πρώτο σαφές θύμα αυτής της συμφωνίας είναι το προβοκάτσια και η διπλωματική απομόνωση από την Ευρώπη και τις ΗΠΑ της νόμιμης κυβέρνησης Σαράτζ, που εκπροσωπεί την πατριωτική αντίσταση της Λιβύης στη φασιστική δικτατορία του εγκάθετου της Ρωσίας και υποστηριζόμενου από ρωσικό στρατό στο λιβυκό έδαφος στρατηγού Χαφτάρ. Ένα ενδεχόμενο πέρασμα της Λιβύης στη ρωσική σφαίρα πολιτικοστρατιωτικής ηγεμονίας μετά το πέρασμα σε αυτήν της Συρίας, του Λιβάνου, της Αιγύπτου και σε κύρια πλευρά του Ιράν και του Ιράκ, θα δώσει μια νέα ποιότητα στη στρατηγική περικύκλωση της Ευρώπης από το ρωσοκινεζικό άξονα.

Την κυβέρνηση Σαράτζ, αν και δεν της δίνουν όπλα (ενώ ο Χαφτάρ παίρνει όσα θέλει από τη Ρωσία και τους νέους φίλους της των Εμιράτων και της Σ. Αραβίας), την αναγνωρίζουν διπλωματικά και της δίνουν διεθνή νομιμότητα κυρίως η ΕΕ και οι ΗΠΑ ενώ η κάθε μια από αυτές είναι διασπασμένη στο εσωτερικό της κατά πόσο θα πρέπει να δίνει αυτή τη βοήθεια στον Σαράτζ παρά στο Χαφτάρ. Δηλαδή στην Ευρώπη οι περισσότερες χώρες είναι με το Σαράτζ, αλλά η Γαλλία είναι με το Χαφτάρ. Στις ΗΠΑ τα νομοθετικά

σώματα είναι γενικά με το Σαράτζ, αλλά ο Τραμπ έχει δείξει την υποστήριξή τους στο Χαφτάρ. Αν λοιπόν αυτές οι δυνάμεις πάψουν να αναγνωρίζουν την κυβέρνηση Σαράτζ τότε αυτή δεν θα αργήσει είτε να συντριβεί από τον Χαφτάρ είτε να συμβιβαστεί ταπεινωτικά με αυτόν. Ένα πέρασμα της Λιβύης στη ρωσική σφαίρα κυριαρχίας θα κάνει την Ευρώπη ανοχύρωτη απέναντι σε έναν ενεργειακό αποκλεισμό, αφού ήδη στο φιλορωσικό μέτωπο της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής έχουν περάσει εδώ και καιρό το Ιράν και το Ιράκ ενώ η Σαουδική Αραβία και τα Εμιράτα όλο και πιο πολύ ταλαντεύονται προς τη Μόσχα στηρίζοντας αποφασιστικά τον Χαφτάρ, επειδή η κυβέρνηση Σαράτζ είναι δεμένη βασικά με τη χοντρικά νικημένη μουσουλμανική αδελφότητα, όπως άλλωστε ως τώρα και οι κυβερνήσεις της Τουρκίας και του Κατάρ.

Είναι φανερό, και όλοι οι αναλυτές που ασχολούνται με τη Λιβύη το αναγνωρίζουν, ότι η κυβέρνηση Σαράτζ υποχρεώθηκε από την Τουρκία να υπογράψει τη συμφωνία επειδή αυτή ήταν η μόνη υπολογίσιμη κρατική δύναμη που την υποστηρίζει στρατιωτικά απέναντι στον Χαφτάρ. Ποτέ μια στρατιωτικά πολιορκημένη κυβέρνηση σαν αυτή της Λιβύης δεν θα ήθελε σ' αλήθεια μια συμφωνία που της δίνει λίγη ΑΟΖ παραπάνω, αλλά τη φέρνει σε σύγκρουση με δύο χώρες της ΕΕ, Ελλάδα και Κύπρο, που η μία είναι και του ΝΑΤΟ, που σήμερα ξεσηκώνουν, ιδιαίτερα η Ελλάδα, και τους δύο φιλικούς της διεθνείς οργανισμούς της ενάντια της. Ακριβώς αντιδιαμετρικά με τον Σαράτζ ο Χαφτάρ καταγγέλλει την τουρκολιβυκή συμφωνία και με αυτό τον τρόπο διεκδικεί για πρώτη φορά με αξιώσεις τη δυτική αναγνώριση.

Αυτό το πελώριο πολιτικό χτύπημα του Ερντογάν στη διεθνώς αναγνωρισμένη και αντικειμενικά αντιρωσική κυβέρνηση της Λιβύης δεν γίνεται σε μια τυχαία στιγμή. Γίνεται ακριβώς τη στιγμή που το Κογκρέσο των ΗΠΑ, αντιδρώντας στις εκδηλώσεις αγάπης του Τραμπ υπέρ του Χαφτάρ το καλοκαίρι, ανάγκασε το ΥΠΕΞ της υπερδύναμης να στραφεί για πρώτη φορά πιο αποφασιστικά σε πολιτικό καταγγελλικό επίπεδο κατά της Ρωσίας στη Λιβύη και, κυρίως, να υποστηρίξει στην πράξη μαζί με τη Γερμανία και όλες τις άλλες χώρες της ΕΕ, ακόμα και με τη φίλη του Χαφτάρ Γαλλία, μια διάσκεψη στο Βερολίνο το Γενάρη για πολιτική λύση στη Λιβύη. Την πολιτική λύση διαρκώς την καταγγέλλει ο Χαφτάρ, που λέει ότι η λύση απέναντι στους «τρομοκράτες» της Τρίπολης θα είναι στρατιωτική, ενώ ο Πούτιν, που πάντα παριστάνει τον ειρηνοποιό, κάνει πως υποστηρίζει τη διάσκεψη του Βερολίνου, ενώ φροντίζει σε αυτήν, αν γίνει τελικά

παρά τις αντιρρήσεις Χαφτάρ και Ρωσίας, να αλλάξει τους συσχετισμούς υπέρ του Χαφτάρ.

Αυτήν ακριβώς την αλλαγή συσχετισμών φέρνει τώρα η τουρκολιβυκή συμφωνία. Γι' αυτό, η ελληνική διπλωματία, πάντα εντελώς αφοσιωμένη στη Ρωσία, ανέλαβε να δώσει το μεγαλύτερο της χτύπημα, όχι στην Τουρκία, η οποία προκάλεσε τη συμφωνία και πήρε και τα 9/10 του αφαιρούμενου μέρους της ελληνικής ΑΟΖ, αλλά εκστρατεύει κυριολεκτικά εναντίον κυρίως της πολιορκημένης κυβέρνησης της Λιβύης, που παίρνει χοντρικά το 1/10 του αφαιρούμενου μέρους της ελληνικής ΑΟΖ και με άφθαστο ... ηρωισμό απελαύνει τον πρεσβευτή της, εκπρόσωπο της κυβέρνησης Σαράτζ, ενώ καθόλου δεν απέλασε τον πρεσβευτή της Τουρκίας. Αυτό δεν είναι αποτέλεσμα μόνο της ιστορικής θρασυδειλίας που χαρακτηρίζει μια αστική τάξη σαν την ελληνική, που είναι τόσο δουλική στους δυνατούς όσο είναι βίαιη στους αδύναμους, αλλά είναι αποτέλεσμα της συνειδητής επιλογής της να βοηθήσει πάνω απ' όλα το φασίστα και εγκάθετο Χαφτάρ να γίνει ο αληθινός πολιτικός εκπρόσωπος της Λιβύης στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ. Γι' αυτό δεν αρκείται στην απέλαση του πρεσβευτή που είχε ορίσει η κυβέρνηση Σαράτζ, αλλά καλεί στην Ελλάδα τον εκπρόσωπο του Χαφτάρ και διεθνώς έκπτωτο πρόεδρο της πραξικοπηματικής Βουλής του, την οποία έτσι αναγνωρίζει σαν την αληθινή εξουσία της Λιβύης, λίγο πριν τη Διάσκεψη του Βερολίνου.

Μπορεί κανείς να ισχυριστεί ότι η Ελλάδα κοιτάει απλά πώς να ακυρώσει την τουρκο-λιβυκή συμφωνία, και, μιας και αυτό δεν μπορεί να το κάνει πιέζοντας την Τουρκία, παίρνει το μέρος του Χαφτάρ για να την ακυρώσει από την πλευρά της Λιβύης. Όμως το βασικό εδώ δεν είναι η συμφωνία, που έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να έχει αληθινή διεθνή ισχύ, γιατί εξόφθαλμα και παταγωδώς παραβιάζει το Διεθνές Δίκαιο, καθώς δεν αναγνωρίζει καθόλου υφαλοκρηπίδα σε πολύ μεγάλα νησιά σαν την Κρήτη και την Κύπρο. Το βασικό είναι η απόφαση της Τουρκίας, που είναι αυτή που έχει την ευθύνη αυτής της συμφωνίας, να θεωρήσει δικά της αυτά τα νερά και να δηλώσει ότι μπορεί να κάνει εξορύξεις, πράγμα που έκανε στην Κύπρο χωρίς να έχει καμιά διεθνή συμφωνία στα χέρια της.

Ασφαλώς η Αθήνα κάνει και θα

συνεχίσει να κάνει με την Τουρκία αυτό που ξέρε καλά τόσα χρόνια: θα πιέζει την ΕΕ και το ΝΑΤΟ να πάρουν περισσότερα μέτρα ενάντια της, μέτρα που ξέρε καλά ότι το μόνο που θα κάνουν θα είναι αυτό που πετυχαίνουν τόσο καιρό, να στέλνουν την Τουρκία πιο βαθιά στα χέρια της Μόσχας, η οποία είναι ακριβώς αυτή που από την εισβολή στην Κύπρο στα 1974 ως τα σήμερα ενθαρρύνει κάθε άδικη και επιθετική τάση της τουρκικής αστικής τάξης. Είναι χαρακτηριστικό ότι ως τώρα η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν έχει κάνει καμιά κίνηση πίεσης προς τη ρωσική υπερδύναμη που έδειξε με τη στάση της ότι, αντίθετα με τη Δύση, που εξ αρχής θεώρησε παράνομη τη συμφωνία, δεν εναντιώνεται καθόλου στην Τουρκία για το ζήτημα αυτό. Είναι μάλιστα η Ρωσία, η οποία με την εκπρόσωπο της του ΥΠ. Εξωτερικών Ζαχάροβα δήλωσε εντελώς παραπλανητικά ότι με τη συμφωνία η Τουρκία θέλει απλά «να νομιμοποιήσει τη στρατιωτική της στήριξη στην κυβέρνηση της Λιβύης», ενώ για το περιεχόμενο της συμφωνίας είπε ότι «χρειάζεται μια σοβαρή και προσεκτική αξιολόγηση από νομικούς υπό το πρίσμα του σεβασμού του διεθνούς δικαίου και των νόμιμων συμφερόντων όλων των γειτονικών χωρών» και ότι η Ρωσία «έκανε έκκληση και στα δυο μέρη των μνημονίων (δηλ. Τουρκία και Λιβύη) να επιδείξουν την απαραίτητη πολιτική σύνεση και να αποφύγουν ενέργειες που θα μπορούσαν να επιδεινώσουν περαιτέρω την ήδη τεταμένη κατάσταση στη Λιβύη και στην Ανατολική Μεσόγειο γενικότερα». Χαρακτηριστικά, η Ζαχάροβα έκανε ειδική αναφορά στην εκτίμηση του ειδικού εκπροσώπου του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ για τη Λιβύη, ότι «το έγγραφο μπορεί να ακυρώσει την προετοιμασία της διεθνούς συνάντησης για τη διευθέτηση του Λιβυκού ζητήματος στο Βερολίνο», που έχει προγραμματιστεί στα τέλη του τρέχοντος έτους, σημειώνοντας ότι ανακύπτουν πολλά ζητήματα και άμεσα προς τον αλ Σαράτζ.

Και για να μην υπάρχει καμιά αμφιβολία για το ποια υπερδύναμη ενθάρρυνε και πρακτικά στηρίζει την απόφαση της Αγκυρας να κάνει αυτή την καταστροφική κίνηση στη Μεσόγειο, ήρθε το τηλεφώνημα της Τετάρτης 11 του Δεκέμβρη μεταξύ Ερντογάν και Πούτιν, ο οποίος, την ώρα που το Κογκρέσο αποφάσιζε μέτρα κατά της Τουρκίας, δήλωνε

«ότι η Ρωσία θα συνεχίσει τη στρατιωτική και ενεργειακή της συνεργασία με την Τουρκία».

Δεν περιμένουμε λοιπόν κάποια καταδίκη της ρωσικής αυτής στάσης από την κυβέρνηση και τα κοινοβουλευτικά κόμματα, καθώς σε απόλυτη συμμόρφωση με τα συμφέροντα της ρωσικής διπλωματίας ήδη η έμφαση της κυβερνητικής πολιτικής βρίσκεται στο να βοηθήσει το Χαφτάρ, δηλαδή τη Ρωσία, στη Λιβύη και όχι το δίκαιο και την ειρήνη στη Μεσόγειο.

Αλλά ποια ειρήνη και ποιο δίκαιο θα μπορούσε να υποστηρίξει ποτέ ο επίσημος ελληνικός πολιτικός κόσμος, που με συνέπεια κάνει τα πάντα για να ανατινάξει εδώ και δεκαετίες και το δίκαιο και την ειρήνη στα Βαλκάνια, στο Αιγαίο, στην Κύπρο και στην Ανατολική Μεσόγειο;

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά την ελληνική εξωτερική πολιτική από τα 1950 και πέρα, θα διαπιστώσει ότι δεν υπάρχει βήμα στον επεκτατισμό της τουρκικής αστικής τάξης που δεν υποδαυλιστηκε και δεν οξύνθηκε από τον ελληνικό σοβινισμό-επεκτατισμό και ταυτόχρονα δεν ενθαρρύνθηκε από τη φασιστική Ρωσία, είτε σαν τέτοια είτε σαν νεοκαπιταλιστική ΕΣΣΔ. Είναι ο ελληνικός σοβινισμός που έσπρωξε τους Ελληνοκύπριους στην Κύπρο σε σύγκρουση με τον τουρκικό πληθυσμό του νησιού, που τον καταπίεσε και επιχείρησε να τον εθνοεκκαθαρίσει αναγκάζοντάς τον να προσφύγει στην Τουρκία για προστασία. Έτσι καλλιεργήθηκε στη μετακεμαλική εποχή ο τουρκικός επεκτατισμός, που με το χουντικό πραξικόπημα στο νησί το 1974 και στηριγμένος τότε -όπως και σήμερα- στη ρωσική (ως ΕΣΣΔ) ενθάρρυνση έκανε την ακόμα πιο αντιδραστική κίνηση να καταλάβει το μισό νησί. Είναι, πάλι, ο ελληνικός σοβινισμός που, μετά την ήττα του στην Κύπρο, έμεινε ανέγγιχτος χάρη στον πράκτορα της Ρωσίας Α. Παπανδρέου και το συνολικά ηγετικά πρακτόρικο ψευτοΚΚΕ και απάντησε στην τουρκική εισβολή στην Κύπρο οξύνοντας τις ελληνοτουρκικές σχέσεις στο Αιγαίο και τορπιλίζοντας κάθε λύση στην Κύπρο.

Από αυτήν την όξυνση, στην οποία υπήρξαν κατά καιρούς κάποιες αντιστάσεις από τα ευρωπαϊκά τμήματα της ελληνικής αστικής τάξης (Καραμανλής-Μητσοτάκης) και ιδιαίτερα της τουρκικής, επωφελήθηκε η Ρωσία για να κερδίσει το σοβινισμό στην Ελλάδα και τελικά, μετά από πολλά χρόνια ελληνικών προκλήσεων, και τον τουρκικό σοβινισμό. Όλο αυτό το διάστημα μοιραίος ήταν ο ρόλος των χωρίς δημοκρατικές αρχές στις διεθνείς σχέσεις δυτικών ιμπεριαλιστών που έπαιζαν το παιχνίδι κυρίως του ελληνικού σοβινισμού όχι μόνο στο Αιγαίο, αλλά και σε όλα τα Βαλκάνια και στην Κύπρο. Γιατί αυτοί στο όνομα της ενότητας τάχα

της ΕΕ και του ΝΑΤΟ, δέχθηκαν να ορίζει αυτός με τις παράλογες διενδίκησεις του (ιδίως στο Μακεδονικό), και μέσω αυτού τελικά η Ρωσία την εξωτερική πολιτική της ΕΕ στο Αιγαίο, στην Κύπρο, στα Βαλκάνια και τώρα στην ανατολική Μεσόγειο.

Κάτω από αυτή τη σκοπιά πρέπει να δει κανείς και το ζήτημα της ΑΟΖ. Εδώ η ευθύνη του ελληνικού σοβινισμού είναι κυρίαρχη και συντριπτική για την υποδαύλιση του τουρκοσοβινισμού σε αυτό το επίπεδο. Αυτό που έχει κάνει ο ελληνικός σοβινισμός για χρόνια και στο Αιγαίο και -πιο χαρακτηριστικά- στην Α. Μεσόγειο είναι το να μην αναγνωρίζει -κόντρα στο Διεθνές Δίκαιο και σε όλες τις σχετικές αποφάσεις του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης- καμιά ΑΟΖ και καμιά υφαλοκρηπίδα για την Τουρκία, που είναι μια μεγάλη ηπειρωτική χώρα με πολύ μεγάλη ακτογραμμή. Ο άδικος και παράλογος ισχυρισμός του ελληνικού σοβινισμού είναι ότι όλα τα νησιά, ακόμα και τα πιο μικρά, έχουν τόση ΑΟΖ και τόση υφαλοκρηπίδα όσο και τα ηπειρωτικά εδάφη. Έτσι όχι μόνο απαιτούν όλο το Αιγαίο για τον εαυτό τους, αλλά επιμένουν ότι το μικρό Καστελόριζο, που είναι δίπλα στην Τουρκία, έχει πλήρη ΑΟΖ, δηλαδή 200 ναυτικά μίλια θάλασσα προς όλες τις κατευθύνσεις, οπότε η Τουρκία δεν έχει καμιά επί 400 ολόκληρα χιλιόμετρα. Ταυτόχρονα οι ελληνικές κυβερνήσεις και κόμματα, από έναν συνδυασμό σοβινιστικού αντιτουρκισμού και κυρίως ρωσοδουλείας, από την ώρα που ανακαλύφθηκαν υδρογονάνθρακες στην ΑΟΖ της Κύπρου, μαζί με τους ρωσοδούλους της Κύπρου αποφάσισαν να μην δοθεί σταγόνα

υδρογοναθράκων στους τουρκοκύπριους με το επιχείρημα ότι δεν έχει λυθεί το κυπριακό, στου οποίου τη μη επίλυση έχουν συνεισφέρει όσο μπορούν με τη Μόσχα να πρωτοστατεί πάντα στη μη λύση. Έχουμε γράψει ότι ένας -τουλάχιστον μερικός- διαμοιρασμός- των υδρογοναθράκων με τους τουρκοκύπριους θα μπορούσε να γίνει και πριν μια λύση του κυπριακού και σαν μέθοδος για τη δημιουργία καλών σχέσεων για τη διευκόλυνση μια λύσης. Ταυτόχρονα με αυτή την αρνητική τους στάση οι ελληνικές κυβερνήσεις κάλεσαν σε ένα μέτωπο για την οριοθέτηση των ΑΟΖ της Ανατολικής Μεσογείου, που να πετάει απ έξω την Τουρκία, δηλαδή έξω από τους υδρογονάνθρακες της Μεσογείου.

Η απάντηση της Τουρκίας, μετά από χρόνια άρνησης της Ελλάδας να κάνει οποιαδήποτε συζήτηση πάνω σε αυτά και σε όποια δυνατότητα κοινής προσφυγής στη Χάγη για την ΑΟΖ και την υφαλοκρηπίδα, είναι -όπως πάντα- η κλιμάκωση: «*Δεν μου αναγνωρίζετε εσείς την υφαλοκρηπίδα μου, δεν σας αναγνωρίζω κι εγώ καθόλου τη δικιά σας ακόμα και εκεί που δικαιούστε να είναι μεγάλη, όπως στην Κρήτη, αλλά ούτε και στην Κύπρο. Μάλιστα στην Κύπρο πάω και αρχίζω δοκιμές εξορύξεων. Μάλιστα εγώ πηγαίνω την αυθαιρεσία μου στον ΟΗΕ και την καταγράφω σέροντας μαζί μου και τη δυστυχή αιχμάλωτη Λιβύη, ενώ εσείς δεν την ορίζετε καν καταθέτοντας στον ΟΗΕ τη δικιά σας αξίωση*».

Πολύ χαρακτηριστικός είναι αυτός ο τρόπος δράσης του ελληνικού σοβινισμού στο Αιγαίο, όπου το ελ-

ληνικό κράτος, για να πνίξει τελείως την Τουρκία όχι μόνο με την ΑΟΖ, αλλά και με τα χωρικά ύδατα, πάει από την εποχή του Α. Παπανδρέου και εποικίζει βραχονησίδες που δεν έχουν ΑΟΖ, για να τις κάνει νησιά τα οποία έχουν πλήρη χωρικά ύδατα και (σύμφωνα με όλες τις σχετικές αποφάσεις του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης) ελάχιστη υφαλοκρηπίδα. Η τουρκική απάντηση σ' αυτήν την πρόκληση ήταν και πάλι η κλιμάκωση με ωμά, ακόμα χειρότερα τετελεσμένα: αρνήθηκαν την αναμφισβήτητη ελληνική κυριότητα σε μια σειρά βραχονησίδες αρχίζοντας από τα Ίμια. Έτσι καλλιέργηθηκε για χρόνια ο τουρκικός επεκτατισμός από τους ρωσοδούλους στη χώρα μας, που δράσανε προβοκατόρικα πατώντας στον ελληνικό επεκτατισμό. Μοιραία, όπως ο ελληνικός έτσι και ο τουρκικός επεκτατισμός έβρισκε πάντα προστασία και κατανόηση στο παγκόσμιο κέντρο κάθε επεκτατισμού, στον χιτλερικό τύπου ιμπεριαλισμό της Ρωσίας.

Έτσι στήνεται το σκηνικό της ανωμαλίας στη Μεσόγειο και στα Βαλκάνια από μια ελληνική αστική τάξη που χτυπάει πρώτη και μετά κρύβεται μέσα στα φουστάνια της Δύσης απαιτώντας από αυτήν να τιμωρήσει τη μια τον υποδουλισμένο τουρκικό επεκτατισμό, την άλλη τον ποδοπατημένο μακεδονικό εθνικισμό, την άλλη τον μικρομεσαίο αλλά λυσσασμένο αλβανικό μεγαλοκρατισμό. Και η Δύση με όσο δημοκρατικές αρχές μπορούν να έχουν ιμπεριαλιστές παίρνει το μέρος των ελληνικών κυβερνήσεων, εν μέρει για να μην έχει εσωτερικά προβλήματα και εν μέρει γιατί είναι

διαβρωμένη και η ίδια από πράκτορες των νέων τσάρων όπως πριν από 150 χρόνια είχε διαπιστώσει για τους παλιούς τσάρους ο Μαρξ. Έτσι δίνει στη Ρωσία χώρες ολόκληρες, για να διαχειριστεί αυτή προς όφελός της τις αρρώστιες των αστικών τους τάξεων αλλά και τις εθνικές ταπεινώσεις των λαών τους.

Έτσι αρρωσταίνει η νεοσσοβαρική Ρωσία τις χώρες και τις υποδουλώνει, βάζοντας τη μια να αδικήσει την άλλη, και μετά δίνοντάς τους το παραισθησιογόνο της επέκτασης. Όπως δηλαδή η Ρωσία έδωσε στην Τουρκία τη ζώνη της Βόρειας Συρίας και οι πράκτορες της του ΡΚΚ πιέζουν και καταγγέλλουν για αυτό μόνο τη Δύση και όχι τη Ρωσία (που κάνει κοινές περιπολίες μαζί με την Τουρκία στη Βόρεια Συρία), προκειμένου η Δύση να τιμωρήσει την Τουρκία, έτσι και τώρα ενθαρρύνει την Τουρκία να απαιτήσει μπόλικη ελληνική και κυπριακή υφαλοκρηπίδα (ή έστω την ενθαρρύνει να τη διεκδικήσει σε μελλοντικές διαπραγματεύσεις), γιατί ξέρει ότι οι πράκτορές της σε Ελλάδα και Κύπρο θα ζητήσουν από τη Δύση την τιμωρία της Τουρκίας ώστε να πάει με τη Ρωσία, αλλά τη Ρωσία, που τους καταπούλησε ούτε θα την ενοχλήσουν. Είναι χαρακτηριστικό πόσο τα κυπριακά κόμματα δεν καταγγέλλαν ούτε για μια στιγμή τη Ρωσία που εξοπλίζει την Τουρκία με τους S-400, την ίδια ακριβώς στιγμή που αυτή καταπατάει και μάλιστα προκλητικά εδώ και μήνες την κυπριακή ΑΟΖ.

Να γιατί δεν περιμένουμε από την ελληνική αστική τάξη να κάνει σ' αυτήν την κρίση αυτό που έπρεπε να έχει κάνει με την Τουρκία εδώ

και χρόνια, και δεν είναι αργά να κάνει ακόμα και τώρα παρόλο που η Τουρκία έχει μπει για τα καλά στο χώρο των προς διαχείριση από τη Ρωσία επεκτατισμών: Να συζητήσουν με καλή θέληση με την Τουρκία για χάραξη ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδας με αναγνώριση μικρής ΑΟΖ στα μικρά νησιά και μεγάλης έως πλήρους στην Κρήτη, υπογραφή συνυποσχετικού και προσφυγή στη Χάγη. Παράλληλα υπάρχουν μια σειρά δυνατότητες για την επίλυση του Κυπριακού τις οποίες έχουμε εκθέσει σε άλλα μας άρθρα.

Στην πραγματικότητα η σημερινή αντίδραση του επίσημου ελληνικού πολιτικού κόσμου δεν έχει τίποτα το πατριωτικό. Ό,τι κάνει είναι για να υπηρέτησε τα νέα φασιστικά αφεντικά της χώρας. Αυτό δεν φαίνεται μόνο στις πρακτικές αντιδράσεις της στη συμφωνία. Φαίνεται σε όλη την ιστορική της στάση. Αν για παράδειγμα η Τουρκία περάσει τελικά με το νεοχιτλερικό στρατόπεδο, πράγμα που κατά τη γνώμη μας ακόμα δεν έχει κλείσει, τότε στην πλειοψηφία της αυτή η τάξη θα ανακαλύψει ξαφνικά ότι καλύτερα ειρήνη με την Τουρκία, πάρα μια ΑΟΖ «και που την είχαμε δεν κερδίσαμε τίποτα». Ο θρασύδειλος περνάει από τον τσαμπουκά στη δουλικότητα σε χρόνο μηδέν. Η Ελλάδα μπορεί να σωθεί από την πείνα, το φασισμό και τον πόλεμο μόνο αν νικηθεί αυτό το δουλικό, θρασύδειλο, φαιο-«κόκκινο» πολιτικό μπλοκ που την κυβερνάει, μέσα από μια μεγάλη δημοκρατική και πατριωτική συσπείρωση και εξέγερση του ελληνικού λαού με επικεφαλής του την εργατική του τάξη.

ΤΑ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΑΣ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ ΟΠΛΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΓΕΜΟΝΙΑ

Βραχνάς για ολοένα και περισσότερες χώρες του Τρίτου Κόσμου έχει γίνει ο δανεισμός τους από τη φασιστική Κίνα. Η τελευταία συνηθίζει να δανείζει αναπτυσσόμενες χώρες με υπέρογκα ποσά που εκείνες αδυνατούν να τα εξοφλήσουν κι έτσι οι κινέζοι σοσιαλιμπεριαλιστές δεσμεύουν ως αντάλλαγμα περιουσιακά στοιχεία και έδαφος των εν λόγω χωρών ή στήνουν εκεί στρατιωτικές βάσεις.

Η πολιτική αυτή του Πεκίνου έχει ονομαστεί καθόλου άστοχα «διπλωματία χρεωστικής παγίδας» ή «αποικιοκρατία του χρέους» και πλήττει μια μεγάλη γκάμα χωρών από το Πακιστάν και το Τζιμπουτί ως τις Μαλδίβες και το Φίτζι. Πολλά από τα δάνεια αυτά συνάπτονται για έργα υποδομών στα πλαίσια της επιθετικής στρατηγικής «Μία Ζώνη Ένας Δρόμος» οδηγώντας πολλές χώρες της Ασίας αλλά και της Αφρικής να χρωστούν ποσά που ανέρχονται σε μεγάλα ποσοστά του ΑΕΠ τους. Το αποτέλεσμα είναι η πολιτικοοικονομική υποδούλωση των εν λόγω χωρών στη δανειστήρα χώρα και φυσικά η απόλυτη ουσιαστικής ωφέλειας από τη χρήση των υποδομών αυτών για τις δανειολήπτριες χώρες (π.χ. ενεργειακοί αγωγοί, λιμάνια, σιδηρόδρομοι). Στην πραγματικότητα οι υποδομές καταλήγουν να εξυπηρετούν τα σχέδια εμπορικής επέκτασης του Πεκίνου προς την ευρωπαϊκή αγορά και στρατηγικότερα τα παγκόσμια πολεμικά σχέδια του ρωσοκινεζικού άξονα.

Χώρες όπως το Μαυροβούνιο, η

Ανάπτυξης, <https://www.cgdev.org/sites/default/files/examining-debt-implications-belt-and-road-initiative-policy-perspective.pdf>.

Η αφρικανική ήπειρος στενάζει κάτω από το βάρος του κινεζικού δανεισμού με το χρέος της υποσαχάριας Αφρικής να έχει διπλασιαστεί μέσα στην τελευταία δεκαετία. Το τίμημα της αδυναμίας αποπληρωμής είναι ιδιαίτερα βαρύ. Η Αγκόλα έχει οδηγηθεί στη δέσμευση της μελλοντικής παραγωγής πετρελαίου της από το Πεκίνο ενώ η Κένυα έχει υποθηκεύσει το λιμάνι της Μομπάσα στην China Exim Bank προκειμένου να κατασκευαστεί ο σιδηρόδρομος Ναϊρόμπι-Μομπάσα (<https://bankingnews.gr/index.php?id=471295>). Το Τζιμπουτί ετοιμάζεται με τη σειρά του να παραδώσει έναν τεμαχικό σταθμό λιμένα (Doraleh Container Terminal) σε κινεζική εταιρία για τον ίδιο λόγο. Το λιμάνι βρίσκεται δίπλα στην πρώτη κινεζική στρατιωτική βάση σε αφρικανικό έδαφος και η επικείμενη μεταβίβαση έχει αναστατώσει τις ΗΠΑ που διαθέτουν κι αυτοί στο Τζιμπουτί την κύρια στρατιωτική τους βάση στην Αφρική από την εποχή της ιμπεριαλιστικής ανόδου τους πάντως χωρίς να έχουν καταφέρει ποτέ να υποδουλώσουν οικονομικά καμιά χώρα της Αφρικής. Αντίθετα χάνουν διαρκώς έδαφος

από την Κίνα γιατί ως τώρα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έχει τον περιορισμό από τις εσωτερικές δημοκρατικές του υποχρεώσεις προς το λαό των ΗΠΑ να μην εξαγοράζει και να μην συνεργάζεται με τα πιο διεφθαρμένα και ληστρικά στοιχεία των ντόπιων αστικών τάξεων, πράγμα που κάνουν κατά κόρον οι κινέζοι νεοχιτλερικοί μονοπωλιστές.

Αλλά και στον Ειρηνικό στον οποίο η Κίνα επιδιώκει να επιβάλει τη στρατιωτική της παρουσία πολλές χώρες έχουν πέσει θύματα της αποικιοκρατικής διπλωματίας του Πεκίνου. Το Βανουάτου χρωστά γύρω στ 191 εκ. λίρες στους κινέζους αποικιοκράτες για την κατασκευή της μεγαλύτερης προβλήτας του ντόπιου Ειρηνικού. Τον Απρίλη του 2018 το Πεκίνο βολιδοσκοπήσε την κυβέρνηση της χώρας για τη δυνατότητα κατασκευής εκεί μιας στρατιωτικής βάσης. Ο πρωθυπουργός της Τόνγκα, Ακλίσι Ποχίβα, ανησυχεί ότι το Πεκίνο ετοιμάζεται να αρπάξει περιουσιακά στοιχεία του κράτους αυτού καθώς δύο δάνεια από την κινεζική Export Import Bank ανέρχονται στο ¼ του ΑΕΠ της Τόνγκα. Σε συνέντευξή του στο αυστραλιανό ABC ο πρωθυπουργός Ποχίβα κάλεσε τις υπόλοιπες χώρες του Ειρηνικού να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να απαιτήσουν παραγραφή του χρέ-

ους (<https://www.thesun.co.uk/news/7037663/china-colonising-smaller-countries-by-lending-them-massive-amounts-of-money-they-can-never-repay-in-bid-for-world-domination/>).

Η απαλλαγή από τα δυσθεώρητα βάρη δεν είναι μια εύκολη από τακτική άποψη υπόθεση καθώς το θύμα βρίσκει συνήθως τον εαυτό του ολοένα και πιο στενά σφιγμένο στη μέγερνη του δανειστή. Το 2011 π.χ. η εδώ και πολλά χρόνια ελεγχόμενη από τον νεοχιτλερικό άξονα Κούβα συμφώνησε σε αναδιάρθρωση (4-6 δις δολαρίων) του χρέους της με το Πεκίνο με αντάλλαγμα μεταξύ άλλων επιπλέον εμπορικό δανεισμό και χρηματοδότηση για την ανακατασκευή λιμανιών (βλ. έκθεση Κέντρου Παγκόσμιας Ανάπτυξης) δηλ. νέα οικονομικά δεσμά. Ωστόσο, η αποικιοκρατική συμπεριφορά της φασιστικής Κίνας γεννά αναπόφευκτα αντιστάσεις και με το ρυθμό που προχωρά είναι σίγουρο ότι στο προσεχές μέλλον θα πληθύνουν οι φωνές που ζητούν κοινό αγώνα ενάντια στους νεοχιτλερικούς, που απλά αναζητούν νέες πολιτικές και οικονομικο-στρατιωτικές βάσεις προκειμένου να εξαπολύσουν από ισχυρές θέσεις τον νέο μεγάλο κατακτητικό παγκόσμιο πόλεμο τους.

Ο ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΛΑΝΗΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΠΑΡΑ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΡΙΜΗΝΟΥ

Κόντρα στα πραγματικά στοιχεία της οικονομίας ο Μητσοτάκης στις 20-12-2019 δηλώνει: «*Η χώρα μας μπαίνει πια σε μια τροχιά διατηρήσιμης ανάπτυξης... Και πιστεύω ότι τα πολύ ισχυρά θεμέλια τα οποία έχουμε βάλει αυτό το πρώτο πεντάμηνο που έχουμε τη μεγάλη ευθύνη να διαχειριζόμαστε τις τύχες αυτού του τόπου θα μας επιτρέψουν να κινηθούμε ακόμα πιο γρήγορα για να εκπληρώσουμε τους κεντρικούς στόχους που έχουμε αναλάβει απέναντι στους Έλληνες πολίτες*» (<https://www.skai.gr/>). Ο Μητσοτάκης λέει πάλι ψέματα στον ελληνικό λαό.

Για να μπει μια χώρα με συντετριμμένα παραγωγικά πάγια σε τροχιά βιώσιμης ανάπτυξης πρέπει να αυξηθούν οι επενδύσεις ή αλλιώς να αυξηθεί το πάγιο κεφάλαιο στη χώρα, δηλαδή οι επενδύσεις σε μηχανήματα, κτίρια κλπ. Ασφαλώς σε μερικούς μήνες δεν θα μπορούσαμε να έχουμε θεαματικά αποτελέσματα, αλλά τα πρώτα στοιχεία πραγματικής ανάπτυξης θα ήταν ορατά. Στον παρακάτω πίνακα βλέπουμε την εξέλιξη του ακαθάριστου σχηματισμού παγίου κεφαλαίου, από την εποχή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ μέχρι το τρίτο τρίμηνο (Q3) του 2019 (<https://www.statistics.gr/el/statistics/-/publication/SEL81/>).

2015Q1	5619
2015Q2	4846
2015Q3	4748
2015Q4	5935
2016Q1	5187
2016Q2	5516
2016Q3	5340
2016Q4	6146
2017Q1	5588
2017Q2	5024
2017Q3	6742
2017Q4	6925
2018Q1	5089
2018Q2	5969
2018Q3	5220
2018Q4	5099
2019Q1	5502
2019Q2	5607
2019Q3	5326

Τρίτο τρίμηνο του 2019 σημαίνει κυβέρνηση Μητσοτάκη, που θα μπορούσε να σημαίνει έστω μια μικρή αύξηση επενδύσεων σε πάγια η οποία είχε αρχίσει στα τελευταία τρίμηνα του ΣΥΡΙΖΑ, επειδή οι επενδυτές προεξοφλούσαν τη νίκη της ΝΔ. Κι όμως παρατηρούμε μια μείωση της τάξης του 5% περίπου σε σχέση με το 2^ο τρίμηνο του 2019.

Επίσης στον παρακάτω πίνακα βλέπουμε την εξέλιξη του δείκτη Κύκλου Εργασιών στη Βιομηχανία κάθε μήνα για το 2019 και το ποσοστό μεταβολής του σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα. Και εδώ τα στοιχεία είναι αρνητικά για την κυβέρνηση Μητσοτάκη.

Πίνακας 11. Εξέλιξη Δείκτη Κύκλου Εργασιών στη Βιομηχανία (ετήσιες μεταβολές): Σύνολο Αγοράς. Έτος βάσης 2015-100,0			
Έτος και μήνας	Γενικός Δείκτης (Σύνολο Αγοράς)		
	Δείκτης	Ετήσια μεταβολή %	
2019*	10	122,79	15,1
	11	115,60	7,6
	12	110,54	1,1
	1	94,27	-4,7
	2	106,51	9,8
	3	112,38	-5,6
	4	124,45	14,6
	5	125,38	0,4
	6	115,17	-7,6
	7	132,67	4,7
8	102,78	-8,2	
9	115,35	-0,6	
10	113,70	-7,4	

*Προσωρινά στοιχεία

(από το Δελτίο Τύπου της ΕΛΣΤΑΤ, 20 Δεκέμβρη 2019, <https://www.statistics.gr/el/statistics/-/publication/DKT24/>)

Παρατηρούμε δηλαδή, με εξαίρεση τον Ιούλιο που ήταν ο πρώτος μήνας διακυβέρνησης της ΝΔ, ότι έχουμε πτώση και για τους τρεις τελευταίους μήνες.

Τα παραπάνω αρνητικά στοιχεία, ειδικά οι επενδύσεις σε πάγια δηλαδή σε απτά στοιχεία της παραγωγής, δεν λογαριάζονται από την κυβέρνηση η οποία κρύβεται πίσω από άλλα νούμερα πιο θετικά γι αυτήν που αφορούν άλλες πιο επιφανειακές, πιο βραχυπρόθεσμες πτυχές της οικονομίας, όπως είναι η αύξηση του ΑΕΠ και τα δημοσιονομικά πλεονάσματα. Αυτά όλα ανεβαίνουν από τον τουρισμό και από τις εξαγωγές, αλλά πίσω από αυτά υπάρχει ένα πράγμα: η πτώση στα πραγματικά μεροκάματα και η υπερεντατικοποίηση της δουλειάς των εργαζομένων που ανα-

πληρώνουν την πτώση των επενδύσεων σε πάγια στοιχεία της παραγωγής κυρίως σε μηχανήματα, δηλαδή του σαμποταρίσματος των επενδύσεων τύπου μεταλλουργίας Χρυσού, Ελληνικού, λιγνιτικών και καλωδίου διασύνδεσης Κρήτης-Αττικής, Επισκευαστικής Ζώνης, Προβλητών Κρουαζιέρας Πειραιά κλπ. Αν υπολογίσει κανείς και τις φθορές των πάγιων, δηλαδή τις αποσβέσεις, θα δει ότι τα συνολικά παραγωγικά πάγια της χώρας μειώνονται (<https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/item/718->, <https://www.oakke.gr/sabotaz-crisis/item/1149->).

Αν αυτό το σαμποτάρισμα συνδυαστεί με το ότι αυξάνεται το ΑΕΠ τότε γίνεται αντιληπτό ότι αντί να αυξάνεται η παραγωγικότητα της δουλειάς μέσα από πιο σύγχρονα μέσα της παραγωγής, αυξάνεται η εντατικοποίηση της δουλειάς και η πτώση του μεροκάματου, δηλαδή καίγεται η ζωντανή εργατική δύναμη, αργοπεθαίνουν οι εργαζόμενοι. Στη μαρξιστική γλώσσα αυτό λέγεται αντικατάσταση της σχετικής υπεραξίας από την απόλυτη, δηλαδή επιτροπή σε παλιότερες και πιο αποικιακές μορφές καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Αλλά αυτό έχει όρια. Τα όρια της ανθρωπίνης αντοχής. Όσο η κυβέρνηση Μητσο-

τάκη θα συνεχίζει και θα επαυξάνει την πολιτική του Τσίπρα και των προηγούμενων πρωθυπουργών να εμποδίζουν τις επενδύσεις, ιδιαίτερα τις νέες βιομηχανικές θα έρθει η στιγμή που η παραγωγή, το ΑΕΠ και το επίπεδο ζωής του λαού θα πέφτουν ξανά και με γρήγορους ρυθμούς. Αυτή θα είναι μια φτώχεια πολεμικού, κατοχικού τύπου πολύ χειρότερη από αυτή του 2010-2019.

Την ίδια στιγμή η εμβληματική για τη ΝΔ επένδυση του Ελληνικού, όπως είχαμε γράψει και στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής, έχει βαλτώσει. Μάλιστα στις 9 Δεκέμβρη 19 πολίτες με επικεφαλής τον βουλευτή του ΜεΡΑ 25 Κρίτωνα Αρσένη έκαναν τη δεύτερη προσφυγή (επί ΝΔ) στο ΣτΕ η οποία «*Μεταξύ άλλων, γίνεται λόγος για αντισυνταγματικότητα σε ρυθμίσεις, όπως αυτή που αφορά τους κοινόχρηστους χώρους, ενώ ως προς το έννομο συμφέρον αναφέρεται ότι η εφαρμογή της επίμαχης ΚΥΑ θα οδηγήσει σε εντατική ανοικοδόμηση μεγάλης αστικής έκτασης*» (<https://www.mononews.gr/21-12-2019>).

Φυσικά η ΝΔ σιωπά εκκωφαντικά!

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΕ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ Η ΕΛΛΑΔΑ ΕΝΩ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗ ΜΗΤΣΟΤΑΚΙΚΗ ΝΔ

Πρόσφατο οικονομικό δελτίο του ΣΕΒ σημειώνει αναφορικά με σχετικές στατιστικές του Διεθνούς Οικονομικού Φόρουμ (WEF) για το 2019 ότι η Ελλάδα είχε τις χαμηλότερες επενδύσεις παγκόσμια (με εξαίρεση τις εμπόλεμες ή πτωχευμένες χώρες) ως ποσοστό του ΑΕΠ κι αυτό είχε ως αποτέλεσμα την παραπέρα πτώση του κατά κεφαλήν εισοδήματος σε επίπεδα χαμηλότερα από εκείνα του 2000.

Όπως δημοσιεύεται στο εβδομαδιαίο οικονομικό δελτίο: «*Οι επιχειρηματικές επενδύσεις σήμερα (2018), ύψους €10 δις. περίπου, αν και σε ονομαστικούς όρους έχουν επανέλθει στα 2/3 των προ κρίσης επιπέδων (2009), ανέρχονται στο 6% του ΑΕΠ περίπου, όταν ο μέσος όρος στην ΕΕ-28 διαμορφώνεται στο 13%. Υπάρχει, όμως, τεράστια υστέρηση στις μη επιχειρηματικές επενδύσεις. Οι δημόσιες επενδύσεις (Προϋπολογισμός Δημοσίων Επενδύσεων) και οι επενδύσεις των νοικοκυριών (κυρίως σε κατοικίες, αλλά και σε εξοπλισμό αυτοαποσπορευόμενων) διαμορφώνονται σήμερα στα €5 δις. περίπου για την κάθε κατηγορία, όταν προ κρίσης κυμαινόταν σε €14 δις. και €21 δις. αντίστοιχα. Σημειώνεται, επίσης, ότι οι επενδύσεις σε κατοικίες (€1,3 δις. σήμερα έναντι €15,5 δις. προ κρίσης) αποτελούν μόνο το 6% του συνόλου των επενδύσεων, όταν στην ΕΕ-28 το αντίστοιχο μέγεθος είναι 25% (30% στη Γερμανία)! Έτσι, η επενδυτική αυτή άπνοια έχει συμπιέσει την παραγωγικότητα της ελληνικής οικονομίας, με αποτέλεσμα, σε πραγματικούς όρους, το κατά κεφαλήν εισόδημα να είναι σήμερα χαμηλότερο απ' ό,τι ήταν το 2000!*»

Στο σημείο αυτό το δελτίο του ΣΕΒ σπεύδει να χαιρετίσει τις «*αναπτυξιακές*» εξαγγελίες της νέας κυβέρνησης, όμως τα ίδια τα γεγονότα αναγκάζουν το συντάκτη του κειμένου στη συνέχεια να διατυπώσει επιφυλάξεις για την αποτελεσματικότητά τους.

«*Εάν όντως τελεφορήσει μια τέτοια εθνική προσπάθεια*», γράφει, «*η χώρα θα έχει σοβαρές πιθανότητες να επανέλθει στην*

επενδυτική βαθμίδα BBB- από B+ σήμερα (αναβάθμιση κατά 4 βαθμίδες) στην κατάταξη της αξιολόγησης της πιστοληπτικής ικανότητας της χώρας της Standard and Poor's (S&P). Εν προκειμένω υπολογίζεται ότι η υλοποίηση μιας τέτοιας μεγάλης έκτασης διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων συνεπάγεται τη βελτίωση της θέσης της χώρας στην κατάταξη ανταγωνιστικότητας του World Economic Forum (WEF) κατά 17 θέσεις. Στο πλαίσιο αυτό, προκαλεί έντονο προβληματισμό η υποχώρηση της Ελλάδας στην πρόσφατη κατάταξη του WEF για το 2019, κατά 2 θέσεις στην 59η θέση σε 141 χώρες, και κατά 12 θέσεις περίπου σωρευτικά από το 2015 και μετά, καθώς και η μείωση την ίδια περίοδο της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας κατά -1,7% με βάση τον σχετικό δείκτη κόστους εργασίας ανά μονάδα προϊόντος. Αναδεικνύεται, έτσι, ως εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση η επιδίωξη αναβάθμισης της χώρας στην επενδυτική βαθμίδα BBB- σε σύντομο χρονικό διάστημα, και κατά προτίμηση μέχρι το 2021 όταν η Ελλάδα θα γιορτάσει τα 200 χρόνια από την εθνική παλιγγενεσία του 1821. (...) Σημειώνεται ότι στην περίπτωση της Πορτογαλίας, χρειάστηκαν 3 χρόνια μετά την έξοδό της από το Πρόγραμμα για να επανέλθει στην επενδυτική βαθμίδα, με δύο, όμως αναβαθμίσεις (από BB σε BBB-), ενώ η Ελλάδα, ένα χρόνο μετά την έξοδό της από το Πρόγραμμα, χρειάζεται 4 αναβαθμίσεις (από B+ σε BBB-). Στην πορεία, η Πορτογαλία βελτίωσε τη θέση της στην κατάταξη ανταγωνιστικότητας του WEF κατά 9 θέσεις, αν και όχι γραμμικά, και αύξησε το κατά κεφαλήν εισόδημα της από USD 21.000 σε USD 23.000 περίπου».

Ακόμα, στην Ελλάδα «*η πτώση του όγκου λιανικών πωλήσεων (-3,5% τον Ιούλιο του 2019 και -1,6% το διάστημα Ιαν – Ιουλ 2019) δημιουργεί προβληματισμό για την πορεία της ιδιωτικής κατανάλωσης το 3ο τρίμηνο του 2019*» (<https://www.epixeiro.gr/article/145850>).

Με άλλα λόγια οι διαπιστώσεις του συνδέσμου και τα στοιχεία που παραθέτει καταδεικνύουν αυτό που η ΟΑΚΚΕ εδώ και καιρό έχει διαπιστώσει και είναι το στρατηγικό σαμποτάρισμα της παραγωγικής βάσης της ελληνικής οικονομίας από το πολιτικό καθεστώς, που συνεχίζεται και από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και μάλιστα με ιδιαίτερη μανία, όπως δείχνει το σαμποτάζ του Ελληνικού, του Χρυσού στις Σκουριές, της εξόρυξης των υδρογονανθράκων, των λιγνιτικών μονάδων, της ηλεκτρικής διασύνδεσης της Κρήτης και σε χρόνο και σε χρήμα για χάρη των κινέζων νεοαποικιοκρατών.

Όπως διαπιστώνει ο ΣΕΒ, «*παρά την έμφαση που δίνεται στην ισχυρή ανάπτυξη, με πληθώρα φορολογικών και λειτουργικών ρυθμίσεων, που δημιουργούν ένα φιλικό προς την επιχειρηματικότητα περιβάλλον... δυστυχώς γίνονται λίγες επενδύσεις και με χαμηλή επίπτωση στο ρυθμό μεγέθυνσης της οικονομίας*» (<https://m.naftemporiki.gr/story/1518571>). «*Οι επενδύσεις στην Ελλάδα, γύρω στα 21 δις. ευρώ, δεν επαρκούν για την αναπλήρωση του κεφαλαιακού εξοπλισμού που φθείρεται (αποσβέσεις 30 δις. ευρώ περίπου, εκ των οποίων 9 δις. ευρώ σε κατοικίες). Ακόμη και χωρίς τις κατοικίες, οι επενδύσεις οριακά αντισταθμίζουν τις αποσβέσεις, με αποτέλεσμα οι καθαρές επενδύσεις να είναι μηδενικές (...)* Συνεπώς η επίπτωση των καθαρών επενδύσεων στην παραγωγικότητα, τους πραγματικούς μισθούς και, τελικά, στην ευημερία του πληθυσμού είναι σχεδόν μηδενική,

ΑΙΣΧΟΣ!!! ΜΕΤΑ ΑΠΟ 4,5 ΧΡΟΝΙΑ ΔΙΚΗΣ, Η ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ ΚΑΝΕΙ ΑΘΩΩΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΑΖΙΣΤΕΣ

Συνέχεια από τη σελ. 3

**των ναζι. Τώρα απλά αντι για αντικε-
μενικοί συνεργάτες είναι και υποκει-
μενικοί αφού απαιτούν τη νομιμότητα
τους!!!**

Το δεύτερο ελεεινό σημείο της αγόρευσης της εισαγγελέως ήταν η αμφισβήτηση του ναζιστικού χαρακτήρα της Χ.Α. που θα δικαιολογούσε την κατηγορία της στοχοποίησης των θυμάτων. Πετάχτηκαν στο καλάθι των αχρήστων πλήθος στοιχείων, που πρόσφεραν ακόμα και τα αρχεία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας αλλά και η πολύχρονη και εντατική έρευνα πάνω σε αυτό δημοκρατών δημοσιογράφων για την οποία είπε ότι πρόκειται για «εκτιμήσεις». Είναι πολύ χαρακτηριστική η αναφορά της στον ειδικά προωθούμενο από το καθεστώς κραυγαλέα ρωσόδουλο Κασιδιάρη και στο ότι ακόμα κι αν αυτός σε άρθρο του υποστήριζε τον Χίτλερ σα «μέγα αναμορφωτή» και «στρατιωτική ιδιοφυΐα», ο ίδιος διευκρίνισε αργότερα ότι έκανε απλά μια «ιστορική» αναφορά. Επίσης, σύμφωνα με την εισαγγε-

μιας και οι ακαθάριστες επενδύσεις δεν προσθέτουν στην ουσία νέο παραγωγικό δυναμικό στην οικονομία, εάν ληφθούν υπόψη οι αποσβέσεις (ο τονισμός με μαύρα δικός μας, σημ. σύνταξης). Εάν υπάρχει κάποια θετική επίπτωση στην οικονομία, αυτή προέρχεται μόνο από τη υψηλότερη κατά κανόνα παραγωγικότητα του νέου εξοπλισμού που αναπληρώνει τον αποσυρόμενο εξοπλισμό. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν προστίθεται νέος εξοπλισμός, νέα εργοστάσια, νέες κατασκευές, κλπ» (στο ίδιο). «Ιδιαίτερα σε κλάδους όπως είναι οι μεταφορές, ο τουρισμός, το εμπόριο, η επικοινωνία και ενημέρωση, και η εκπαίδευση οι καθαρές επενδύσεις είναι μηδενικές ενώ οριακά θετικές είναι στην υγεία», αναφέρεται στο δελτίο. Αλλά ακόμα και στους κλάδους που παρατηρείται αύξηση παρατηρούνται άλλου είδους αδυναμίες. Για παράδειγμα, υπάρχει η τάση οι ελληνικές επιχειρήσεις να επενδύουν σε έτοιμες λύσεις πληροφορικές, δηλ. σε hardware και όχι σε software. Ακόμα: «Επιχειρήσεις που λειτουργούν με χαμηλή παραγωγικότητα, διαθέτοντας χαμηλό τεχνολογικό αποτύπωμα, κ.ο.κ. καταφεύγουν, συνήθως, στη φοροδιαφυγή και σε πρακτικές αδήλωτης, και πολλές φορές υποαμειβόμενης εργασίας, για να επιβιώσουν (όλες οι υπογραμμίσεις δικές μας). Αυτό, όμως, προκαλεί αθέμιτο ανταγωνισμό στις νόμιμες επιχειρήσεις, που εμποδίζονται να αυξήσουν τα μερίδια αγοράς τους, παραμένοντας μικρές» εξηγεί, προσθέτοντας ότι με τον τρόπο αυτό, περιορίζεται και η επενδυτική τους δραστηριότητα, «σε έναν φαύλο κύκλο που καθλώνει την οικονομία σε χαμηλά επίπεδα παραγωγικότητας και εξαγωγών».

Μόνο που ο ΣΕΒ από ταξικό συμφέρον και πολιτική τύφλωση ρίχνει την ευθύνη σε θεσμικούς παράγοντες και όχι σε πολιτικούς καθώς αρνείται επίμονα να δει στον αντίποδα αυτού του κλίματος, ακριβώς για να έχει το κεφάλι του ήσυχο, τα προνόμια και τις σκανδαλώδεις διευκολύνσεις που απολαμβάνει το πολιτικά ηγεμονικό ανατολικό ληστρικό κεφάλαιο και οι ντόπιοι και δυτικοί φίλοι του στη χώρα μας.

λέα η **σβάστικα είναι αρχαιοελληνικό σύμβολο (!!!)**, ενώ θεωρεί συντριπτικό στοιχείο για τη διερεύνηση της βασιμότητας της κατηγορίας ότι οι ναζιστές αυτοπροσδιορίζονται ως «εθνικιστές πατριώτες». Βάδισε δηλαδή στο μονοπάτι της προηγούμενης νομολογίας της ντροπής στην περίπτωση του ναζιστή Κ. Πλεύρη που έχει και τη βούλα του Άρειου Πάγου, σύμφωνα με την οποία μπορεί κάποιος να υποστηρίζει όσο θέλει τον Χίτλερ, αρκεί να το κάνει ως «επιστήμονας ιστορικός», χωρίς να σημαίνει ότι υποστηρίζει ή καλεί σε επανάληψη της βίας του και επίσης μπορεί και να θεωρεί ότι οι Εβραίοι είναι υπάνθρωποι, και άξιοι εξόντωσης, εφόσον τους κατηγορεί για διεθνή συνωμοσία για την καταστροφή της ανθρωπότητας. Με τον ίδιο τρόπο και η εισαγγελέας καλύφθηκε από τις εξηγήσεις της Ζαρούλια για τους «υπάνθρωπους μετανάστες».

Σκάνδαλο, να είναι το ξέπλυμα του ναζισμού και ρατσισμού από μία εισαγγελέα, αλλά έκπληξη όχι δεν είναι.

Οι δημοκράτες και οι αντιφασίστες βρέθηκαν μπροστά σε μια οδυνηρή έκπληξη χωρίς να μπορούν να συνειδητοποιήσουν πως μετά το ποτάμι του λαού που ξεχύθηκε στο δρόμο μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα μπόρεσε μία εισαγγελέας να προσβάλει τόσο βάνουσα το αντιναζιστικό λαϊκό αίσθημα. **Το ποτάμι όμως αυτό ξεφούσκωσε κυρίως όταν και επειδή οι αντιναζιστικές διαμαρτυρίες στις επετείους της δολοφονίας του Π. Φύσσα λερώθηκαν από αυτούς που έκαιγαν και έσπαναν μαγαζιά και αυτοκίνητα στο Κερατσίνι τους οποίους αγκάλιασαν οι διοργανωτές τους, και η διάθεση του λαού για αντιχρυσανγίτικη πάλη υποχώρησε μετά τη θυματοποίηση των ναζι με τη δολοφονία των δύο χρυσανγιτών.** Η οικογένεια και οι φίλοι του Π. Φύσσα, το 2016με ανακοίνωσή τους είχαν καταγγείλει τους «επαγγελματίες αντιφασίστες» και είχαν διαχωρίσει τη θέση τους από αυτούς που καπηλεύονταν τη μνήμη του για να οργανώσουν την προβοκατόρικη βία τους με σπασίματα και κανίματα. Αυτή ήταν μία σημαντική αντίσταση στην ταύτιση του αντιναζισμού με τις σπασιματζιδικές προβοκάτσιες, που όμως δυστυχώς δεν συνεχίστηκε τα επόμενα χρόνια γιατί το αντιναζιστικό κίνημα γύρω από τη μεγάλη θυσία του Φύσσα συνέχισε να ηγεμονεύεται πολιτικά και έτσι να προβοκάρεται ασταμάτητα από τον ΣΥΡΙΖΑ σαν προστάτη του μπαχαλάκιου ψευτοαναρχισμού, αλλά και ρευμάτων σαν την ΟΡΜΑ που καθιέρωσε στις πορείες για το Φύσσα τα εντελώς αντιπαθητικά στις μάζες συνθήματα για τα νεκροτομεία και τις κρεμάλες. Έτσι, συνεχίστηκε ανεμπόδιστα το ξέπλυμα των ναζιστών στο λαό μέσα από τις προβοκάτσιες, αφού αυτοί αγόρευαν σαν καθώς πρέπει

κύριοι με τις γραβάτες τους στη Βουλή, την ίδια στιγμή που οι επιθέσεις τους και το αίμα που έχυσαν περνούσε στην αφάνεια όσο η δίκη τους έμενε συστηματικά στο σκοτάδι από σύσσωμο το πολιτικό καθεστώς.

Βαριά ευθύνη για την κατάπτυστη εισηγήση της εισαγγελέως έχουν και όσοι καθιστούσαν τους δημοκράτες και τους διαβεβαίωναν ότι μετά το πέταγμα της Χ.Α. από τη Βουλή τσακίστηκε ο ναζισμός, και μάλιστα τον τσάκισε το δικό τους κίνημα που ήταν τάχα αυτό που κατάρφερε και έκλεινε το ένα μετά το άλλο τα γραφεία της Χ.Α. Όλοι αυτοί δεν ήθελαν να βλέπουν ότι η ρατσιστική βία συνεχιζόταν ατιμώρητη, ότι ο χρυσανγισμός σαν ιδεολογία δυνάμωνε στα συλλαλητήρια για το μακεδονικό, αλλά και σαν προστάτης δήθεν του ντόπιου πληθυσμού στα νησιώτικα στρατόπεδα των βασανιστηρίων και μαρτυριών για τους πρόσφυγες και μετανάστες, που έστησε η αντιευρωπαϊκή δήθεν φιλομεταναστευτική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ την οποία συνεχίζει με συνέπεια η κυβέρνηση της ΝΔ. Στο όνομα αυτού του πληθυσμού μίλησαν οι κατηγορούμενοι βουλευτές της Χ.Α, και οι αγορεύσεις τους ακούστηκαν χωρίς αντίκρουση από όλα τα κανάλια.

Για το πώς και το γιατί ένα ολόκληρο πολιτικό σύστημα καλύπτει τους ναζιστές, τους ξεπλένει, την ίδια στιγμή που προωθεί μέσα στον κρατικό μηχανισμό φίλους τους, στην αστυνομία, στο στρατό και στην ίδια τη δικαιοσύνη η απάντηση βρίσκεται στο ότι πρόκειται για ένα πολιτικό σύστημα που με συνέπεια προωθεί τη στρατηγική συμμαχία με τη νεοχιτλερική και πούτινική Ρωσία, την οποία με πάθος προασπίζονται οι ναζιστές. Αν θέλει κανείς να διαπιστώσει γιατί δεν εξοργίστηκαν με την εισαγγελική πρόταση μπορεί να μελετήσει απλά το κάτεργο της αγαπημένης τους Κόσκο, του κινέζικου φασιστικού κράτους στα ΣΕΜΠΟ, όπου οι χρυσανγίτες είναι γενικοί κουμανταδόροι και τοποθετούν φίλους τους για δουλειά, και ενώ στο Πέραμα το ΠΑΜΕ και το ψευτοΚΚΕ κάνουν τα στραβά μάτια στο ρατσιστικό χρυσανγίτικο σωματείο που βρίσκεται στην αυλή τους, δίπλα στο πιο ισχυρό σωματείο τους και το έχουν αφήσει να λειτουργεί διορίζοντας και εξαρτώντας πολιτικά ανέργους ανενόχλητο.

Το μόνο καλό σε αυτή την εισαγγελική πρόταση είναι ότι βάρεσε καμπανάκι συναγερμού σε όλους τους δημοκράτες και τους αντιφασίστες που είχαν εφησυχαστεί από το ότι η ΧΑ βγήκε εκτός Βουλής, και ότι αποκάλυψε πόσο βασικό είναι το «εκτός νόμου» για πραγματικές δίκες και καταδίκες.

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλούν όλους τους δημοκράτες

να βάλουν στην πρώτη γραμμή της αντιναζιστικής πάλης το σύνθημα:«**ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ**». Αν ικανοποιηθεί αυτό το αίτημα θα σημαίνει ότι θα βγει εκτός νόμου η ΧΑ και κάθε συμμορία ή υποσυμμορία που θα προκύψει από το στελεχικό υλικό της. Εκτός νόμου πρακτικά σημαίνει ότι όλα τα θύματα των επιθέσεων, που στην πλειοψηφία τους είναι μετανάστες, δεν θα έχουν τον τρόπο να προσφεύγουν στη δικαιοσύνη για να αντιμετωπίσουν μια νόμιμη εγκληματική μηχανή. Οι αρνητές του «εκτός νόμου» δικαιολογούνται λέγοντας ότι αν υπάρχει μια εγκληματική συμμορία μέσα στη ΧΑ πρέπει τα μέλη της να τιμωρηθούν αλλά ποτέ η ΧΑ σαν κόμμα να απαγορευτεί. Αποδεικνύεται τώρα ότι με τους Χίτλερ να αλωνίζουν δεν υπάρχουν δίκες της Νυρεμβέργης έτσι δεν υπάρχουν πραγματικές δημοκρατικές αντιναζιστικές δίκες με νόμιμη τη ΧΑ.

Οι ανταπάτες για τη ΧΑ πρέπει να γκρεμιστούν από τώρα και να μην υπάρχει ταλάντευση για το στρατηγικό ρόλο των ναζιδων στη χώρα ακόμα και αν η απόφαση του δικαστηρίου μοιράσει κάποιες λίγο βαρύτερες ποινές στην ήδη αδυνατισμένη ηγετική φράξια του παλαιοασφαλίτη Μιχαλολιάκου. Ακόμα και σε μια τέτοια περίπτωση η συμμορία θα αθωωθεί από τη μόνη πολιτικά ουσιαστική κατηγορία ότι είναι «εγκληματική». Κατά τη γνώμη μας, που τη δι-ατυπώσαμε το 2013, το πιο πιθανό που μπορεί να συμβεί χάρη σε αυτή τη δίκη είναι μια ηγετική αναδιάταξη στη συμμορία, δηλαδή η ισχυροποίηση της θέσης της φράξιας του πιο τυπικά ναζιστή, εκλεκτού τμημάτων της στρατιωτικής ηγεσίας και πιο ανοιχτά ρωσόδουλου Κασιδιάρη στην ηγεσία των τεράτων.

Οδηγητικό νήμα για την κατανόηση των εξελίξεων γύρω από τη συμμορία πρέπει κατά τη γνώμη μας να είναι η διαπίστωση ότι δεν γίνεται να μην συνεχίζεται η υποστήριξη του πολιτικού καθεστώτος στους ναζι όσο δυναμώνει στην Ελλάδα ο ρόλος των ρωσοκινέζων μονοπωλιτών, των ντόπιων κρατικοολιγαρχών εγκαθέτων των πρώτων και των δυτικών φίλων των δύο προηγούμενων στη χώρα μας.

Οι ναζιδες δεν είναι πίσω μας. Είναι μπροστά μας. Η συντριβή τους και η θέση τους εκτός νόμου είναι μια πολύ δύσκολη υπόθεση και περνάει μέσα από την πολιτική ήττα των προστατών τους στο εσωτερικό του αριστερού και δημοκρατικού κινήματος, που είναι οι σοσιαλφασιστικές ηγεσίες του ΣΥΡΙΖΑ και του ψευτοΚΚΕ. Αυτές με τη σειρά τους μπορούν να νικηθούν μόνο αν ταυτόχρονα αδυνατίσουν οι πολιτικές θέσεις των δικών τους αφεντικών που είναι οι ρωσοκινέζοι σοσιαλμπερλιαστές.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ
www.antinazi.gr, e-mail: info@antinazi.gr

Η αλήθεια για το φασιστικό Τείχος του Βερολίνου

Τι λέει γι' αυτό ο σοσιαλφασισμός και τι ο πραγματικός κομμουνισμός

Σε πολλούς ανήσυχους πολιτικά ανθρώπους έκανε εντύπωση το γεγονός ότι το ψευτοΚΚΕ, που πολύς κόσμος το περνά για αδιάσπαστη συνέχεια του παλιού, επαναστατικού ΚΚΕ, έκανε κάποιο θόρυβο με αφορμή τα 30 χρόνια από την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, κόντρα και πέρα από τις διαθέσεις όχι μόνο του λαού της Γερμανίας (που έτσι κι αλλιώς δεν τις λογαριάζει), αλλά και εκείνου της Ελλάδας. Διοργάνωσε μάλιστα με τη νεολαία του, «Κ»ΝΕ, και λίγες εκδηλώσους, ειδικά σε φτωχογειτονιές των δυτικών προαστίων της Αθήνας, με θέμα και σύνθημα τα 30 χρόνια από την πρώτη του «αντιφασιστικού, προστατευτικού Τείχους», όπως το αποκαλεί, που χώριζε στα δύο για 28 χρόνια (1961-1989) την Ανατολική από τη Δυτική Γερμανία.

Οι φιλελεύθεροι και οι κλασικοί δεξιό ειρωνεύτηκαν μέσα από τα μέσα ενημέρωσής τους αυτή την πρωτοβουλία του ψευτοΚΚΕ, χωρίς να σηκώσουν ιδιαίτερα τους τόνους κατά του Περισσού, αφού ο αρχηγός τους, Μητσοτάκης, διατηρεί αγαστές σχέσεις με το ρώσικο αυτό πρακτορείο στην Ελλάδα (όπως και με τα αφεντικά του πρακτορείου στη Μόσχα), τάχα επειδή το χρειάζεται ως αντίβαρο στον ΣΥΡΙΖΑ, όπως ο άλλος ρωσόδουλος της ΝΔ, Καραμανλής ο Β' ο ανιψιός το «χρειαζόταν» δήθεν ως αντίβαρο στο ΠΑΣΟΚ.

Έτσι, η κριτική στο ψευτοΚΚΕ περιορίστηκε στον «αδιόρθωτο δογματισμό» του, ενώ γενικά η άποψη που κυριάρχησε σε αυτούς τους κύκλους είναι ότι υπεύθυνος για το Τείχος είναι ο σταλινικός κομμουνισμός, στον οποίο οι δεξιοφιλελεύθεροι χρεώνουν με απεριόριστο θράσος και τον ανοιχτά αντισταλινικό ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, ψευτοκομμουνιστές - ψευτοαριστεροί, φιλελεύθεροι και παλαιοδεξιοί τα έχουν όλα ταχτοποιημένα, παραπλανώντας από κοινού το πολιτικά ανήσυχο κοινό τους. Η αλήθεια, φυσικά, είναι εντελώς αντίθετη από τα θέσφατα όλων των παραπάνω πολιτικών απατεώνων.

Το Τείχος του Βερολίνου χτίστηκε με πρωτοβουλία της μεγαλωρώσικης σοσιαλφασιστικής ομάδας Σουσλόφ - Χρουστσόφ και με τη συναίνεση του ρεβιζιονιστή υποταχτικού τους, ηγέτη του ανατολικογερμανικού «ενιαίου σοσιαλιστικού» κόμματος (πρώην τριτοδιεθνιστή) Βάλτερ Ούλμπριχτ στα 1961. Αποτελέσε ένα από τα βασικότερα και πιο μισητά σύμβολα του σοσιαλφασισμού όχι μόνο στη Γερμανία, αλλά και σε όλο τον κόσμο.

Για χρόνια το να περάσει κανείς το Τείχος (με σοβαρότατο κίνδυνο της ζωής του - εκατοντάδες χάθηκαν από σφαίρες συνοριοφρουρών, σταζιτών και καγκεμπιτών) ήταν συνώνυμο του περάσματος από τον κόσμο της σοσιαλφασιστικής αστικής δικτατορίας και της μεγαλωρώσικης ιμπεριαλιστικής κατοχής στον κόσμο της σχετικής ελευθερίας που εξασφάλιζε η δευτεροκοσμική, μονοπωλιακή καπιταλιστική αλλά αστικοδημοκρατική Δυτική Γερμανία.

Φυσικά, η πτώση του Τείχους ήταν κομμάτι των σχεδίων του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού επί Γκορμπατσόφ για να αποκοιμίσει την Ευρώπη και να οδηγήσει έτσι στο σημερινό διπλωματικό-ιμπεριαλιστικό θρίαμβο τη νεοσαρική - νεοχιτλερική Ρωσία του Πούτιν, μέσα από τον πρόσκαιρο «εκδυτικισμό» της, που της επέτρεψε να σπάσει κάθε φράγμα αντίστασης στους πράκτορες της στη Δύση και τον Τρίτο Κόσμο. Αφού η Ρωσία δεν ήταν πια «κομμουνιστική», ποιος ο λόγος να λαμβάνονται μέτρα ανάσχεσης της διείσδυσής της, σκέφτονταν τα οικονομίστικης λογικής παχύδερμα του δυτικού ιμπεριαλισμού, που έντρομα σήμερα ανακαλύπτουν το πάχος των σκονιών με τα οποία τους έχει τυλίξει η Μόσχα. Τέτοια επιτυχία με το Τείχος στη θέση του δεν μπορούσε αντικειμενικά και πράγματι δεν μπόρεσε να υπάρξει επί Μπρέζνιεφ.

Οστόσο το ίδιο το γεγονός της πτώσης δεν παύει να συγκινεί πλατιές μάζες, και στη Γερμανία και παγκόσμια, καθώς σηματοδότησε την επανένωση ενός έθνους και μιας χώρας που χωρίστηκε παρά φύση πληρώνοντας πρώτα τα εγκλήματα του ναζιστικού της παρελθόντος, στη συνέχεια την αλαζονεία και τον αντικομμουνισμό του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και αργότερα τα επιθετικά, κτηνώδη σχέδια της ρώσικης υπερδύναμης.

Όλα τούτα είναι λίγο - πολύ γνωστά και αποδεκτά από ολάκερη την πολιτισμένη ανθρωπότητα. Δεν αποτελεί ωστόσο έκπληξη που στη χώρα μας η ερμηνεία των γεγονότων είναι διαμετρικά αντίθετη. Για ένα μεγάλο αριθμό συμπατριωτών μας, ειδικά για τη βάση της ψευτοα-

ριστεράς, παλιότερα και ενός μεγάλου τμήματος της βάσης του πάλαι ποτέ ΠΑΣΟΚ, η πτώση του Τείχους ήταν «μια τραγωδία», «νίκη του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της καταναλωτικής Δύσης» που «με τα τζην και τις φτηνές υλιστικές συνήθειες της κατάπιε ένα αντιδυτικό και εν πάση περιπτώσει δίκαιο καθεστώς».

Φυσικά, αυτό δε σημαίνει πως όποιος άνθρωπος έχει αυτή την άποψη είναι συνειδητό κτήνος. Αν αυτά δεν τροφοδοτούνταν από τη λαλιωτική κλίκα και δεν πέρασαν σε θέσφατα επί δεκαετίες στον ΠΑΣΟΚικό τύπο (πέρα από τον τύπο του αμιγούς σοσιαλφασισμού) και δε δουλεύονταν επί χρόνια ενιαία από την κλίκα Αντρέα Παπαντρέου, παρέα με τα χειρότερα στελέχη - κνίτες του ΣΥΝ και με το «αρραγές» ψευτοΚΚΕ, όλα τούτα θα αμφισβητούνταν έντονα και με επιχειρήματα στο δημόσιο λόγο.

Αυτή η αμφισβήτηση γίνεται συνήθως από φιλελεύθερους και τα τελευταία χρόνια από αντικομμουνιστές κλασικούς δεξιούς που βρήκαν, όπως είπαμε, ευκαιρία από την ελεεινή σοσιαλφασιστική διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ να κλείσουν τους λογαριασμούς τους με τον επαναστατικό κομμουνισμό, με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, με τον ΔΣΕ κλπ. Οι τελευταίοι ψελλίζουν μεν ορισμένες αλήθειες για το σοσιαλφασισμό, αναμειγμένες όμως με τις αντιδραστικές ιδεοληψίες τους και με τόσο εριστικό και αντιπαθές στυλ, βρίζοντας περισσότερο τον πραγματικό κομμουνισμό, πράγμα που καταντά έτσι να λειτουργεί υπέρ του κνιτισμού και του διδυμου αδελφού του, του συριζαϊσμού.

Τι οδήγησε όμως τελικά τους κνίτες να επαναλάβουν το 2019 τις «ελεγείες» τους στο Τείχος, όπως είχαν κάνει και πριν 10 χρόνια, το 2009, όταν έστειλαν μαζικά SMS σε κινητά τηλέφωνα με το ανατριχιαστικό μήνυμα: «Το τείχος του Βερολίνου έπεσε για να σηκώσει ο καπιταλισμός χιλιάδες τείχη απέναντι στα λαϊκά δικαιώματα»;

Οι φασίστες της καθοδήγησης του ψευτοΚΚΕ, που μισούν τις μάζες όσο και οι ναζιστές, δε δίνουνε δεκάρα για τις διαθέσεις του γερμανικού λαού και των λαών της υπόλοιπης Ανατολικής Ευρώπης. Αν ο ανατολικογερμανικός λαός δεν αρεσκόταν στη σταζιτική και καγκεμπιτική δικτατορία, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν! Έπρεπε να «συνεντιστεί» κι όχι φυσικά «να του γίνει το χατίρι» και να πέσει το Τείχος! Άκου εκεί να έχει το θράσος να μη θεωρεί παράδεισο το καθημερινό χαφιεδιλίκι, τη ρώσικη κατοχή, τη μαύρη αγορά και τη στρατοκρατική - κρατικοφασιστική επιβολή! Ο κνίτης νιώθει πραγματικά μεγάλη έπαρση απέναντι σε αυτά τα «ποταπά ανθρωπάκια» τους Ανατολικογερμανούς, που δήθεν «για ένα τζιν πουλήθηκαν στο κεφάλαιο και στους Αμερικάνους», ενώ περνούσαν «τόσο όμορφα»!

Είναι λογικό. Και το αφεντικό τους κάπως έτσι τα θυμάται τα πράγματα. Ο Πούτιν ήταν αξιωματικός - αρχιρουνιός της ΚαΓκεΜπε στο Ανατολικό Βερολίνο την περίοδο 1985 - 1990. Τις ημέρες του εορτασμού των 20 χρόνων το 2009, ο ηγέτης του ρώσικου σοσιαλιμπεριαλισμού είχε δηλώσει πως νοσταλγεί την πραότητα και την ηρεμία που υπήρχε προ της πτώσης του Τείχους! Φυσικά, είχε προσθέσει πως οι δεσμοί Γερμανίας - Ρωσίας μετά την επανένωση της πρώτης το 1990 είναι ασύγκριτα μεγαλύτεροι, οπότε κάθε νοσταλγία έρχεται δεύτερη!

Φυσικά! Αφού αυτή η επανένωση έδωσε τη δυνατότητα στη Ρωσία να έχει μέχρι και ανοιχτό πράκτορά της ολόκληρο καγκελάριο της Γερμανίας (Γκέρχαρντ Σρέντερ), που σήμερα δουλεύει σαν υπάλληλος του ρώσικου μονοπώλιου φυσικού αερίου στη Γερμανία (Γκάτσορμ). Με αυτόν έμπασε την Ελλάδα (του κολλητού του Σημίτη και των λοιπών χαφιέδων) μέσα στην ΟΝΕ και μέσω αυτής ανατίναξε την Ευρώπη, δέκα χρόνια αργότερα, με την

κρίση χρέους στην Ευρωζώνη. Τη δουλειά την ολοκλήρωσε η επίσης σταζιτισσα Μέρκελ, που ανήκε στην ανατολικογερμανική φράξια των Χριστιανοδημοκρατών (την πλήρως υποταγμένη στους σταζιτες) προ της πτώσης του Τείχους και ανέβηκε με πραξικόπημα στην ηγεσία της ενιαίας CDU το 2000, τρώγοντας με τη γνωστή ρητορεία «κατά της διαφθοράς» τους Κολ και Σόιμπλε από την αρχηγία. Είναι δυνατόν τώρα ο Πούτιν να μένει, στα παραπαίδια του τους καθοδηγητές του ψευτοΚΚΕ, σε νοσταλγίες για το Τείχος, όταν από την πτώση του είχε να κερδίσει τόσα πολλά; Τη δουλειά της υπεράσπισης του τείχους την έχει άλλωστε αναλάβει στην ίδια τη Ρωσία το αντίστοιχο ψευτοκομμουνιστικό κόμμα, το ΚΚ της Ρώσικης Ομοσπονδίας.

Όσον αφορά ωστόσο αυτά ακριβώς τα παραπαίδια του Κρεμλίνου, που αφού βοήθησαν τα ρώσικα αφεντικά τους να σκοτώσουν το πραγματικό ΚΚΕ και τον αρχηγό του, Νίκο Ζαχαριάδη στη Σιβηρία, λέγοντας για χρόνια ότι πέθανε τάχα από καρδιακή προσβολή και μετά ότι αυτοκτόνησε, υποδύονται μέχρι σήμερα τη συνέχεια του ΚΚΕ, δεν ισχύει το «έτσι είναι εάν έτσι νομίζετε». Η πραγματικότητα και ειδικά τα ντοκουμέντα που έχουν δει το φως της δημοσιότητας τα τελευταία χρόνια, κατά τα οποία, θέλοντας και μη, για να καθησυχάσει τη Δύση, ο σοσιαλιμπεριαλισμός έχει ανοίξει μέρος των αρχείων του, ξεσκίζουν τη φόδρα των κνίτικων και φιλελεύθερων ψεμάτων για ευθύνη του Στάλιν ή και της σταλινικής ηγετικής ομάδας για το Τείχος του Βερολίνου.

Πριν όμως προχωρήσουμε στα ντοκουμέντα, αξίζει να προσεχτεί και να αναλυθεί έστω σύντομα το γιατί οι κνίτες επιλέγουν να υπεραισιολογούν μια τόσο αντιπαθητική υπόθεση - ακόμη, σε ένα βαθμό, και για τη βάση τους - όπως το Τείχος. Τα τελευταία χρόνια το ψευτοΚΚΕ, με τη μέχρι αστεϊότητας «υπεραριστερή» προγραμματική στροφή του, εμφανίζεται ως κήρυκας του εμφύλιου πολέμου για την κατάκτηση της «λαϊκής εξουσίας», δηλαδή της ξενόδουλης φασιστικής του δικτατορίας. Εμφανίζεται μάλιστα, ενώ πρωτοστατεί μαζί με τους εθνικοφασίστες, σε αντιπούρκικες και αντιμακεδονικές κορώνες, να στηρίζει την προγραμματική θέση της «μη υπεράσπισης της πατρίδας» σε περίπτωση πολέμου και τη μετατροπή του τελευταίου σε εμφύλιο, σε μια προσπάθεια να μιμηθεί - πάντα στη φόρμα - τη λενινιστική γραμμή στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στην πραγματικότητα, όμως, αυτό που κάνει είναι το ίδιο που έκαναν οι τροσκιστές σοσιαλφασίστες προγονοί του '40: χρησιμοποιεί αντιδιαλεκτικά εκτός τόπου και χρόνου αυτή τη γραμμή σε άλλες συνθήκες, ξεπλένοντας το ναζιστικό ιμπεριαλισμό και κηρύσσοντας την ουδετερότητα απέναντί του, σε τελική ανάλυση τη συμπαρατάξη μαζί του.

Έτσι λοιπόν οι κνίτες έχουν αφήσει στους ΛΑΕτζήδες και στα άλλα θραύσματα διασπάσεων που έχουν φύγει από τις γραμμές τους μετά το 2010 τη «μετωπική» ρωσόδουλη γραμμή, που δέχεται κύριους εχθρούς και συμμαχίες με μερίδες της αστικής τάξης (βασικά με τη Ρωσία ενάντια στη Δύση), ενώ το ίδιο το ψευτοΚΚΕ αναλαμβάνει να τραβήξει την αυθόρμητη επαναστατική πρωτοπορία, που θα κινηθεί κάποια στιγμή αναπόφευκτα ενάντια στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, σε γραμμή «ούτε Αμερική - ούτε Ρωσία», δηλαδή και πάλι στη ρώσικη σφαίρα επιρροής. Κι αυτό γιατί το «ούτε - ούτε» του ψευτοΚΚΕ δεν έχει καμία σχέση με το «κάτω οι δύο υπερδυνάμεις ΗΠΑ και Ρωσία» των μαοϊστών την περίοδο 1970-1985, που χτυπούσε πράγματι σε δύο κατευθύνσεις μιας και τότε ήταν πραγματικά κύριος εχθρός και οι δύο υπερδυνάμεις. Στο «χάρτη» του ψευτοΚΚΕ, η Ρωσία, αν και καπιταλιστική και «σε έναν βαθμό» ιμπεριαλιστική, στην ουσία πάντα «αμύνεται» στις «επιθετικές μηχανοραφίες» της Δύσης. Εξ ου και η έμμεση πλην σαφής στήριξη του Περισσού στη ρώσικη γενοκτονική εμπλοκή στο συριακό εμφύλιο και τα πανηγύρια του ψευτοΡιζοσπάστη όταν οι Ρώσοι ισοπέδωσαν και τελικά κατέλαβαν το Χαλέπι, θάβοντας μανάδες και μωρά μέσα σε ερείπια νοσοκομείων. Εξ ου και η «ντροπαλή» στήριξή του στις ταγματασφαλήτικες «λαϊκές δημοκρατίες» στα κατεχόμενα ουκρανικά Ντονέσκ και Λουχάνσκ.

Το Τείχος και η «μαγεία» του για τον κνίτη είναι η «μαγεία» που του ασκεί ο διχασμός του λαού, το ποδοπά-

τημα της θέλησης και των βαθύτερων διαθέσεων των μαζών, μπροστά στην επιτυχία των ιμπεριαλιστικών στόχων του αφεντικού του. Μήπως το ίδιο δεν κάνει ο κνίτης στη Βενεζουέλα, όταν αποκαλεί συλλήβδην «πράκτορες» τα εκατομμύρια ανθρώπων που διαδηλώνουν ενάντια στη δικτατορία Μαδούρο και μη δίνοντας δεκάρα για τα άμαχα θύματά της; Το ίδιο ενόχους και άξιους να πάθουν ό,τι χειρότερο δεν θεωρεί και όλους τους Σύρους που αντιτάσσονται στο καθεστώς του κουίσιγκ των Ρώσων, Άσαντ; Το Τείχος του κνίτη έχει από τη μία πλευρά την αφιονισμένη, αντισημιτική και ρωσόφιλη μάζα που φτιάχνει και θα φτιάξει ο ίδιος και οι σύμμαχοί του κι από την άλλη κάθε πατριώτη, δημοκράτη ή ακόμη περισσότερο πραγματικό αριστερό που αντιστέκεται στη ρώσικη και κνίτικη ηγεμονία. Ειδικά ο τελευταίος θα αντιμετωπιστεί από τις ρωσοκνίτικες και τις κλασικές φαιές ρωσναζιστικές δυνάμεις ως σύγχρονος «εβραίος», δηλαδή ως άπατρις εχθρός της Ευρασίας και πράκτορας των «ανάλητων φιλελεύθερων Αγγλοσαξόνων», σύμφωνα με τις διδαχές του εκτρωματικού θεωρητικού όλου αυτού του ρεύματος, νεοναζιστή εθνικο-«μπολσεβίκου» Αλέξανδρου Ντούγκιν.

Η γραμμή του διεθνιστή Μπέρια: το καλύτερο ξεσκέπασμα του σοσιαλφασιστικού χαρακτήρα του Τείχους

Θυμίζουμε πως το 1953 και μετά το θάνατο του Στάλιν (στις 5 του Μάρτη), στην ηγεσία του επαναστατικού ακόμη ΚΚΣΕ είχε ντε φάκτο βρεθεί το μπλοκ των Μαλένκοφ – Μπέρια – Μολότοφ – Καγκάνοβιτς – Βοροσίλοφ, με την υποστήριξη και άλλων επαναστατών (Αντρέεφ, Μπουλγκάνιν κλπ.), έχοντας δυστυχώς ήδη κολαούζους τους αντεπαναστάτες, σοσιαλφασίστες ρεβιζιονιστές Χρουστσόφ – Σουσόλοφ.

Ωστόσο, μέχρι και τον Ιούνιο του 1953, όταν με την προβοκάτσια της σε μεγάλο βαθμό αντικομμουνιστικής εξέγερσης στο Ανατολικό Βερολίνο η σοσιαλφασιστική φράξια - τότε ακόμα μειοψηφική - στην ηγεσία της Σοβιετικής Ένωσης και του ΚΚΣΕ έβαλε σφήνα ανάμεσα στον πιο συνεπή και διορατικό διεθνιστή Μπέρια και τον Μαλένκοφ συκοφαντώντας βρώμικα και προβοκάροντας τον πρώτο σα δήθεν «πράκτορα των Εγγλέζων», η γραμμή του κόμματος βρισκόταν ακόμη στα χέρια της σταλινικής επαναστατικής, τριτοδιεθνιστικής ομάδας. Η αποδοχή της σύλληψης και εκτέλεσης του Μπέρια τον Ιούνιο του '53 που προώθησαν οι σοσιαλφασίστες ήταν το θανάσιμο λάθος και η αρχή του τέλους όλης της σταλινικής ηγετικής ομάδας και του ίδιου του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ.

Η επαναστατική ομάδα λοιπόν, που χοντρικά η πιο πολιτικά προωθημένη πλευρά της ήταν οι Μπέρια – Μαλένκοφ και η πιο δογματική ήταν οι Μολότοφ – Καγκάνοβιτς – Βοροσίλοφ και οι παλιοί οπαδοί του Ζνάνοφ, προχώρησε άμεσα σε σειρά μέτρων. Απόλυσε από φυλακές και στρατόπεδα ένα μεγάλο αριθμό κρατούμενων για να αναζωογονήσει τη δημόσια ζωή και να αμβλυνθούν κάποιες μη ανταγωνιστικές αντιθέσεις μες στους κόλπους του λαού. Αποφάσισε, χωρίς να εγκαταλείψει την προτεραιότητα στη βαριά βιομηχανία, να δώσει βάρος στη βιομηχανία καταναλωτικών αγαθών, ακολουθώντας την παραίνεση του Στάλιν για την άνοδο του βιοτικού επιπέδου του σοβιετικού λαού.

Συνέχισε με ακόμη μεγαλύτερη ζέση την αντιιμπεριαλιστική γραμμή του κινήματος ειρήνης με βάση την Έκκληση της Στοκχόλμης (στην πάλη για τη διάδοση της οποίας συνελήφθη και εκτελέστηκε στην Ελλάδα και ο σεμνός αγωνιστής Νίκος Νικηφορίδης το 1951), ενώ ταυτόχρονα έκανε μία προσπάθεια να αναδιατάξει τις ταξικές συμμαχίες στις σοσιαλιστικές χώρες στην Ανατολική Ευρώπη και να σεβαστεί βαθιά τις διαθέσεις των λαών, ακυρώνοντας αριστεριστικές ή ακόμη περισσότερο «αριστερές» σοσιαλφασιστικές πολιτικές «άμεσης εδώ και τώρα κολλεκτιβοποίησης» ή «κοινωνικοποίησης» έξω από τη συνειδηση των μαζών, που λειτουργούσαν αρνητικά για τον κομμουνισμό και ενίσχυαν μέσα στις μικροαστικές μάζες την καπιταλιστική αντίδραση και τους ανατραπέντες κεφαλαιοκράτες. Συμβουλές σε τέτοια κατεύθυνση είχε δώσει, πριν το θάνατό του, σε πολλές συναντήσεις ή επικοινωνίες του με ηγέτες εργατικών και κομμουνιστικών κομμάτων των σοσιαλιστικών χωρών την περίοδο 1949-1952, και ο ίδιος ο Στάλιν (π.χ. συμβουλές προς τον Μάο Τσε Τουνγκ για τον πλατύ και συμπεριληπτικό για τις ενδιάμεσες τάξεις χαρακτήρα που έπρεπε να έχει η κυβέρνηση της Λαϊκής Δημοκρα-

τίας στην Κίνα, βλ. <https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/113618> ή εδώ τις επαφές του με την ηγεσία της Λαοκρατικής Γερμανίας <https://digitalarchive.wilsoncenter.org/document/111041>).

Αυτή ακριβώς η γραμμή φαίνεται ειδικά από την τοποθέτηση του πρωθυπουργού της ΕΣΣΔ και ενός εκ των τριών καθοδηγητών του ΚΚΣΕ εκείνη την περίοδο, Γκ. Μαλένκοφ. Ο Μαλένκοφ διατυπώνει καθαρά τη γραμμή Στάλιν για ενιαία αστικοδημοκρατική Γερμανία και κριτκήρει τη βεβιασμένη «γρήγορη σοσιαλιστική οικοδόμηση» στη Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία, που υπονομεύει την πάλη για μια ενιαία, ουδέτερη, ειρηνόφιλη Γερμανία. Τα συμφέροντα δηλαδή του παγκόσμιου προλεταριάτου και των λαών απαιτούσαν εκείνη την στιγμή όχι μόνο επιβράδυνση των ρυθμών της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στη ΓΛΔ, αλλά σε τελική ανάλυση και στρατηγικές υποχωρήσεις στη συγκεκριμένη χώρα, ώστε να αποφευχθεί η αναζωπύρωση των εξοπλισμών στην Ευρώπη και να μπορέσει το υπόλοιπο σοσιαλιστικό μπλοκ να βαθύνει το σοσιαλισμό του, και σε επίπεδο ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων και σε επίπεδο εμβάθυνσης των σοσιαλιστικών παραγωγικών σχέσεων.

Τα γενικά παγκόσμια συμφέροντα του επαναστατικού κινήματος και προλεταριάτου έμπαιναν και σωστά πάνω από τα ειδικά συμφέροντα του ανατολικογερμανικού προλεταριάτου, που καλούνταν να παλέψει για μια ενιαία Γερμανία, μέσα στην οποία θα έπρεπε να δώσει από την αρχή τη μάχη του για την ανατροπή της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας.

Τόσο από όσα λέει ο Μαλένκοφ, όσο και από την τοποθέτηση του Μπέρια και το υπόμνημα που ο τελευταίος έστειλε στο Σοβιετικό επιτετραμμένο στη ΓΛΔ, φαίνεται ανάγλυφα η ιστορικού βάθους χαράδρα που χωρίζει το σοσιαλισμό από το σοσιαλφασισμό, την επανάσταση από τον πραξικοπηματισμό, την προλεταριακή γραμμή από τον αντιδραστικό μεγαλοκρατισμό – αστισμό, τελικά τους Μαλένκοφ – Μπέρια – Μολότοφ. Από τη μια ο σεβασμός των μαζών, η πολιτική μετώπων και ειρήνης, η προσπάθεια για κέρδιμα συνειδήσεων με ιδεολογική δουλειά, με παράλληλη ενίσχυση του βιοτικού επιπέδου. Από την άλλη η έπαρση, ο πραξικοπηματισμός, η επιβολή, ο μεγαλοκρατισμός, οι σφαίρες και το Τείχος. Με δυο λόγια, η μέρα του κομμουνισμού με τη νύχτα του σοσιαλφασισμού.

Οι σταλινικοί κομμουνιστές επαναστάτες ήξεραν τι θα πει λαός, τι θα πει σεβασμός των διαθέσεων των μαζών, τι θα πει πειθώ και προλεταριακή, επαναστατική πολιτική. Αυτό παρόλα τα (σοβαρά, αλλά για την εποχή δευτερεύουσας σημασίας σε σχέση με τη γιγαντιαία θετική συνεισφορά τους) λάθη τους, που ήταν απότοκα, και γι' αυτό σε ένα βαθμό δύσκολο να αποφευχθούν, μιας συγκεκριμένης φάσης ανάπτυξης του παγκόσμιου επαναστατικού κινήματος, της πιο ηρωικής, της τριτοδιεθνιστικής.

Αυτοί που αρνούνται τη διαφορά, το χάσμα στην κύρια πλευρά μεταξύ 19ου και 20ου Συνεδρίων του ΚΚΣΕ, αυτοί που θολώνουν τα νερά και μπλέκουν το αντιδιαλεκτικό λάθος του κλασικού Στάλιν του 1936 (με την «παλλαϊκότητα» στο Σύνταγμα της ΕΣΣΔ, το σβήσιμο σε ένα βαθμό των ταξικών ορίων και την μη αναγνώριση της συνέχισης της εσωτερικής ταξικής πάλης) με τα ιδεολογικά και πρακτικά εγκλήματα των ρεβιζιονιστών – σοσιαλφασιστών του «παλλαϊκού κράτους», που μπλέκουν την ειρηνόφιλη τίμια και ανοιχτή αντιιμπεριαλιστική διεθνή πολιτική Στάλιν – Μολότοφ 1945-1955 με την αντικομμουνιστική γραμμή συνεργασίας με τον ιμπεριαλισμό Χρουστσόφ 1956-1964 σα δήθεν «εξίσου δεξιές», όπως κάνουν μόνιμα οι κνίτες πλαστογράφοι, είναι χυδαίοι απολογητές του σοσιαλιμπεριαλισμού και του σοσιαλφασισμού.

Και δεν είναι τυχαίο που το ψευδοΚΚΕ εμφανίζεται - στη φόρμα - τόσο «υπεραριστερό» που θεωρεί δεξιό ακόμη και το Στάλιν (πλέον ακόμα και τον Λένιν της Νέας Οικονομικής Πολιτικής!), αλλά ταυτόχρονα υπερασπίζεται με λύσσα όλη την υπερδεξιά κρατικομονοπωλιακή «σοσιαλιστική» περίοδο 1956-1991 και όλα τα εκτρωματικά της χαρακτηριστικά, τύπου Τείχους του Βερολίνου, σαν δήθεν αντίβαρο στο δυτικό ιμπεριαλισμό.

Έλεος, κνίτες με τα «ευφυολογήματα» και τις «ατάκες» της αθλιότητας για τα «αντιφασιστικά προστατευτικά τείχη». Έλεος, προδότες του μαρξισμού που κάνετε

τη μισή υφήλιο να μισεί και να φτύνει τον κομμουνισμό, μπερδεύοντάς τον με τον δικό σας, σοσιαλφασιστικό ψευτοκομμουνισμό και μάλιστα να βρίζει άδικα το μεγαλύτερο εχθρό σας, αυτόν που ανατρέψατε σεις και τα αφεντικά σας, τον όψιμο δήθεν φίλο σας Στάλιν, σα δήθεν υπεύθυνο για τις δικές σας φασιστικές αθλιότητες και παλιανθρωπιές.

Είναι πρόκληση να λες στο λαό και στη νεολαία πως για να είχε δουλειά και δικαιώματα, θα έπρεπε να υπήρχε ακόμη η μπότα του μετά το 1960 Ρώσου κατακτητή και οι βρώμικες δικτατορίες των υποταχτικών του στην Ανατολική Ευρώπη. Είναι μάθημα κανιβαλισμού, χώρια που είναι και μεγάλο, τερατώδες ψέμα.

Σεις με τ' αφεντικά σας που μετατρέψατε τις σοσιαλιστικές και λαϊκές δημοκρατίες σε φασιστικές δικτατορίες από τα 1960 και δώθε, σεις μαζί με τους σοσιαλδημοκράτες πουλήσατε και το δυτικό προλεταριάτο στα μονοπώλια και στην αστική τάξη. Και τώρα πράγματι υψώνονται «χιλιάδες τείχη για τα λαϊκά δικαιώματα», όπως προκλητικά και «αθώα» διατείνεστε...

Αφήστε λοιπόν τη σπέκουλα ότι δήθεν «οι ελευθερίες που απαγορεύονταν στην Ανατολική Γερμανία ήταν μονάχα του αστού που απαγορευόταν να ξεζουμίζει τον εργάτη».

Η αστική τάξη νέου τύπου ξεζουμίζει με ασύλληπτο και εντατικότατο ρυθμό το προλεταριάτο στις σοσιαλφασιστικές χώρες. Κι εσείς πηγαίνατε εκεί ταξιδάκια, τρώγατε και πίνατε, επιβραβεύοντας τους φασίστες «συντρόφους» σας, έχοντας φυσικά πλήρη γνώση των όσων συνέβαιναν και μη δίνοντας δεκάρα για το τι τράβαναν οι λαοί από τα καθάρματα αυτά, που συκοφαντούσαν κάθε σοσιαλισμό και κάθε κομμουνισμό, σέρνοντας τα πιο ευγενικά ιδανικά στην ιστορία της ανθρωπότητας στη λάσπη. Κι όχι μόνο δε μετανιώσατε για όλα τούτα, αλλά με πιο πολύ λύσσα, τώρα που η νεολαία τούτα όλα τα θεωρεί προΐστορία, χαλκεύετε τα βρώμικα ψέματά σας ότι δήθεν η αντίθεση στο Τείχος είναι αντίθεση με το σοσιαλισμό και τη δικτατορία του προλεταριάτου, ενώ αντίθετα η αποδοχή του είναι δήθεν αποδοχή της λαϊκής εξουσίας και του αταξικού μέλλοντος... Κούνια που σας κούναγε, επαγγελματίες ψεύτες και διαστρεβλωτές, αν νομίζετε πως όλα αυτά θα τα περάσετε για «συνεπή κομμουνισμό» στο λαό μας...

Ας διαβάσουμε καθαρά ποια ήταν η προλεταριακή κομμουνιστική, επαναστατική σοβιετική θέση για τον παρά φύση χωρισμό στα δύο της Γερμανίας. Όποιος πολιτικός φορέας παίρνει δήθεν «κομμουνιστική» θέση υποστήριξης του «αντιφασιστικού προστατευτικού Τείχους», δεν έχει το άλλοθι της άγνοιας.

Υ.Γ. Η μετάφραση από τα αγγλικά βρίσκεται εδώ: (http://athens.indymedia.org/front.php3?lang=el&article_id=1325572)

Προσχέδιο Λόγου Γκ. Μαλένκοφ προς αντιπροσωπία του ΕΣΚΓ (Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος Γερμανίας) - Μόσχα 2 του Ιουνίου 1953

1. Όχι μόνο εσείς, Γερμανοί φίλοι μας, αλλά και η Κεντρική Επιτροπή μας, είμαστε από κοινού υπεύθυνοι για την τροπή της επιταχυνθείσας οικοδόμησης του σοσιαλισμού στη Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία. Όπως ξέρετε, αυτή η πορεία έχει υλοποιηθεί από το Ενιαίο Σοσιαλιστικό Κόμμα Γερμανίας με την συγκατάθεση του Πολιτικού Γραφείου της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης.

2. Όπως βλέπετε στο έγγραφο που σας μοιράσαμε, σας προτείνουμε να αναγνωρίσετε ότι αυτή η πορεία είναι εσφαλμένη και να θεωρήσετε απαραίτητο, υπό τις παρούσες συνθήκες, να απορρίψετε την βεβιασμένη οικοδόμηση σοσιαλισμού στη Γερμανική Λαοκρατική Δημοκρατία. Γιατί καταλήξαμε σε αυτό το συμπέρασμα και γιατί θεωρούμε εξαιρετικά σημαντικό και επιτακτικό να διακόψουμε τώρα την πορεία της βεβιασμένης οικοδόμησης του σοσιαλισμού στη ΓΛΔ;

3. Πάνω από όλα, είναι απαραίτητο να πούμε ότι το ζήτημα των προοπτικών της ανάπτυξης της Γερμανικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας δεν μπορεί να ειπωθεί ξεχωριστά

Η αλήθεια για το φασιστικό Τείχος του Βερολίνου

Συνέχεια από τη σελ. 13

από την επίλυση του καθήκοντος της ένωσης Ανατολικής και Δυτικής Γερμανίας σε ένα ενιαίο γερμανικό κράτος.

Πρέπει να δοθεί έμφαση στο ότι το σημαντικότερο πρόβλημα της διεθνούς κατάστασης είναι το πρόβλημα της γερμανικής ενότητας, του μετασχηματισμού της Γερμανίας σε ένα ειρηνικό δημοκρατικό κράτος. Κάποιοι, φαίνεται, τείνουν να πιστεύουν ότι προωθούμε το ζήτημα της αποκατάστασης της ενότητας της Γερμανίας μόνο για κάποιους προπαγανδιστικούς σκοπούς, ότι στην πραγματικότητα δεν παλεύουμε για τον τερματισμό της διαίρεσης της Γερμανίας, ότι δεν ενδιαφερόμαστε για την αποκατάσταση μιας ενιαίας Γερμανίας. Αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο λάθος.

Αυτό θα σταματήσει αν, αντί για υπαινιγμούς, επιθυμούσαμε να ακολουθήσουμε μια σταθερή και σαφή πολιτική γραμμή σε σχέση με ένα από τα βασικότερα σύγχρονα ζητήματα. Θεωρούμε την ενότητα της Γερμανίας και του μετασχηματισμού της σε ένα δημοκρατικό και ειρηνόφιλο κράτος ως τη βασικότερη προϋπόθεση, ως μια από τις ουσιαστικότερες εγγυήσεις, για τη διατήρηση της ευρωπαϊκής και, συνεπώς, της παγκόσμιας ασφάλειας, για την εξασφάλιση της δύναμης της ειρήνης.

Κάνουν μεγάλο λάθος όσοι πιστεύουν πως η Γερμανία μπορεί να υπάρχει επί μακρόν υπό συνθήκες διαμελισμού και υπό τη μορφή δύο ανεξάρτητων κρατών. Το να κολά κανείς στη θέση της ύπαρξης μιας διαμελισμένης Γερμανίας σημαίνει πως συνεχίζει να βαδίζει προς ένα νέο πόλεμο στο εγγύς μέλλον. Μια διαιρεμένη Γερμανία στο κέντρο της Ευρώπης δε σημαίνει τίποτε άλλο από έναν επιταχυνόμενο επανεξοπλισμό της Δυτικής Γερμανίας, μια ανοιχτή προετοιμασία για ένα νέο πόλεμο, η οποία, σε ένα συγκεκριμένο στάδιο, θα φτάσει στο άμεσο ξέσπασμα του πολέμου. Μην έχετε καμία αμφιβολία: η παρουσία μιας διαιρεμένης Γερμανίας είναι νερό στο μύλο όσων σχεδιάζουν πλάνα για ένα νέο παγκόσμιο πόλεμο.

Η πάλη για την ενοποίηση της Γερμανίας υπό τις παρούσες συνθήκες, για το μετασχηματισμό της σε ένα ειρηνόφιλο και δημοκρατικό κράτος, σημαίνει παραμονή στο δρόμο για την αποτροπή ενός νέου παγκόσμιου πολέμου. Μην έχετε καμία αμφιβολία: η επιτυχής επίλυση του καθήκοντος της ένωσης Ανατολικής και Δυτικής Γερμανίας σε ένα ενωμένο, ειρηνικό και δημοκρατικό κράτος σημαίνει την ακύρωση των σχεδίων για την προετοιμασία ενός νέου παγκοσμίου πολέμου.

4. Σε ποια βάση μπορεί η ενοποίηση της Γερμανίας να επιτευχθεί στην σημερινή διεθνή κατάσταση;

Κατά τη γνώμη μας, μόνο στη βάση του ότι η Γερμανία θα είναι ένα αστικοδημοκρατικό κράτος.

Υπό τις παρούσες συνθήκες, η εθνική ενοποίηση της Γερμανίας στη βάση του μετασχηματισμού της σε μια χώρα της δικτατορίας του προλεταριάτου με τη μορφή λαϊκής δημοκρατίας δεν είναι εφικτή. Ήταν αυτή η αντίληψη για τις προοπτικές της Γερμανίας που καθόρισε τις προτάσεις της Σοβιετικής Ένωσης για τη χρήση του Συντάγματος της Βαϊμάρης, με συγκεκριμένες τροποποιήσεις, ως ένα μοντέλο για τη σύσταση μιας ενιαίας Γερμανίας. Και τι είναι το Σύνταγμα της Βαϊμάρης; Τι είναι η Δημοκρατία της Βαϊμάρης; Είναι, μπορεί κανείς να πει, ένα κλασικό μοντέλο αστικοδημοκρατικού κράτους, που δημιουργήθηκε από τους άρχοντες κύκλους στη Γερμανία, συμπεριλαμβανομένων των σοσιαλδημοκρατών, που προσπαθούσαν να λάβουν υπόψη τα διδάγματα του Α' Παγκοσμίου Πολέμου.

Και αν έτσι έχουν τα πράγματα, είναι απαραίτητο να αναγνωρίσουμε ότι η βεβιασμένη οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη ΓΛΔ, υπό τις παρούσες συνθήκες οδηγεί στην παγίωση του διαμελισμού της Γερμανίας και είναι ένα εμπόδιο στην ενοποίηση της Γερμανίας.

Στις οικονομικές σχέσεις, η ΓΛΔ δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κάτι κλειστό, απομονωμένο από την υπόλοιπη Γερμανία. Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι οποιαδήποτε απόπειρα διάρρηξης των δεσμών μεταξύ του πληθυσμού της ΓΛΔ και εκείνου της Δυτικής Γερμανίας είναι καταδικασμένη σε αποτυχία. Υπό αυτές τις συνθήκες, εί-

ναι αδύνατο επί μακρόν να βασίζουμε την οικονομία της Γερμανίας σε δύο αμοιβαία αποκλειόμενα θεμέλια: στο ένα τμήμα της Γερμανίας, στο σοσιαλισμό και στο άλλο, το κατά πολύ μεγαλύτερο τμήμα, στον καπιταλισμό.

5. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι υποχωρούμε. Βαδίζουμε, τάχα, ολοταχώς προς το σοσιαλισμό και ξαφνικά εγκαταλείπουμε αυτό το δρόμο, απομακρυνόμενοι από το δρόμο προς το σοσιαλισμό.

Σε αυτό, κάποιος μπορεί να δώσει την ακόλουθη απάντηση:

Η ανάλυση της εσωτερικής πολιτικής και οικονομικής κατάστασης στη ΓΛΔ, το γεγονός της μαζικής φυγής του πληθυσμού της Ανατολικής Γερμανίας προς τη Δυτική Γερμανία (ήδη, περίπου 500.000 έχουν φύγει), αποδεικνύει περιεκτικά ότι βαδίζουμε ολοταχώς, στην πραγματικότητα, όχι προς το σοσιαλισμό, αλλά προς μια ολοκληρωτική καταστροφή. Είμαστε υποχρεωμένοι να δούμε κατάματα την αλήθεια και να αναγνωρίσουμε ότι χωρίς την παρουσία των σοβιετικών στρατευμάτων, το υπάρχον καθεστώς στη ΓΛΔ είναι εύθραυστο.

Στην παρούσα διεθνή κατάσταση, η εμπειρία της βεβιασμένης οικοδόμησης σοσιαλισμού στο ένα τμήμα της Γερμανίας - η εντατική εφαρμογή μιας πολιτικής της εξάλειψης των ιδιωτικών καπιταλιστικών στοιχείων στην πόλη και τη χώρα - έχει οδηγήσει σε αρνητικά αποτελέσματα και η πολιτική και οικονομική κατάσταση στη ΓΛΔ επί του παρόντος είναι εξαιρετικά δυσμενής.

Πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η εμπειρία των πρόσφατων ετών στη ΓΛΔ έχει παίξει αρνητικό ρόλο, αντί να γεννά πέραν των γερμανικών συνόρων την περαιτέρω ανάπτυξη συμπαθειών και της αφοσίωσης στη μεγάλη υπόθεση του σοσιαλισμού σε ευρεία στρώματα των εργαζομένων. Αυτό είναι αρκετά κατανοητό, αφού, τι άλλο μπορούν οι εργάτες της Γαλλίας, της Ιταλίας και άλλων ευρωπαϊκών χωρών να βγάλουν ως εμπειρία; Την ίδια στιγμή, οι εχθροί του σοσιαλισμού απέκτησαν μια ευκαιρία, να αξιοποιήσουν τα λάθη στη ΓΛΔ για να ενισχύσουν τις επιθέσεις τους στο σοσιαλισμό, στην ιδεολογία του Μαρξισμού-Λενινισμού και στη Σοβιετική Ένωση.

6. Συνεπώς, είναι απαραίτητο να επιλέξουμε:

είτε την πορεία προς τη βεβιασμένη οικοδόμηση σοσιαλισμού στη ΓΛΔ, προς την ανεξάρτητη ύπαρξη δύο Γερμανιών, και αυτό σημαίνει πορεία προς ένα Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο,

είτε την εγκατάλειψη της βεβιασμένης οικοδόμησης σοσιαλισμού στη ΓΛΔ και την υιοθέτηση της πορείας για την ενοποίηση της Γερμανίας υπό μορφή αστικοδημοκρατικού κράτους, με την προϋπόθεση του μετασχηματισμού της σε μια ειρηνική και δημοκρατική χώρα.

7. Να γιατί, κατ'εμάς, το πιο πειστικό καθήκον για τους Γερμανούς φίλους μας είναι η γρήγορη και αποφασιστική εφαρμογή των μέτρων που εμείς προτείνουμε για την ομαλοποίηση της πολιτικής και οικονομικής κατάστασης στη ΓΛΔ και για την προστασία της μελλοντικής επιτυχούς επίλυσης του καθήκοντος της ενοποίησης της Γερμανίας και του μετασχηματισμού της σε ένα ειρηνικό και δημοκρατικό κράτος. Θεωρούμε αυτά τα μέτρα εντελώς σωστά για την παρούσα διεθνή κατάσταση.

Όποια λάθη στην πολιτική βρεθούν, πρέπει γρήγορα και γενναία να διορθωθούν. Δυστυχώς, πολύς χρόνος έχει ήδη χαθεί. Μας υποχρεώνει να ξεκινήσουμε με τριπλάσια ενέργεια για τη διόρθωση των λαθών που διαπράχθηκαν στη ΓΛΔ. Μόνο οφέλη θα έχει η Γερμανία με μια τέτοια αντίληψη.

8. Είναι αδύνατο να μην ξεχωρίσουμε ένα ζήτημα το οποίο, αν και μεμονωμένο, έχει μεγάλη σημασία. Αυτό είναι το ζήτημα των σχέσεων μεταξύ του ΕΣΚΓ και των δυτικογερμανών σοσιαλδημοκρατών. Στη Δυτική Γερμανία, οι σοσιαλδημοκράτες μπορούν να νικήσουν τον Αντενάουερ στις εκλογές και να έρθουν στην εξουσία. Μια τέτοια προοπτική δεν πρέπει να αποκλείεται. Είναι κοινός τόπος ότι η γερμανική σοσιαλδημοκρατία παλινδρομεί επί του ζητήματος της Γερμανικής ενότητας και κάποιες φορές καθιστά δύσκολο στον Αντενάουερ να διατηρεί τη γραμμή του.

Υπό αυτές τις συνθήκες, είναι απαραίτητο οι σύντροφοί μας στη Γερμανία να κάνουν σοβαρές διορθώσεις στις σχέσεις τους και τις τακτικές τους έναντι των σοσιαλδημοκρατών.

Πηγή: A. Filitov, "Germany will be a Bourgeois-Democratic Republic": The New Evidence from the Personal File of Georgiy Malenkov", Cold War History, vol. 6, no. 4, November 2006 pp.549-557

Υπόμνημα Λ. Μπέρια (Υπουργός Εσωτερικών της ΕΣΣΔ) προς το Προεδρείο της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΣΕ(μπ.) - 6 του Μάη 1953

Όπως είναι γνωστό, τις τελευταίες μέρες ο Τύπος του αγγλοαμερικάνικου μπλοκ έχει αρχίσει μια καμπάνια σχετικά με το ζήτημα των μαζικών μεταναστεύσεων προς τη Δυτική Γερμανία από κατοίκους της Γερμανικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας.

Ο πληρεξούσιος εκπρόσωπος του Υπουργείου Εσωτερικών της ΕΣΣΔ στη Γερμανία υποβάλει την παρακάτω πληροφόρηση σχετικά με το ζήτημα:

Κατά το δεύτερο μισό του 1952 και το πρώτο τρίμηνο αυτού του έτους, ο αριθμός των μεταναστεύσεων προς τη Δυτική Γερμανία από κατοίκους της Γερμανικής Λαοκρατικής Δημοκρατίας έχει αυξηθεί κατά πολύ. Σύμφωνα με τα στοιχεία από την Κεντρική Διοίκηση της εθνικής αστυνομίας της ΓΛΔ, κατά το πρώτο μισό του 1952, 57.234 άνθρωποι έφυγαν για τη Δυτική Γερμανία, κατά το δεύτερο μισό του έτους 78.831 άνθρωποι έφυγαν και κατά το πρώτο τρίμηνο του έτους αυτού 84.034. Μεταξύ όσων έφυγαν κατά το πρώτο τρίμηνο του έτους, υπήρχαν 1836 μέλη του Ενιαίου Σοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας και 1.781 μέλη της Ένωσης της Ελεύθερης Γερμανικής Νεολαίας.

Σύμφωνα με τα διαθέσιμα στοιχεία, η αύξηση στον αριθμό των μεταναστεύσεων προς τη Δύση εξηγείται όχι μόνο από την αυξανόμενη εχθρική προπαγάνδα στους κατοίκους της ΓΛΔ που εξαπολύουν τα δυτικογερμανικά όργανα, αλλά επίσης και από την επιθυμία διάφορων ομάδων αγροτών να αποφύγουν την ένταξη σε αγροτικούς παραγωγικούς συνεταιρισμούς η οποία τώρα οργανώνεται, από φόβους πολλών μικρών και μεσαίων ιδιωτών επιχειρηματιών ότι η ατομική τους ιδιοκτησία και τα περιουσιακά τους στοιχεία θα κατασχεθούν, από την επιθυμία πολλών νέων να αποφύγουν τη θητεία στις ένοπλες δυνάμεις της ΓΛΔ και από τις δυσκολίες που συναντά η ΓΛΔ σχετικά με την παροχή τροφής και εμπορευμάτων στους κατοίκους.

Πηγή:SVRA file 3581, vol. 7; published as facsimile (in Russian) in David E. Murphy, Sergei Kondrashev, and George Bailey, Battleground Berlin: CIA vs. KGB in the Cold War (New Haven: Yale University Press, 1997), p. 157.

Υπόμνημα από το Σοβιετικό Υπουργείο Εσωτερικών στο Βλαντιμίρ Σεμιόνοφ (επίσημο αντιπρόσωπο της ΕΣΣΔ στη ΓΛΔ)

«Για το ζήτημα της αποτροπής της μετανάστευσης κατοίκων από τη ΓΛΔ προς τη Δυτική Γερμανία»

Η παράνομη μετακίνηση ανθρώπων από τη ΓΛΔ στις δυτικές ζώνες της Γερμανίας έχει γίνει μαζική. Μόνο εντός 10 μηνών το 1952 (1 του Γενάρη- 1 του Νοέμβρη) 110.333 άνθρωποι από τη ΓΛΔ μετακινήθηκαν προς τη Δυτική Γερμανία και το Δυτικό Βερολίνο. Επιπροσθέτως, 24.732 άνθρωποι μετακινήθηκαν προς τη Δυτική Γερμανία και το Δυτικό Βερολίνο με επίσημη άδεια των αρχών της ΓΛΔ. Από τους 100.677 που μετακινήθηκαν στις Δυτικές ζώνες και για τους οποίους υπάρχουν στοιχεία για ηλικία και κοινωνική σύνθεση, 26.194 άνθρωποι είναι εργάτες (πάνω από 25%), νέοι 15-25 ετών 49.138 άνθρωποι (περίπου 50%), αγρότες είναι 2.378 άνθρωποι, και υπάλληλοι γραφείου 15.597 άνθρωποι.

Μεταξύ όσων παράνομα μετακινήθηκαν από τη ΓΛΔ προς τη Δυτική Γερμανία, υπάρχει ένας μεγάλος αριθ-

μός εξειδικευμένων επιστημόνων. Έτσι, για παράδειγμα, μεταξύ του γ' τριμήνου του 1952, 604 εξειδικευμένοι επιστήμονες πήγαν από τη ΓΛΔ προς τις Δυτικές ζώνες, που περιλάμβαναν 144 μηχανικούς, 13 εργάτες επιστήμης, 52 δασκάλους και άλλους ειδικούς. Ξεκάθαρα, η μετανάστευση κατοίκων από τη ΓΛΔ προς τη Δυτική Γερμανία σχετίζεται ως ένα βαθμό με την πολιτική της οικοδόμησης σοσιαλιστικών βάσεων στη χώρα.

Σε πρώτη φάση, όσοι τρέχουν προς τη Δύση είναι καπιταλιστές και κάθε είδους εγκληματικά στοιχεία, όπως και ένα σημαντικό τμήμα του πληθυσμού, ιδιαίτερα νέοι και διανόηση, που έχουν επηρεαστεί από την εχθρική προπαγάνδα. Η Σοβιετική Αντιπροσωπεία στη Γερμανία, το ΕΣΚΓ και τα κυβερνητικά όργανα της ΓΛΔ αποδίδουν μεγάλη προσοχή στο ζήτημα της αποτροπής της μετανάστευσης των κατοίκων της ΓΛΔ προς τη Δυτική Γερμανία. Τα μέτρα της κυβέρνησης της ΓΛΔ και του ΕΣΚΓ, που στόχευαν στη βελτίωση της υλικής κατάστασης και της ενδυνάμωσης και της αύξησης της πολιτικής δουλειάς στον πληθυσμό, έλαβαν υπόψη και αυτό το ζήτημα. Συγκεκριμένα, στις 28 Ιούνη του 1952 η κυβέρνηση της ΓΛΔ υιοθέτησε μια απόφαση για την παροχή σημαντικών αυξήσεων στους εργάτες και τη διανοήση.

Σύμφωνα με αυτή, στους εργάτες οι μισθοί αυξάνονταν από 3 ως 97% και στη διανοήση από 18 ως 220%. Στις 9 Απρίλη αυτού του έτους, η κυβέρνηση της ΓΛΔ ξανά υιοθέτησε την απόφαση για εφαρμογή πλήθους μέτρων για την περαιτέρω βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργατών. Αυτά τα μέτρα συμπεριλάμβαναν, μεταξύ άλλων, αποφάσεις για τη βελτίωση του φαγητού στα εστιατόρια των εργοστασίων, την κατάργηση του δελτίου για σχεδόν όλα τα αγαθά ένδυσης και υπόδησης, την καθιέρωση ενός νέου συστήματος για τη διανομή δελτίων στο δημοκρατικό τομέα του Βερολίνου, την κατάργηση του συστήματος δελτίου για τους επιστήμονες και τους τεχνικούς εργάτες, και μια αύξηση στην ποικιλία του ψωμιού στην αγορά.

Το 1952, η κυβέρνηση της ΓΛΔ υιοθέτησε μια απόφαση για την αύξηση των πληρωμών για τα αγροτικά προϊόντα

που πωλούσαν οι αγρότες στο κράτος για την εκπλήρωση των απαιτούμενων ποσοτήτων, όπως και για τις εθελοντικές πωλήσεις.

Στις 7 του Γενάρη αυτού του έτους, η ΚΕ του ΕΣΚΓ υιοθέτησε μια ειδική απόφαση για μέτρα για την παρεμπόδιση της μετανάστευσης κατοίκων της ΓΛΔ προς τη Δυτική Γερμανία. Οι οδηγίες της ΚΕ του ΕΣΚΓ, που διανεμήθηκαν στις κομματικές οργανώσεις του ΕΣΚΓ, στοχεύουν στην αύξηση της δουλειάς εξήγησης στον πληθυσμό και αποκάλυψης της εχθρικής προπαγάνδας.

Η εφαρμογή αυτών και άλλων μέτρων του ΕΣΚΓ, ωστόσο, δεν ανέκοψαν τις μετακινήσεις κατοίκων της ΓΛΔ προς τις Δυτικές ζώνες.

Προκειμένου να αποτραπούν περαιτέρω αναχωρήσεις κατοίκων της ΓΛΔ προς τη Δυτική Γερμανία και το Δυτικό Βερολίνο, θα ήταν χρήσιμο να υλοποιηθούν τα παρακάτω μέτρα:

- 1) Ειδική προσοχή στον αγροτικό τομέα για τα διοικητικά και οργανωτικά βήματα για την ενδυνάμωση των αγροτικών παραγωγικών συνεταιρισμών που ήδη υπάρχουν. Είναι απαραίτητο οι υπάρχοντες αγροτικοί παραγωγικοί συνεταιρισμοί να μετατραπούν σε πρότυπους. Σχετικά με αυτό, θα πρέπει προσωρινά να σταματήσει η ίδρυση νέων συνεταιρισμών και να μην υπάρχει ποσοτική ανάπτυξη των υπαρχόντων.
- 2) Υιοθέτηση των αναγκαίων μέτρων για την αύξηση της παραγωγής των βιομηχανικών καταναλωτικών αγαθών για την κάλυψη των αναγκών του πληθυσμού της ΓΛΔ, διεύρυνση της ποικιλίας και αύξηση της ποιότητας αυτών των αγαθών, όπως και περαιτέρω βελτίωση της παροχής τροφής στον πληθυσμό.
- 3) Σχέδιο για αυξανόμενη οικοδόμηση ατομικών κατοικιών για τους εργάτες της επιστήμης και άλλα τμήματα της διανοήσης, τόσο από την κυβέρνηση όσο και με την πρωτοβουλία της ατομικής οικοδόμησης κατοικίας με την παροχή ειδικών δανείων στη διανοήση με ευνοϊκούς όρους,

και εξασφάλιση των κατοικιών και των εκτάσεων γης που ανήκουν στους εξειδικευμένους επιστήμονες.

4) Η πρακτική των μαζικών συλλήψεων και η καταδίκη πολλών από όσους οδηγούνται στη δικαιοσύνη θα πρέπει να εγκαταλειφθεί. Επιπροσθέτως, σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να υπάρχει κατάχρηση εξουσίας. Στις αγροτικές περιοχές, είναι αναγκαία η μείωση των περιστατικών κατάσχεσης όλης της περιουσίας των αγροτών για μη ή ατελή εκπλήρωση των απαιτούμενων ποσοτήτων αγροτικών προϊόντων στο κράτος, καλύτερα να αντικατασταθεί αυτή η ποινή με την επιβολή ενός προστίμου.

5) Η εξέταση της πιθανότητας κήρυξης αμνηστίας για όσους καταδικάστηκαν για μικρά ποινικά ή οικονομικά-διοικητικά αδικήματα.

6) Η στροφή της προσοχής προς την αυξανόμενη ad hoc μαζική-πολιτική δουλειά εξήγησης, ειδικά μέσα στη νεολαία, η γνωστοποίηση σε όλο τον πληθυσμό των πολιτικών του ΕΣΚΓ και της κυβέρνησης της ΓΛΔ για ζητήματα οικονομικής και πολιτικής ανάπτυξης της χώρας. Ταυτόχρονα, πρέπει να κλιμακωθεί η δουλειά για την αποκάλυψη της εχθρικής προπαγάνδας η οποία στοχεύει στην υπόσκαψη της οικοδόμησης των σοσιαλιστικών θεμελίων στην ΕΣΣΔ και στη διασπορά πανικού στον γερμανικό λαό. Η αποκάλυψη της εχθρικής προπαγάνδας πρέπει να συνδέεται στενά με τη μαζική εκπαίδευση για τη συνεχιζόμενη επιδείνωση της κατάστασης των εργατών στη Δυτική Γερμανία και το Δυτικό Βερολίνο, όπως και στις καπιταλιστικές χώρες.

7) Λαμβάνοντας υπόψη ότι οι αντιδραστικές δραστηριότητες της Εκκλησίας στη ΓΛΔ έχουν σημαντικά αυξηθεί εσχάτως, και δεδομένου ότι η Εκκλησία έχει μια ισχυρή επιρροή στους κατοίκους της χώρας, διοικητικά και κατασταλτικά μέτρα πρέπει να χρησιμοποιούνται λιγότερο στον αγώνα ενάντια στην εχθρική δραστηριότητα της εκκλησίας. Αντίθετα, ο στόχος πρέπει να δοθεί στη διοργάνωση μιας ολόπλευρης αντιθρησκευτικής και επιστημονικής-υλιστικής προπαγάνδας, αποκαλύπτοντας έτσι τις αντιδραστικές δραστηριότητες των κληρικών».

... κλιματική αλλαγή

Συνέχεια από τη σελ. 5

που θα σκοτώσει εκατοντάδες φορές περισσότερους ανθρώπους από το χειρότερο σενάριο υπερθέρμανσης. Λόγω αυτής της λαθεμένης και πανικόβλητης θεώρησης των πραγμάτων η μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου δεν αντιμετώπιστηκε από την ΕΕ με την ανάπτυξη νέων τεχνολογιών που μπορούν να συγκρατήσουν σε τεράστιο βαθμό τον άνθρακα στην ηλεκτροπαραγωγή και στην βιομηχανία. Η προσφυγή στις ανανεώσιμες μορφές ενέργειας είναι μια θετική τάση και από την άποψη της μόλυνσης του περιβάλλοντος αλλά και από την άποψη της παραγωγικότητας της εργασίας όταν η επένδυση σε αυτές γίνεται σε βάθος χρόνου, γιατί τα πάγια της είναι πολύ μεγάλα, και σε

συνδυασμό με την ανάπτυξη της πυρηνικής ενέργειας που επίσης λύνει σε μεγάλο βαθμό το πρόβλημα της μόλυνσης του περιβάλλοντος, αλλά τα φιλορώσικα κινήματα επίσης την έχουν δαιμονοποιήσει, όπως τελευταία δαιμονοποιούν και την αρκετά φτηνή και σταθερή υδροηλεκτρική. Θυμίζουμε ότι η ΕΕ υποκύπτει τώρα για δεύτερη φορά στη ρώσικη προπαγάνδα μιας άμεσης παγκόσμιας καταστροφής. Η πρώτη ήταν όταν χώρες της ΕΕ πείστηκαν από το ρώσικο αντιπυρηνικό πανευρωπαϊκό κίνημα να κλείσουν τα πυρηνικά τους ηλεκτρικά εργοστάσια με επικεφαλής την Γερμανία, εργοστάσια με μηδενικές εκπομπές αερίων θερμοκηπίου. Έτσι η φασιστική Ρωσία πετυχαίνει να ακυρώνει πελώρια κοινωνικά κεφάλαια των αντιπάλων της στον παγκόσμιο πόλεμο που σχεδιάζει εξαρτώντας ενεργειακά τα μελλοντικά της

θύματα και ενισχύοντας παραγωγικά τον παγκόσμιο επενδυτή της απέναντι στην ΕΕ, τη φασιστική Κίνα. Από όλες τις χώρες της ΕΕ είναι φυσικό που η πιο εξαρτημένη από τη Ρωσία, η Ελλάδα είναι η πιο αποφασισμένη να σαμποτάρει την πιο σταθερή και πιο φτηνή της ενέργεια, αυτήν δηλαδή που τη βοηθάει να βγει από την κρίση και να είναι πολιτικά και οικονομικά ανεξάρτητη, τη λιγνιτική. Έτσι ενώ η Γερμανία θα κλείσει τα εργοστάσια της που δουλεύουν με κάρβουνο το 2038 η Ελλάδα θα κλείσει τα εργοστάσια της που δουλεύουν με κάρβουνο το 2028, ακόμα και τα πιο καινούργια της, τα πιο ακριβά γιατί από τη μια θέλει να πρωταγωνιστήσει σε περιβαλλοντική ευαισθησία, από την άλλη δεν θέλει να πληρώνει τα ακριβά πρόστιμα που έχει αποφασίσει η ΕΕ για τη χρήση του άνθρακα. Βέβαια αυτά τα πρόστιμα ανεβάζουν

πολύ το κόστος γιατί είναι ήδη ανεβασμένο από το παραγωγικό σαμποτάζ της λιγνιτοπαραγωγής που έχει προηγηθεί λόγω της καταστροφής των ταινιοδρόμων της. Επίσης η Ελλάδα μπορούσε να επικαλεστεί τη χρεωκοπία της, την παραγωγική κρίση που την ακολούθησε καθώς και τη συνεχιζόμενη υπερχρέωση της χώρας για να ζητήσει μια εξαίρεση από την Ευρώπη για το ύψος των προστίμων της ΔΕΗ όπως το πέτυχε η Πολωνία με πολύ λιγότερα επιχειρήματα από την Ελλάδα. Όμως οι Γ. Παπανδρέου, Σαμαράς, Τσίπρας και Μητσοτάκης ποτέ δεν το έκαναν. Μάλιστα ο Μητσοτάκης έχει φτάσει στο ασύλληπτο σημείο να σαμποτάρει την εξόρυξη των υδρογοναθράκων, κυρίως στη Δυτική Ελλάδα, αλλά και στην Κρήτη αφήνοντας αναπάντητη και έτσι αιωρούμενη την απαίτηση της σαμποταριστικής WWF με εκ-

πρόσωπο της οποίας συναντήθηκε θορυβωδώς να σταματήσει την εξόρυξη των υδρογοναθράκων για το καλό του περιβάλλοντος. Δηλαδή ο Μητσοτάκης δεν απάντησε στην προκλητική απαίτηση μια πεινασμένη και ενεργειακά υπερεξαρτημένη χώρα να μην χρησιμοποιεί τους υδρογονάνθρακες που έχει στο υπόδαφός της, αλλά να τους αγοράζει πανάκριβα από αλλού και ειδικά από μια φασιστική υπερδύναμη. Έχουμε γράψει σε προηγούμενο φύλλο της (<https://www.oakke.gr/esoteriki-politiki/item/1181->), πως η στάση αυτή του Μητσοτάκη σε συνδυασμό με τις απειλές των φεουτοαναρχικών και άλλων «οικολόγων» ενάντια στις πιο βασικές και αποδοτικές γεωτρήσεις που γίνονται αυτή τη στιγμή στην Ηπειρο έχουν σχεδόν παγώσει τη συγκεκριμένη και όλες τις σχετικές επενδύσεις.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝΙ ΕΥΝΟΕΙ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗ Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ ΕΙΔΙΚΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Συνέχεια από τη σελ. 9

φως από αυτό ο ίδιος ο υπερπολύτιμος για τον Πούτιν προβοκάτορας Τραμπ. Πολιτικό πλήγμα θα ήταν για παράδειγμα το να δεχτούν ένα σχετικά σύντομο στρατιωτικό πλήγμα οι ΗΠΑ από το Ιράν το οποίο θα έκανε την αμερικάνικη κοινή γνώμη να στραφεί εναντίον του, πράγμα αρκετά εύκολο στο βαθμό που το δημοκρατικό κόμμα των ΗΠΑ καταδίκασε και σωστά την επίθεση σαν επικίνδυνη κλιμά-

κωση των αντιθέσεων με το Ιράν αλλά και σαν αιτία γενικότερης ανάφλεξης στη Μέση Ανατολή. Γι αυτό το λόγο βλέπουμε μια φωνή σήμερα να σηκώνεται στον κόσμο, με πρώτη αυτή του Πούτιν, αλλά ακόμα του ίδιου του Σαντρ και άλλων «φίλων» του Ιράν, να μην δοθεί τώρα άμεση και οξεία απάντηση στο χτύπημα του Τραμπ, ή όπως είπαν κάποιοι ρώσοι αναλυτές η «εκδίκηση τρώγεται κρύα». Δεν δίνουν δεκάρα να

το Ιράν ξεσπάσει σε μερικές χιλιάδες γυναϊκόπαιδα, όπως συνηθίζει ή αν ξεκινήσει κάποιον πόλεμο στον Κόλπο με τις ΗΠΑ που δεν θα μπορεί να τον πει κανείς αμυντικό αφού θα γίνει σε συνεργασία με το νεοχιλευρικό άξονα Ρωσίας-Κίνας με τις οποίες το Ιράν ήδη έχει ξεκινήσει τα κοινά γυμνάσια. Εννοούν ότι πρέπει κάθε σημαντικό αιματηρό χτύπημα-απάντηση στις ΗΠΑ να δοθεί μετά τις φετινές προεδρικές εκλογές κατά τις οποίες θα κριθεί η δεύτερη τετραετία

του προβοκάτορα Τραμπ, που αν η ανθρωπότητα την υποστεί, ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος δεν θα είναι μακριά. Σε κάθε περίπτωση πάντως με αυτήν την δολοφονία, όπως και όποτε να αντιδράσει με ένταση το Ιράν οι στρατηγικές βάσεις για μια αντιδυτική εκστρατεία στον Κόλπο που θα έχει σαν συνέπεια τον αποκλεισμό της δίχως ενεργειακή αυτάρκεια Ευρώπης έχουν μπει.

Έτσι κι αλλιώς από δω και μπρος το λόγο θα έχουν οι λαοί και τα δημοκρατικά και αντιφασιστικά τους κινήματα. Οι ιμπεριαλιστές που δεν είναι δεμένοι με τους φασισμούς θα είναι όλο και πιο αδύναμοι. Το μεγάλο κεφάλαιο αποκτώνται ασταμάτητα. Το καλό είναι ότι αυτή η αποκτήνωση και η ενδοτικότητα και η λατρεία στο φασισμό θα γεννάει τα νέα πραγματικά δημοκρατικά κινήματα, τη νέα επαναστατική αριστερά και τα αντιφασιστικά μέτωπα.

Έτσι κι αλλιώς από δω και μπρος το

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΟΥΛΕΪΜΑΝΙ ΕΥΝΟΕΙ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗ Μ. ΑΝΑΤΟΛΗ ΕΙΔΙΚΑ ΣΤΟ ΙΡΑΚ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 4/01/2020

Η δολοφονία του Σουλεϊμανί είναι μια πελώρια κλιμάκωση στη σταθερή πολιτική της προεδρίας Τραμπ να διευκολύνει την πούτινική Ρωσία να κερδίζει καταρρακτωδώς τη μια μετά την άλλη τις πιο πολύτιμες πολιτικοστρατιωτικές θέσεις σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα στη Μέση Ανατολή.

Αυτό το πετυχαίνει ο προβοκάτορας με το να εξαπολύει την πραξικοπηματική επεμβατική βία του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, οικονομική, πολιτική ή στρατιωτική, επιλεκτικά ενάντια σε εκείνες και μόνο τις κυβερνήσεις και τα πολιτικά ρεύματα που αντιστέκονται στη ρώσικη κυριαρχία ενώ ταυτόχρονα συνεργάζονται με αυτήν σε κοινές φασιστικές επιθέσεις ενάντια στους λαούς τους και σε άλλους λαούς της περιοχής τους. Το υπόδειγμα αυτού του είδους της προβοκατόρικης πολιτικής είναι τα πλήγματα του Τραμπ ενάντια στο Ιράν. Αυτά αρχίζοντας από τον οικονομικό αποκλεισμό της Τεχεράνης και φτάνοντας σήμερα στη δολοφονία του Σουλεϊμανί έχουν έναν και μόνο στόχο: να αδυνατίσουν μέσα στο Ιράν και στις γειτονικές χώρες, στις οποίες αυτό επεμβαίνει, τις σχετικά πιο ανεξάρτητες απέναντι στο Κρεμλίνο φασιστικές πολιτικές δυνάμεις και να ενισχύσουν τις πιο υπάκουες προς αυτό.

Ετσι ο οικονομικός αποκλεισμός του Ιράν που ξεκίνησε ο Τραμπ εδώ και δύο χρόνια σπάζοντας την ενότητα με την υπόλοιπη Δύση ενίσχυσε μέσα στο Ιράν τη ρωσόφιλη κλίκα των μουλάδων με επικεφαλής τον Ραισί και αδυνάτισε εξαιρετικά την ομάδα των μουλάδων που με επικεφαλής τον Ρουχανί ήθελαν ένα άνοιγμα του Ιράν στη Δύση ακριβώς για να εξασφαλίσουν μια σχετικά ανεξαρτησία κινήσεων σε σχέση με το Κρεμλίνο. Την έκβαση αυτής της εσωτερικής πάλης στο Ιράν την κρίνει ως τώρα ο επιδιαιτητικός ανάμεσα στις φράξιες των μουλάδων ρόλος του εθνικιστή τριτοκοσμικού φασίστα Καμενεί. Εδώ και περίπου ένα χρόνο ο Καμενεί κινείται κάτω από την πίεση των ΗΠΑ με γοργά βήματα προς τη Ρωσία, φτάνοντας ακόμα και σε κοινά γυμνάσια με αυτήν, στον ανάλογο βαθμό με τον οποίο κινείται η ακόμα στην κύρια πλευρά σχετικά δημοκρατική Τουρκία του Ερντογάν προς τη Ρωσία κάτω από την πίεση τόσο της Ευρώπης όσο και των ΗΠΑ.

Η δολοφονία του Σουλεϊμανί σίγουρα θα επιταχύνει αυτήν την πορεία του Ιράν τσακίζοντας στο εσωτερικό του κάθε πολιτική δύναμη που θα ήθελε οποιαδήποτε ανοίγματα προς τη Δύση. Όμως όλα τα στοιχεία που έχουμε ως τώρα δείχνουν ότι ο κύριος και πιο άμεσος σκοπός αυτού του χτυπήματος του Τραμπ ήταν η ευνοϊκή υπέρ της Ρωσίας επίδραση του στις εσωτερικές εξελίξεις των χωρών στις οποίες επεμβαίνει πολιτικά στρατιωτικά ο ιρανικός περιφερειακός ηγεμονισμός και επεκτατισμός, και ειδικά στη χώρα κλειδί για την ιρανική ηγεμονία στον Κόλπο των Υδρογοναθράκων, το Ιράκ.

Το κεντρικό βάρος του χτυπή-

ματος στο Ιράκ υπέρ του Σαντρ

Ο Σουλεϊμανί ήταν ο στρατιωτικός και, κυρίως ο διπλωματικός αρχηγός του ιρανικού περιφερειακού ηγεμονισμού σε όλο τον αραβικό κόσμο, βασικά στη Συρία, το Λίβανο, τα παλαιστινιακά κατεχόμενα, το Ιράκ, και την Υεμένη. Ο ρόλος του ήταν πρακτικά αναντικατάστατος μιας και κατάφερνε ο ίδιος προσωπικά να ενώνει όλες τις πολιτικοστρατιωτικές φράξιες του θρησκευτικά και εθνικά πολύμορφου αντιδυτικού-αντισημιτικού μετώπου στη Μέση Ανατολή, κάτω από την ομπρέλλα του οποίου δούλευε ο ιρανικός επεκτατισμός, και το οποίο περιλάμβανε κόμματα, παραστρατιωτικές συμμαχίες αλλά και κυβερνήσεις σε όλες τις παραπάνω χώρες. Στην ουσία της η ιρανική εξωτερική πολιτική μοιάζει με τη ρώσικη - σε πιο μικρή και πιο ερασιτεχνική κλίμακα - στο καίριο σημείο ότι στηρίζεται στην πολύ βαθειά γνώση της εσωτερικής πολιτικής σκηνής των χωρών που θέλει να υποτάξει για να επιδρά πάνω τους οξύνοντας υπέρ της τις εσωτερικές τους αντιθέσεις. Μόνο έτσι οι επεμβάσεις της μπορούν να είναι αποτελεσματικές.

Αλλά οι ερασιτέχνες περιφερειακοί και τοπικοί ηγεμονιστές δεν μπορούν να ξεπεράσουν τους επαγγελματίες παγκόσμιους ηγεμονιστές γιατί δεν έχουν ούτε τις γνώσεις, ούτε τα διεθνή ιμπεριαλιστικά δίκτυα και συμμαχίες, ούτε τα πελώρια υλικά μέσα που είναι απαραίτητα για αυτή τη δουλειά. Γι αυτό αν οι πρώτοι βρεθούν σε σύγκρουση και όχι σε ενότητα με τους δεύτερους είναι αυτοί που χάνουν.

Αυτή η αδυναμία του ιρανικού μικροηγεμονισμού εκδηλώθηκε πρόσφατα με πελώρια ένταση στο Ιράκ. Εκεί για πρώτη φορά συγκρούστηκε ο Σουλεϊμανί με έναν στρατηγικό σύμμαχο και νομίζουμε εγκάθετο της Ρωσίας στο Ιράκ, τον Μοκτάντα Αλ Σαντρ.

Ο Μοκτάντα Αλ Σαντρ είναι ένας κτηνώδης φασίστας, αρχηγός σίτικων παραστρατιωτικών συμμαχιών που απέκτησε την πολιτική του δύναμη δολοφονώντας τους ισχυρότερους σίτες θρησκευτικούς ηγέτες μετά την αμερικάνικη εισβολή του 2003 και δημαγωγώντας αναμερικάνικα όταν αυτός, όπως όλος ο σιιτισμός του Ιράκ, πήρε την εξουσία από τα ματωμένα χέρια των ΗΠΑ. Από το 2018 σε στενή και επίσημη συμμαχία με το ρωσόδουλο «Κ»Κ Ιράκ ο Σαντρ ηγείται ενός κάπως πλατύτερου πολιτικού κόμματος (Συμμαχία προς τις μεταρρυθμίσεις, η σκέτα «Μπροστά», «Σαιρούν» στα αραβικά) που διεκδικεί αυτή τη στιγμή την πολιτική εξουσία στο Ιράκ και συγκεκριμένα την πρωθυπουργία. Το κόμμα του είναι μεν το μεγαλύ-

τερο αλλά έχει μόνο το 15% των ψήφων. Για να σύρει και τα υπόλοιπα πολυάριθμα, σιιτικά και μη, κόμματα πίσω του κινητοποίησε στα τέλη του 19 τις μάζες με το παγκόσμιο κεντρικό σύνθημα όλων των σοσιαλφασιστικών κινήματων, το «όχι στη διαφθορά» και απαίτησε και τελικά πέτυχε πρόσφατα την πτώση του φιλο-ιρανού πρωθυπουργού Μαχντί. Η κεντρική πολιτική γραμμή του Σαντρ-«Κ»Κ Ιράκ είναι στα λόγια ό,τι καλύτερο: κοσμική εξουσία, όχι στη θρησκευτική διάσπαση της χώρας, εθνική ενότητα. Όλα αυτά σε αυτή τη φάση έχουν σαν αιχμή τους ένα αίτημα: τη μη επέμβαση του Ιράν στη διακυβέρνηση του Ιράκ και είναι όλα τους εξόχως υποκριτικά. Δηλαδή αφού πατώντας για χρόνια στον πιο μαχητικό σιιτισμό και στη συμμαχία με το Ιράν, σκοτώνοντας ότι δημοκρατικό στεκόταν απέναντί του και διασπώντας θρησκευτικά τη χώρα ο Σαντρ απόκτησε όλη τη δύναμη του, τώρα θέλει να πετάξει στην άκρη το Ιράν και να διοικήσει το Ιράκ με τη μικρή του φράξια στο όνομα δήθεν της εθνικής ενότητας στη βάση όμως μιας στρατηγικά αντιδυτικής και ανοιχτά φιλορωσικής γραμμής. Σε αυτό του το σχέδιο -εθνικό ενωτικό στη μορφή, ρώσικο διασπαστικό στο περιεχόμενο- ο Σαντρ είχε συσπειρώσει τελευταία και αρκετά μετριοπαθή, πραγματικά εθνικά στην αντίληψή τους μη ιρανόφιλα κομμάτια του ιρακινού σιιτισμού που εκφράζονται από τον αναμφισβήτητο θρησκευτικό ηγέτη του Σιστανί. Το σημαντικότερο είναι ότι βασικά τμήματα των παραστρατιωτικών σιιτικών μονάδων του Ιράκ, των Μονάδων Λαϊκής Κινητοποίησης που διατηρούσαν στενές σχέσεις με το Ιράν και είχαν πολιτικό εκφραστή τους το δεύτερο μεγαλύτερο κόμμα του Ιράκ το «alFath» με αρχηγό τον Αμίρι είχαν δεχτεί την παραίτηση του Μαχντί.

Αυτό το σχέδιο συνάντησε τη σαφή άρνηση του Σουλεϊμανί στα τέλη του Οκτώβρη που μας πέρασε (Reuters 31 Οκτώβρη) (<https://www.reuters.com/article/us-iraq-protests-iran-exclusive/exclusive-iran-intervenes-to-prevent-ousting-of-iraqi-prime-minister-sources-idUSKBN1XA2DI>). Ο Σουλεϊμανί, που τόσα είχε κάνει όχι μόνο για τον ιρανικό επεκτατισμό, αλλά και για τη Ρωσία (συνεργαζόμενος στενά μαζί της στον κοινό αντιδυτικό αγώνα κυρίως στη Συρία, με αποτέλεσμα να συναντιέται σε κρίσιμες στιγμές με το γενικό στρατιωτικό εταίρο της υπερδύναμης και να εκθειάζεται από αυτό), αποδείχθηκε σε αυτήν την κρίσιμη περίπτωση πιστός σύμμαχος του Καμενεί, και απαίτησε να μείνει ο Μαχντί στη θέση του. Ο Αμίρι υποχώρησε στην απαίτηση του Σουλεϊμανί ξεσηκώνοντας για την υπαναχώρησή του τη διαμαρτυρία του Σαντρ. Φαίνεται πάντως ότι ο Αμίρι υποχώρησε γιατί ο ουσιαστικός στρατιωτικός ηγέτης των Μονάδων Λαϊκής Κινητοποίησης και τυπικά υπαρχηγός τους Μου-

χάντις έμεινε πιστός στο Ιράν και στον Σουλεϊμανί.

Η βίαιη ωστόσο καταστολή των διαδηλώσεων από την κυβέρνηση Μαχντί και η κατακραυγή στη χώρα από τους πολλούς νεκρούς είχε σαν αποτέλεσμα ο Μαχντί να υποχρεωθεί να υποβάλει την παραίτησή του. Αμέσως το μεγαλύτερο μπλοκ στη Βουλή έκλεξε στη θέση του τον επίσης εγκλημαμένο από το Ιράν Εϊντανί. Αλλά ο πρόεδρος της χώρας που χρειαζόταν να τον ορκίσει, ο Σαλίχ, είναι ηγετικό στέλεχος του φιλορωσικού Πατριωτικού κόμματος του Κουρδιστάν (του Ταλαμπανί) και αρνήθηκε να το κάνει όπως και για κάθε άλλο πρωθυπουργό που δεν θα συμφωνούσε ο Σαντρ και οι διαδηλωτές του. Ταυτόχρονα με αυτή του την πράξη ο Σαλίχ υπέβαλε στις 26 του Δεκέμβρη την παραίτηση του στο κοινοβούλιο, όπως είχε συνταγματικά την υποχρέωση, αφού αγνόησε τη θέλησή του. Αυτή η παραίτηση έμπαινε για συζήτηση στη Βουλή και αν γινόταν δεχτή ο Εϊντανί θα γινόταν πρωθυπουργός και το Ιράν θα κέρδιζε αυτή την κρίσιμη αναμέτρηση με τον Σαντρ (δηλαδή με τη Ρωσία). Στο μεταξύ και ο Μαχντί έμεινε στη θέση του σαν μεταβατικός πρωθυπουργός ωστόσο ένας άλλος πρωθυπουργός διοριστεί από την παρούσα Βουλή στη θέση του.

Στο σημείο αυτό ακριβώς δολοφονείται ο Σουλεϊμανί αλλά και το δεξί του χέρι στο Ιράκ, ο στρατιωτικός υπαρχηγός των Μονάδων Λαϊκής Κινητοποίησης, ο Μουχάντις.

Οι μετά τη δολοφονία εξελίξεις δείχνουν ότι τουλάχιστον σε πρώτη φάση κερδισμένη είναι η συμμαχία Σαντρ-«Κ»Κ Ιράκ. Γιατί διάδοχος του Μουχάντις στην ηγεσία των Μονάδων Λαϊκής Κινητοποίησης τοποθετείται από την κυβέρνηση του ουσιαστικά έκπτωτου Μαχντί ο Αμίρι, και μάλιστα με απόφαση του πλήθους των διαδηλωτών, δηλαδή του Σαντρ, όπως λέει ο στρατηγός που ανακοίνωσε την απόφαση της κυβέρνησης (<http://www.tellerreport.com/news/2020-01-03---hadi-al-amiri---soleimani-s-friend--the-candidate-to-succeed-abu-mahdi-al-muhandis-ryUJFWsaj8.html>).

Αν οι πολιτικές εξελίξεις στο Ιράκ πάρουν το δρόμο που θέλει το Κρεμλίνο μετά το θάνατο του Σουλεϊμανί και το ρώσικο μπλοκ ανέβει στην εξουσία, αυτό και μόνο θα έφτανε να δικαιολογήσει τη δολοφονία του Σουλεϊμανί με όλους τους ενδεχόμενους πολιτικούς κινδύνους των επιπλοκών της γιατί το Ιράκ είναι μια χώρα κλειδί για τον έλεγχο του Κόλπου, δηλαδή για την ενεργειακή τροφοδοσία της Ευρώπης και της Ιαπωνίας. Όμως όπως είπαμε ο ρόλος του Σουλεϊμανί ήταν ευρύτερος για τον ιρανικό περιφερειακό ηγεμονισμό. Αυτόν τον ηγεμονισμό τον ενίσχυσε με κάθε τρόπο η Μόσχα, για να αδυνατίσει τις θέσεις των εθνοανεξαρτησιακών δυνάμεων του

αραβικού κόσμου, ιδιαίτερα μετά το 2003 όπου κυρίως κινήθηκε σε συμμαχία με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Τώρα που η Ρωσία έχει κερδίσει πελώριες διεθνείς θέσεις, ιδιαίτερα στη διετία Τραμπ, ενώ συνεχίζει να συμμαχεί με το Ιράν για να υποσκάψει τις θέσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αρχίζει πια να κόβει τα μακρυά χέρια του Ιράν στη Μέση Ανατολή και να του δείχνει ποιος είναι το αληθινό αφεντικό. Ηταν δηλαδή το αληθινό μεγάλο αφεντικό που μετέτρεψε σε μεγάλο στρατηγό τον παραίτητο Σουλεϊμανί όταν ανέθετε στο Ιράν να πνίξει στο αίμα τη συριακή αντίσταση, να παραδώσει το Λίβανο στους νεοναζί της Χτεζμπολάχ, να διασπάσει την παλαιστινιακή αντίσταση και να την αμαυρώσει παραδίνοντας τη Γάζα στους αντισιιτες της Χαμάς, να μαχαιρώσει το Δημοκρατικό κόμμα του Κουρδιστάν όταν πήγε να γίνει η δημοκρατική και ενωτική για τους λαούς πατριωτική απάντηση στο ΡΚΚ, και να ρίξει σε έναν ατέλειωτο εμφύλιο την Υεμένη. Αυτοί οι τοπικοί και περιφερειακοί τραμπούκοι φουσκώνουν από περηφάνεια και αυτοπεποίθηση νομίζοντας ότι οι κατακτήσεις τους είναι δικές τους ενώ και ο διπλωματικός αέρας που φουσκώνει τα πανιά τους και ο τροχός που κάνει κοφτερὰ τα ξίφη τους είναι δανεικοί.

Ηδη ήρθε η ώρα για ένα και μόνο αφεντικό στη Συρία, όπου το Ιράν διεκδικεί ζώνες κυριαρχίας για να περάσει από εκεί τους αγωγούς του και ο Σουλεϊμανί έπαιζε κύριο ρόλο σε αυτό, για ένα και μόνο αφεντικό στο Λίβανο, ένα και μόνο στα κατεχόμενα, ένα και μόνο στην Υεμένη, ένα και μόνο στο Ιράκ και αργότερα ίσως ένα και μόνο στο ίδιο το Ιράν.

Ο μόνος περιορισμός για τη ρώσικη διπλωματία είναι ότι όλα τα πλήγματα που θα συμμορφώνουν το κάθε Ιράν των μουλάδων, την κάθε Λιβή του Καντάφι, το κάθε Ιράκ του Σαντάμ, την κάθε Σερβία του Μιλόσεβιτς με τις επιταγές του αφεντικού είναι να φαίνονται πως προέρχονται από τον κοινό εχθρό, τις ΗΠΑ και γενικότερα τη Δύση όχι από την ίδια τη Ρωσία. Αυτό το ζητημάκι το λύνουν εδώ και δεκαετίες οι συνειδητοί προβοκάτορες, τύπου Τραμπ, Ομπάμα, Κλίντον, Μέρκελ, ή οι αντικειμενικοί προβοκάτορες τύπου ηλίθιου Μπους, ή οι δευτεροκλασάτοι ιμπεριαλιστές Σαρκοζύ, Μακρόν, που κοιτάνε να αρπάξουν ότι δόλωμα τους ρίξει η Μόσχα.

Εννοείται ότι η δολοφονία Σουλεϊμανί θα είναι μια πολιτική επιτυχία για τη Μόσχα αν και οι μουλάδες πεισθούν ότι ο Σαντρ δεν εμπλέκεται και δεν επωφελείται από αυτό, πράγμα για το οποίο θα φροντίζουν τα κροκοδείλια δάκρυά και οι τιμές του Πούτιν και κυρίως του Σαντρ στο μάρτυρα, αλλά και τον αν μείνει πολιτικά σχετικά ανέπα-

Συνέχεια στη σελ. 15